

รายงานการวิจัย

การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระหว่างปี 2537-2541

**An Analysis of Five -Year Theses (1994-1998)
on English Teaching and Learning**

คณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม

ผู้ร่วมวิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริลักษณ์ อุสาหะ

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปีงบประมาณ 2542

ผลงานวิจัยเป็นความรับผิดชอบของหัวหน้าโครงการวิจัยแต่เพียงผู้เดียว

สิงหาคม 2544

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างปี 2537-2541 นี้ ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ปีงบประมาณ 2542 คณะผู้วิจัยจึงใคร่จะขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์รายงานการวิจัยของนักวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ทำสำเร็จในระหว่างปี 2537-2541 ที่เก็บรวบรวมไว้ที่ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ คณะผู้วิจัยจึงใคร่ขอขอบคุณนักวิจัยผู้ที่เป็นเจ้าของงานวิจัยจำนวน 327 เล่มดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักวิจัยผู้เป็นเจ้าของรายงานการวิจัยจำนวน 10 เล่มที่คณะผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์เนื้อหาในรายละเอียด

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการวิจัยนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

ผศ. ดร. พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ

หัวหน้าคณะผู้วิจัย

บทคัดย่อ

เรื่อง การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541

(An Analysis of Five-year Theses (1994-1999) on English Language Teaching
and Learning)

ผู้วิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริลักษณ์ อูสาหะ

จุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้มี 2 ประการ คือ เพื่อวิเคราะห์สภาพการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ทำสำเร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 จำนวน 327 เรื่อง และเพื่อวิเคราะห์รูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทในสาขาวิชาดังกล่าว จำนวน 10 เรื่อง ในการวิเคราะห์สภาพการวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในรอบ 5 ปี นั้น เป็นการวิเคราะห์รายงานการวิจัยในแง่ของปริมาณ ประเภท เนื้อหาสาระและระเบียบวิธีการวิจัย ส่วนการวิเคราะห์เพื่อศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์เป็นการวิเคราะห์ส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ทั้ง 5 บท และวิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละส่วนของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์ทั้ง 10 เรื่อง ทั้งนี้เพื่อจะ ได้รู้รูปแบบการเขียนทั่ว ๆ ไป รวมทั้งหน้าที่ต่าง ๆ ของข้อความที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ในสาขานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองและเชิงสำรวจ วิธีการศึกษาคำเนินการตามแนวการวิเคราะห์ของ Swales (1990) เป็นหลักทั้งหมด ซึ่งในการวิเคราะห์เพื่อศึกษาสภาพการวิจัยและการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์นั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ซ้ำเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงอย่างน้อย 2 ครั้ง โดยทิ้งช่วงการวิเคราะห์ประมาณ 45 วันหลังจากที่ได้วิเคราะห์ในแต่ละครั้งไปแล้ว

ผลการวิเคราะห์สภาพการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนี้มีปริมาณที่น้อยมาก ผลงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นผลงานการวิจัยของนิสิตนักศึกษาที่เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท และในจำนวนวิทยานิพนธ์ดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาด้านวิธีการสอนทักษะภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ รองลงมาเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถของผู้เรียนและสื่อการเรียนการสอนตามลำดับแนวโน้มของหัวข้อวิจัยที่มีมากขึ้น คือการใช้การสอนด้วยคอมพิวเตอร์ เมื่อพิจารณาด้านระเบียบวิธีการวิจัยพบว่าประมาณครึ่งหนึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง รองลงมาเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์พบว่า นิสิต นักศึกษา จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของไทยนั้น ใช้รูปแบบการเขียนรายงานวิจัยที่สอดคล้องกับรูปแบบ การเขียนที่เป็นมาตรฐานที่มีส่วนต่าง ๆ ของรายงานการวิจัย 5 ส่วนหรือ 5 บท คือ บทนำ บท ที่ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทที่กล่าวถึงการดำเนินการวิจัย บทที่กล่าวถึงผลที่ ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลและบทสุดท้ายที่เป็นการสรุป อภิปรายและเสนอแนะ ส่วนรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในส่วนต่าง ๆ ของบทต่าง ๆ นั้นพบว่า ในบทนำนั้นมี ลักษณะการเขียนที่มีรูปแบบเป็น “ปัญหา-การแก้ปัญหา” และการเรียงลำดับข้อความไป อย่างต่อเนื่องและสอดคล้องเป็นความเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ บทที่ 2 ซึ่งเป็นการประมวล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาของงานวิจัย จำแนกออกเป็นหัวข้อเรื่อง ใหญ่ ๆ โดยเฉลี่ยประมาณ 3-4 หัวข้อ เนื้อหาเป็นการเขียนอ้างอิงผลงานของผู้อื่นที่ ส่วนมาก ใช้รูปแบบการเขียนอ้างอิงเพียงแบบเดียวที่ดูเสมือนว่าเนื้อหาความรู้ที่อ้างอิงมานั้น เป็นข้อเท็จจริง บทที่ 3 ระบุบอกการดำเนินการวิจัยซึ่งประกอบด้วยข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล รูปแบบการเขียนที่ใช้ส่วนใหญ่ ชัดเจน เริ่มด้วยข้อความที่กล่าวถึงข้อมูล คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งเกณฑ์ในการเลือก และการดำเนินการกับข้อมูล ข้อความต่อไป คือ บอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือ ขั้นตอนในการสร้างและคุณลักษณะ เช่น ความเที่ยง อำนาจจำแนกและความเชื่อมั่น ข้อความต่อจากนั้น คือ การเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งบอกแบบการวิจัย ลำดับขั้นตอนการเก็บ ข้อมูลและความถูกต้องในการเก็บข้อมูล และข้อความสุดท้าย คือ การวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็น การจัดกระทำกับข้อมูล รวมทั้งค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ บทที่ 4 ระบุบอกผลที่ได้รับและ ในวิทยานิพนธ์บางเรื่องมีการอภิปรายผลด้วย ส่วนรูปแบบการเรียงลำดับข้อความนั้น เริ่มจากการท้าวความเดิมเกี่ยวกับการวิจัย ต่อไปเป็นการแสดงผล โดยบอกหัวข้อย่อ การอธิบายผลและตารางสรุปข้อมูลตัวเลข ข้อความต่อไป คือ การอภิปรายผล (ในบางเรื่อง) ที่มักเริ่มจากการสรุปผล พิจารณาตีความและระบุบอกสาเหตุ บทที่ 5 เป็นการสรุป อภิปราย ผลและให้ข้อเสนอแนะ รูปแบบการเรียงลำดับข้อความนั้น ส่วนมาก เริ่มจากการกล่าวถึง จุดประสงค์ของการวิจัยและสรุปผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ตามด้วยการอภิปรายผล ซึ่งมีน้อยมาก และการให้ข้อเสนอแนะซึ่งระบุเป็นข้อ ๆ

จากผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียน พบว่าวิทยานิพนธ์ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยต่างกัน คือเชิงสำรวจและเชิงทดลอง ใช้วิธีการเขียนในบางส่วนของบางบทไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ การใช้รูปแบบการอ้างอิงผลงานของผู้อื่นในบทที่ 2 ที่แสดงว่ายอมรับสิ่งที่อ้างอิงเสมือนเป็น เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ต้องโต้แย้ง การไม่ระบุเหตุผลในการเลือกใช้เครื่องมือในบทที่ 3 และ ในบทที่ 4 หรือ 5 ที่มีการอภิปรายผลน้อยมาก ส่วนที่แตกต่างกันนั้นมีปรากฏในบทที่ 1 ที่ วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจกล่าวถึงความจำเป็นมาของการวิจัย สาเหตุและการแก้ไขปัญหาแต่ใน

วิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะเพิ่มส่วนที่เป็นความสำคัญเข้าไปด้วย และในบทที่ 3 ที่ระบุออก
การดำเนินการวิจัยนั้น แม้ว่าจะมีส่วนต่าง ๆ เหมือนกันแต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองให้
รายละเอียดมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนในบทที่ 4 ซึ่งเป็นการระบุผลที่ได้รับ
จากการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจะมีรายละเอียดของเนื้อหามากกว่าใน
วิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ข้อเสนอแนะจากสิ่งที่พบในการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาสภาพการวิจัย มี 3 ประการ
ดังนี้ คือ ประการแรก ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควร
ศึกษาวิจัยให้มากขึ้นในทุกระดับ ประการที่ 2 ควรมีการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องการทำ
วิจัยเพื่อสร้างความมั่นใจในการทำวิจัย รวมทั้งเรื่องระเบียบวิธีวิจัยในลักษณะต่าง ๆ
ประการที่ 3 ควรศึกษาวิจัยต่อไปเกี่ยวกับสาเหตุที่ไม่มีการศึกษาวิจัย ส่วนข้อเสนอแนะที่
เกี่ยวข้องกับวิธีการเขียนวิทยานิพนธ์มี 4 ประการ ดังนี้ ประการแรก นิสิต นักศึกษาควร
ศึกษารูปแบบตัวอย่างการเขียนรายงานการวิจัยที่ดี ประการที่ 2 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีการ
เขียนที่ใช้วิธีการดังกล่าว ประการที่ 3 ควรมีการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับกระบวนการคิด
อย่างมีวิจารณญาณในทุกระดับชั้น และประการสุดท้าย ควรมีการฝึกฝนทักษะการเขียนอย่าง
มีวิจารณญาณอย่างจริงจัง

Abstract

The purposes of this study were to describe English language research studies (teaching and learning) conducted in Thailand from 1994-1999 and to analyze the discourse structure of a thesis as a genre. More specifically, the objectives were (1) to describe the nature of the research in terms of quantity, types (a thesis or non-thesis), content, and methods employed, (2) to discover the regular occurrences of rhetorical functions to achieve moves in each section of the theses, and (3) to compare general discourse structures of each section of survey and experimental theses.

To describe the nature of the research, 327 research reports and theses on English language studies were analyzed using the checklist procedure. The percentage of their frequency was calculated. Then, Swales' (1990) genre analysis, which uses moves as the unit of the analysis, was employed to analyze the discourse structures and their rhetorical functions of 10 samples, 5 survey and 5 experimental, chosen through stratified random sampling from the aforementioned research population. Two of each were drawn from each year. To ensure the validity and reliability, the analysis was done twice, approximately 45 days apart.

The findings on the nature of research revealed that the quantity of the research conducted during the five-year period was minimal. The majority of them were master's degree theses that studied various methods of teaching English, students' language proficiency, and instructional materials. There was a trend towards computer-assisted instruction. The theses were mainly experimental and survey.

The findings from analyzing the content of the theses proved that the standard framework of the research report was followed. Specifically, different patterns of moves in each of the five sections of the theses: Introduction, review of related literature, the methodology, results (and discussion) and conclusions, (and discussion) and recommendations were systematic. The introduction using the problem and solution frame provided the context/ rationale for the research topic and its importance. The review of related literature comprised of 3-4 topics. From a narrow range of citation options used, it indicated mainly that knowledge is a set of facts to be discovered and accepted; very few were presented as controversial. The methodology described the data, the instruments, the procedure and the data analysis respectively. The order and relationships in this section were very distinctive. The results presented the data from the findings. Some of the studies included the discussion section here. The line of thought shown in the sequence of moves consisted of claims, the data in support of claims, and "warrant," showing how the data supported the claims. The last section, the conclusions, the discussions and the recommendations, restated the objectives, summarized the data resulted from the findings, argued that the data were sufficient to validate the objectives and the hypotheses and recommended the practical use of the findings and further studies.

It was noticed that both experimental and survey theses used the same framework of research report. Their functions of moves were common in three sections: approval the knowledge as facts in the second section, no reasons for using the instruments in the third section, and minimal discussions in the fourth (or fifth) section. However, there were also some differences: the inclusion of the significance of the research topic of experimental theses in the first section, the expansion of details in the third section of the experimental theses, and the longer interpretation of the results of the survey counterparts in the fourth section.

It was recommended that more research and research workshops should be conducted and that critical thinking should be taught at all levels of Thai education.

สารบัญเรื่อง

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ (ภาษาไทย).....	ข
บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ).....	จ
สารบัญเรื่อง.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพและแผนภูมิ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ปัญหาการวิจัย.....	6
คำจำกัดความ.....	7
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2 รายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	11
การศึกษาวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย.....	12
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	25
การเขียนวิทยานิพนธ์.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในบทต่าง ๆ... ..	56
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	64
ข้อมูลและเหตุผลในการเลือกใช้ข้อมูล.....	64
การเก็บรวบรวมข้อมูลและการดำเนินการกับข้อมูล.....	67
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย.....	74
ผลการวิเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี... ..	74

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท.....	77
บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียน.....	88
ภาพรวมของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	88
รูปแบบการเขียนส่วนเนื้อหา.....	95
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	153
สรุปผลการวิจัย.....	153
สรุปผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล.....	155
การอภิปรายผล.....	162
ข้อเสนอแนะ.....	173
บรรณานุกรม.....	176
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก.....	183
ภาคผนวก ข.....	186
ประวัติผู้วิจัย.....	193

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 วิทยานิพนธ์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย.....	66
4.1 การแจกแจงความถี่ของงานวิจัยจำแนกตามเนื้อหาสาระ (%).....	75
4.2 การแจกแจงความถี่ของงานวิจัยตามประเภทของงานวิจัยและเนื้อหาสาระ(%)...	76
4.3 การแจกแจงความถี่ของงานวิจัยตามเนื้อหาสาระและระเบียบวิธีวิจัย(%).	77
4.4 การแจกแจงความถี่วิทยานิพนธ์จำแนกตามเนื้อหาสาระในแต่ละปี (%).....	78
4.5 การแจกแจงความถี่วิทยานิพนธ์ในแง่เนื้อหาสาระเป็นรายปี (%).....	81
4.6 แสดงจำนวน สถาบันการศึกษา และเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์ (%).....	85
4.7 การแจกแจงความถี่วิทยานิพนธ์จำแนกตามเนื้อหาสาระกับระเบียบวิธีวิจัย(%)...	86
5.1 แสดงรายละเอียดของวิทยานิพนธ์ที่ใช้วิเคราะห์รูปแบบการเขียน.....	89
5.2 แสดงมิติต่าง ๆ ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 5 เรื่อง.....	91
5.3 แสดงมิติต่าง ๆ ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 5 เรื่อง.....	92
5.4 แสดงการเรียกชื่อบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์.....	94
5.5 แสดงจำนวนหน้า จำนวนบท และจำนวนส่วนต่าง ๆ ของแต่ละบท (%).....	95
5.6 แสดงรายชื่อ 10 หัวข้อเรื่องใหญ่ในบทนำของวิทยานิพนธ์.....	97
5.7 แสดงจำนวนโดยเฉลี่ยของย่อหน้าและจำนวนการอ้างอิงในหัวข้อเรื่องที่ 1.....	98
5.8 เปรียบเทียบจำนวนข้อความ (%) ในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ.....	98
5.9 แสดงรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ.....	99
5.10 แสดงจำนวนการอ้างอิงผลงานอื่น ๆ (%) ในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ.....	110
5.11 แสดงความยาวของเนื้อหานับจากจำนวนหน้าและจำนวนย่อหน้าของบทที่ 2..	112
5.12 แสดงลักษณะของข้อความที่ใช้ในความนำของบทที่ 2.....	113
5.13 แสดงจำนวนเฉลี่ยของข้อความที่เป็นส่วนนำ การอ้างอิง และส่วนสรุปของบทที่ 2	115
5.14 แสดงจำนวนของการอ้างอิงเอกสารแบบต่าง ๆ ในบทที่ 2 (%).....	117
5.15 แสดงการเรียงลำดับข้อความของบทที่ 3.....	126
5.16 แสดงจำนวนข้อความที่แสดงผล อภิปรายผลและอื่น ๆ	133
5.17 แสดงรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในบทที่ 4: ผลที่ได้รับ.....	134
5.18 แสดงรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในบทที่ 5.....	141

สารบัญภาพและแผนภูมิ

ภาพที่	หน้า
2.1 ลักษณะวิธีการเขียนส่วนเนื้อหาของรายงานการวิจัย.....	47
2.2 ปริมาณการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์..	50
แผนภูมิที่	หน้า
2.1 กระบวนการเขียนที่เรียงเรียงเขียนใหม่.....	38

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญของปัญหา

วิทยานิพนธ์คืองานเขียนทางวิชาการชนิดหนึ่งที่สำคัญมากสำหรับนิสิตนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาที่เลือกทำวิทยานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตร เพราะเป็นงานเขียนชิ้นสุดท้ายที่กำหนดความสำเร็จหรือไม่สำเร็จของการศึกษาของนิสิตนักศึกษาผู้นั้นหลังจากที่ได้ลงมือลงแรงศึกษาวิจัยมานานเป็นแรมปีในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยทุกแห่งของประเทศไทยกำหนดให้ผู้เรียนในระดับบัณฑิตศึกษาทำวิจัยเพื่อเป็นงานส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะการวิจัยเป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการแสวงหาความรู้ใหม่ในหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ อย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง และเป็นการเรียนรู้ที่จะแสวงหาความรู้ใหม่นั้นได้อย่างมีระบบ ตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ กล่าวคือ การดำเนินงานทุกขั้นตอนต้องกระทำอย่างถี่ถ้วน รอบคอบ มีการตรวจสอบความรู้ที่ได้มาตามหลักการที่เชื่อได้ว่ามีความถูกต้องและเที่ยงตรง (วิเชียร เกตุสิงห์, ม.ป.ป.; อุทัย คุลเกษม, 2533; สุพิตร สมานีโต, 2528; Hough, 1997) และเพื่อเป็นการรายงานผลการวิจัยที่ให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล มหาวิทยาลัยทั้งหลายมักกำหนดให้ผู้เรียนเขียนรายงานผลการวิจัยตามรูปแบบที่แต่ละมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ในคู่มือการเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ เช่น คู่มือการเขียนรายงานวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี, 2542 หรือตามตำราว่าด้วยการวิจัย เช่น Selinger and Shohamy, (1989); Hatch and Lazaraton, (1991); Ary et al., (1996); สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, (2540); เทียนฉาย ภิระนันท์, (2541) ซึ่งคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์หรือตำราเหล่านี้อาจมีรูปแบบภายนอกหรือชื่อหัวข้อบางหัวข้อแตกต่างกันไปบ้างเล็กน้อย เป็นต้นว่า ในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เรียกชื่อบทที่ 2 ว่าการตรวจเอกสาร แต่ในวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีเรียกว่าปริทัศน์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แต่ทว่า โครงสร้างเนื้อหาหลักของวิทยานิพนธ์ของทุกมหาวิทยาลัยก็ต้องครอบคลุมเนื้อหาที่กำหนดขึ้นตามมาตรฐานสากล อันประกอบขึ้นด้วยบทนำ ซึ่งเป็นส่วนที่แนะนำเรื่องที่จะวิจัย ระบุออกภูมิหลัง และจุดมุ่งหมาย บทที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้วิจัยเขียนรายงานการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทนี้อาจแยกออกไปเป็นอีกบทหนึ่งต่างหาก (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี, 2542) หรือ

อาจรวมเอาไว้เป็นส่วนหนึ่งของบทนำ อย่างเช่นวิทยานิพนธ์ทางด้านสาขาจิตวิทยา (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2542) บทที่ 3 ซึ่งเป็นบทที่ระบุบอกวิธีการดำเนินการวิจัย บทที่ 4 เป็นบทที่รายงานผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล และบทสุดท้าย คือ บทสรุปงานวิจัย การอภิปรายผลและการให้ข้อเสนอแนะในการนำผลที่ได้รับไปใช้ในทางปฏิบัติหรือเป็นการเสนอแนะในการศึกษาวิจัยต่อไป

แม้ว่าผู้เรียนจะเรียนรู้แล้วว่าโครงสร้างเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ประกอบขึ้นด้วยบทต่าง ๆ จากการศึกษาในรายวิชาที่ว่าด้วยการวิจัยในหรือจากคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์และจากตำราว่าด้วยการวิจัยทั้งหลายดังที่กล่าวแล้ว แต่ผู้เรียนส่วนมากก็ยังคงเผชิญปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการเขียนบทต่าง ๆ เหล่านั้น เพราะการเขียนเนื้อหาของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์เป็นงานเขียนชนิดใหม่ ที่ไม่เคยฝึกเขียนมาก่อน (Grabe and Kaplan, 1996) การเขียนวิทยานิพนธ์ เป็นการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามรูปแบบที่กำหนดไว้แล้วต่อบุคคลที่อยู่ในวงการเดียวกัน ซึ่งได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ คณาจารย์ในสาขาวิชาเดียวกัน เป็นต้น ปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งที่ผู้เรียนเผชิญ คือ การไม่รู้ว่าจะเขียนเนื้อหาของแต่ละส่วน แต่ละตอนของวิทยานิพนธ์อย่างไร ที่จะทำให้รายงานการวิจัยนั้นมีความต่อเนื่อง เป็นความเดียวกันไปโดยตลอด ปัญหานี้เป็นเรื่องของการเรียบเรียงเนื้อหาให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดขึ้นตามมาตรฐานของการเขียนรายงานการวิจัยซึ่งรวมทั้งวิทยานิพนธ์ด้วย ให้เป็นที่ยอมรับของผู้ที่อยู่ในวงการ ซึ่งในแต่ละสาขาวิชาการเขียนงานทางวิชาการชนิดนี้มีรูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่ค่อนข้างจะชัดเจน (Swales, 1990) และการที่ผู้เรียนไม่มีความรู้ในเรื่องนี้จึงเป็นสาเหตุให้บางคนไม่สามารถสำเร็จการศึกษาได้ เพราะไม่สามารถที่จะเขียนรายงานการวิจัยของตนให้สำเร็จได้ (D'Andrea, 1997 อ้างถึงใน Glatthorn, 1998) และปัญหาอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาประการแรก คือ ทำอย่างไรจึงจะเขียนวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จทันตามเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ เพราะถึงแม้ว่าจะลองลงมือพยายามเขียนวิทยานิพนธ์ ไปบ้าง แต่ก็ดูเหมือนว่าไม่สามารถที่จะคิดแล้วเขียนออกมาให้ได้ตามที่ต้องการ นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเลื่อนเวลาที่จะเขียนรายงานการวิจัยของตนออกไปเรื่อย ๆ จนวินาทีสุดท้ายจึงจำใจเขียนออกมา และมีผู้เรียนบางคนที่เลื่อนการเขียนรายงานการวิจัยออกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดเวลาเรียนและไม่ได้รับปริญญาในที่สุด

การแก้ปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ผู้เรียนพยายามแก้ไขด้วยวิธีการต่าง ๆ วิธีการที่พบว่ามีการใช้กันมาก มี 2 วิธี วิธีการแรก คือ การทดลองเขียนเนื้อหาเป็นส่วน ๆ แล้วนำไปส่งให้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ จากนั้น

ผู้เรียนก็นำมาแก้ไข ซึ่งอาจจะต้องทำหลายครั้งจนเป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่าย (Murray, 1978) วิธีการเช่นนี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้วิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ได้เป็นอย่างดี เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีเทคนิควิธีในการเขียนและเสนอแนะวิธีการเขียนที่มีประโยชน์ ทำให้การแก้ไขเป็นไปอย่างถูกต้อง และยังสามารถสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างครูกับลูกศิษย์ได้ด้วย แม้ว่าบางครั้งอาจต้องใช้เวลาในการแก้ไขหลาย ๆ ครั้งก็ตาม แต่วิธีการดังกล่าวอาจไม่สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้วิธีการเขียนของผู้เรียนบางคน อีกวิธีการหนึ่งที่นิยมใช้มากเช่นกัน คือ การศึกษาวิธีการเขียนโดยการนำเอาวิทยานิพนธ์ของรุ่นพี่ที่ทำในหัวข้อเรื่องที่ใกล้เคียงกันมาเป็นตัวอย่าง การเขียนลักษณะนี้เป็นที่ยอมรับจากผู้ที่เคยเขียนวิทยานิพนธ์และผู้ที่กำลังเขียนวิทยานิพนธ์เป็นส่วนมาก เพราะอาจช่วยให้ผู้เขียนมองเห็นภาพของผลงานขั้นสุดท้ายที่จะออกมาเป็นวิทยานิพนธ์ และมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างเนื้อหาที่ระบุไว้ในคู่มือการเขียนกับรายละเอียดเนื้อหาที่เขียนตามที่ปรากฏอยู่จริงในวิทยานิพนธ์ แต่ก็ยังคงมีปัญหาในเรื่องวิธีการเขียนว่าจะเขียนอย่างไรอยู่นั่นเอง

อันที่จริงปัญหานี้อาจจะคลี่คลายไปได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ผู้เรียนไม่รู้ว่าจะเขียนเนื้อหาของแต่ละส่วนของแต่ละบทได้อย่างไร ถ้าผู้เรียนสามารถเรียนรู้รูปแบบการเขียนของแต่ละบท นั่นคือ รู้ว่าข้อความที่เรียงอยู่กันอย่างต่อเนื่องในแต่ละส่วนของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์ ที่ตนเองจะเขียนนั้นเรียงลำดับกันอยู่อย่างไร และมีจุดมุ่งหมายในการสื่อความอย่างไร เพราะโดยปกติแล้ว งานเขียนทางวิชาการมักมีรูปแบบและวิธีการเขียนตามแบบแผนที่กำหนดขึ้นและเป็นที่ยอมรับกันแล้วในกลุ่มนักวิชาการของสาขานั้น ๆ เช่น การเขียนรายงานการทดลองในห้องปฏิบัติการในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ การเขียนบันทึกการรักษาคนไข้ของแพทย์ การจดบันทึกการประชุม การเขียนจดหมายสั่งสินค้า เป็นต้น รวมทั้งการเขียนวิทยานิพนธ์ด้วยที่มีการกำหนดโครงสร้างเนื้อหาไว้ชัดเจนว่าเนื้อหาใดควรจะอยู่ส่วนใดของวิทยานิพนธ์ตามที่นิสิตนักศึกษาผู้ที่อยู่แล้ว โดยการศึกษาจากคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์และตำราการวิจัยทั้งหลาย แม้แต่ข้อความที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ที่อยู่ในแต่ละส่วนของแต่ละบทก็มีการกำหนดไว้แล้วเช่นกัน (Swales, 1990) ยิ่งไปกว่านั้น หากผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ได้ว่าการเรียงลำดับข้อความที่เขียนไว้ในแต่ละบทนั้นมีแบบแผนการเขียนเป็นอย่างไร นั่นคือ การเรียงลำดับข้อความในแต่ละส่วนของแต่ละบทเป็นอย่างไร ผู้เรียนก็สามารถจะเขียนเลียนแบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้แล้วนั้นอย่างไม่ยากนัก แต่ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก หากผู้เรียนสามารถมีรูปแบบตัวอย่างการเรียงลำดับข้อความสำหรับเป็นแนวทางในการเขียนด้วยแล้ว ก็ยิ่งจะทำให้การเขียนวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความรวดเร็วยิ่งขึ้นและมีความถูกต้องยิ่งขึ้นด้วย

ในกรณีนี้อาจมีการแย้งว่า ในการเขียนตามรูปแบบของชนิดของงานเขียนนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเพราะรูปแบบของชนิดของงานเขียนนั้น ไม่คงที่แน่นอน อาจเปลี่ยนแปลงรูปแบบได้ และไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน (Freeman, 1993) ก็อาจอธิบายได้ว่า การสอนรูปแบบของชนิดของงานเขียนควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นเนื้อหาตามที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบของงานเขียนชนิดนั้น และสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น ซึ่งวิธีการสอน ก็ควรเป็นการอภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบของงานเขียนชนิดนั้น ที่เป็นที่ยอมรับกันอยู่ในวงการนั้น ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อหาที่ใช้ด้วย เช่นนี้ ก็จะทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงรูปแบบของงานเขียนที่เป็นงานเขียนเฉพาะสาขาวิชาที่เป็นที่ยอมรับกันในวงการของสาขานั้น ๆ ด้วย (Coe, 1994)

สิ่งที่อาจแย้งได้อีกประเด็นหนึ่งคือ รูปแบบของงานเขียนที่กำหนดมาให้ เป็นแนวทางการเขียนนั้นอาจจะเป็นการปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน กล่าวคือ อาจเป็นการสะกดกั้นไม่ให้ผู้เรียนลองคิดลองทำออกมาอย่างเสรีและสร้างสรรค์ แต่ทว่า ในระยะแรกเริ่มเรียนการเขียนทางวิชาการ อย่างเช่นในกรณีของนิสิตนักศึกษาที่เพิ่งเขียนวิทยานิพนธ์เป็นครั้งแรก การให้เขียนตามรูปแบบ ตัวอย่างเป็นความจำเป็นเพราะเป็นการช่วยให้เรียนรู้วิธีการเขียนงานเขียนทางวิชาการ ชนิดนี้ได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนตามที่นักวิชาการในสาขานี้คาดหวังเสียตั้งแต่ต้นมือ หากให้ลองเขียน โดยเสรี แบบลองคิดลองดู โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดก็เป็นไปได้ง่าย และที่สำคัญกว่านั้น นิสิตนักศึกษามีข้อจำกัดในเรื่องเวลาที่จะต้องเขียนวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ไม่มีเวลาที่จะลองคิดลองดูมากนัก หากนิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเขียนอย่างถูกต้องและรวดเร็วแล้ว นอกจากจะทำให้ความสำเร็จในการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาเกิดขึ้นรวดเร็วแล้ว ยังจะทำให้นิสิตนักศึกษาได้รับประสบการณ์ในการเขียนรายงานการวิจัยที่ดี ซึ่งเจตคติที่ดีในครั้งแรกที่เขียนเช่นนี้จะส่งผลให้เกิดความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ อย่างเป็นระบบต่อไปอีกในอนาคตหลังจากที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว เป็นการตอบสนองเจตนารมณ์อีกประการหนึ่งของการเรียนรู้วิธีการศึกษาวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษา ครั้นเมื่อนิสิตนักศึกษาที่เรียนสำเร็จแล้วเหล่านี้ ได้มีโอกาสวิจัยบ่อย ๆ และเขียนรายงานการวิจัยบ่อย ๆ จนมีความเชี่ยวชาญแล้ว การจะเขียนรายงานการวิจัยให้แปรเปลี่ยนไปจากกรอบที่กำหนดขึ้นนี้ไปบ้าง แต่ยังคงรักษานี้อาหลักให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการเขียนรายงานการวิจัยย่อมทำได้โดยไม่ยากนัก เพียงแต่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจนเกิดทักษะเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้เอง งานวิจัยนี้จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นว่าการเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในส่วนต่าง ๆ ของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งทำเสร็จเรียบร้อยแล้วและได้รับการยอมรับว่าถูกต้องตามเกณฑ์มาตรฐานระดับหนึ่งแล้ว โดยผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและกรรมการบัณฑิตศึกษาแล้วนั้น มีรูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่ค่อนข้างชัดเจน สามารถทำนายได้ และเป็นไปตามมาตรฐานสากลของการเขียนรายงานทางวิชาการประเภทเดียวกัน นอกจากนั้นก็จะแสดงให้เห็นว่าวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองในสาขาวิชาเดียวกันและเป็นงานเขียนทางวิชาการชนิดเดียวกันมีรูปแบบวิธีการเรียงลำดับข้อความที่เป็นไปในลักษณะเดียวกัน จะแตกต่างกันก็เพียงลักษณะเฉพาะของวิธีวิจัยแต่ละประเภทเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้บัณฑิตนักศึกษาได้ตระหนักในเรื่องรูปแบบวิธีการเรียบเรียงข้อความที่ใช้ในส่วนต่าง ๆ ของส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ได้ใช้รูปแบบการเรียงลำดับข้อความดังกล่าว เป็นแนวทางในการเขียนวิทยานิพนธ์ของตนให้เสร็จลุล่วงไปได้ด้วยความรวดเร็วและลดปัญหาความกังวลใจอันเนื่องจากการไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไรได้ด้วย

ดังนั้น ในบทที่ 2 ซึ่งเป็นการปริทัศน์วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ก็จะได้ทบทวนและประเมินเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและการเรียงลำดับข้อความในงานเขียนทางวิชาการชนิดเดียวกันกับวิทยานิพนธ์ นั่นคือรายงานการวิจัยและบทความรายงานการวิจัย จากการทบทวนและการประเมินเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ก็จะให้เห็นความสัมพันธ์ของเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่นำมาทบทวนในแง่มุมต่าง ๆ และเป็นการแสดงให้เห็นว่าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีความสำคัญมากพอที่จะเชื่อได้ว่า ในวิทยานิพนธ์มีข้อความที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในการสื่อความหมายและมีการเรียงลำดับข้อความที่มีรูปแบบชัดเจนแน่นอน สามารถที่จะนำไปใช้เป็นรูปแบบตัวอย่างในการเขียนวิทยานิพนธ์ของผู้ที่จะเริ่มเขียนได้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 การวิจัยนี้ศึกษาสภาพการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทย ในช่วง 5 ปี (พ.ศ. 2537-พ.ศ. 2541) ในแง่หัวข้อเรื่อง ปีที่ทำเสร็จ จำนวนงานวิจัยและประเภทของงานวิจัย เพื่อเป็นฐานข้อมูลเบื้องต้นของการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันซึ่งขณะนี้ยังไม่มีผู้ใดศึกษา

2.2 วิเคราะห์เนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์เพื่อพัฒนารูปแบบการเขียนรายงานการวิจัยของผู้เรียนในระดับบัณฑิตศึกษาของประเทศไทยด้านสาขาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.3 เปรียบเทียบรูปแบบการเขียนส่วนที่เป็นเนื้อหาของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์เชิงทดลองและเชิงสำรวจเพื่อพัฒนารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์ที่ใช้วิธีวิจัยต่างกัน

3. ปัญหาการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษา 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกเป็นการศึกษาสภาพการทำวิจัยในปัจจุบันของไทยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อจะทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่เป็นที่สนใจศึกษาของกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2537-พ.ศ. 2541 จำนวนงานวิจัยในหัวข้อต่าง ๆ เหล่านี้รวมตลอดทั้งวิธีวิจัยที่ใช้ ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้เป็นข้อมูลที่น่าไปใช้พิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่างวิทยานิพนธ์สำหรับการศึกษาในขั้นตอนที่ 2 ซึ่งเป็นการวิจัยหลักของงานวิจัยนี้ นั่นคือ การวิเคราะห์เนื้อหาในรายละเอียดเพื่อต้องการศึกษาว่ารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์ทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของไทยแล้วนั้นมีรูปแบบการเขียนเป็นอย่างไร ซึ่งในประเด็นนี้จำแนกออกเป็นประเด็นปัญหาย่อย ๆ 3 ข้อ ดังนี้

1. ส่วนเนื้อหาของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ของสาขาวิชานี้ประกอบขึ้นด้วยอะไรบ้าง
  2. ส่วนต่าง ๆ ในแต่ละบทนั้นมีวิธีการเรียงลำดับข้อความอย่างไร และ
  3. ส่วนต่าง ๆ ในแต่ละบทและวิธีการเรียงลำดับข้อความของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองเหมือนกันหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร
- ประเด็นปัญหาในขั้นตอนที่ 2 นี้ จะทำให้สามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์เป็นไปอย่างมีระบบ และมีรูปแบบที่ชัดเจนสำหรับใช้เป็นแนวทางการเขียนวิทยานิพนธ์ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้

4. คำจำกัดความ

4.1 สภาพการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ภาพรวมของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะครอบคลุมในเรื่องหัวข้อเรื่องวิจัย หน่วยงานที่ผลิตงานวิจัย จำนวนงานวิจัย ประเภทของวิธีวิจัย

4.2 วิทยานิพนธ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง รายงานการวิจัยของนิสิต นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ศึกษาทางด้านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

4.3 เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาของข้อเขียนหรืองานเขียนที่ประกอบขึ้นด้วยหัวข้อใหญ่ ๆ หัวข้อรอง ๆ และหัวข้อเล็ก ๆ ที่ซ้อนกันอยู่

4.4 ส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ หมายถึง ส่วนที่ประกอบขึ้นด้วย บทนำ บทที่กล่าวถึงการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทที่กล่าวถึงวิธีการดำเนินการวิจัย บทที่ระบุบอกผลที่ได้รับและบทสรุป อภิปรายและเสนอแนะ

4.5 ข้อความ หมายถึง เนื้อความตอนหนึ่ง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

4.6 การเรียงลำดับข้อความ หมายถึง การนำเอาข้อความมากกว่า 1 ข้อความขึ้นไปมาเขียนเรียงต่อกันให้มีเนื้อหาต่อเนื่องเป็นความเดียวกันเพื่อให้เข้าใจได้

4.7 รูปแบบตัวอย่าง หมายถึง รูปแบบวิธีการเขียนงานเขียนชนิดหนึ่งใดที่ใช้เป็นแนวทางสำหรับการเขียนงานเขียนชนิดนั้น

4.7 รูปแบบการเขียน หมายถึง “ลักษณะต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นงานเขียนประเภทหนึ่ง ที่อาจแบ่งย่อยอีกก็ได้...” เช่น “บทละครรำ เรื่องรามเกียรติ์ ประกอบด้วยการใช้กลอน มีการขึ้นต้นบทของกลอน เช่น เมื่อนั้น บัดนั้น มีบทสำหรับให้ละครนำไปใช้เล่นได้...” บทความ บทพรรณนาลักษณะพืช เป็นต้น (กรมวิชาการ, 2533:2) และลักษณะต่าง ๆ ของงานเขียนแต่ละประเภทดังกล่าว เป็นสิ่งที่กำหนดขึ้นสำหรับเป็นกรอบให้ผู้เขียนใช้ในการเขียนและสำหรับช่วยให้เข้าใจงานเขียนนั้น ๆ ได้ง่ายขึ้น

4.8 ชนิดของสื่อเอกสารหรืองานเขียน หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่มีลักษณะเฉพาะที่เด่นชัดสามารถจำแนกได้และทำนายได้ เช่น บทความย่อเป็นงานเขียนชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะและมีการเรียงลำดับข้อความ เป็นระบบที่สามารถทำนายได้ ข้อความเหล่านั้นประกอบด้วย การแนะนำหัวข้อเรื่อง การบอกจุดมุ่งหมายและเหตุผลที่ศึกษาหัวข้อเรื่องนั้น ๆ วิธีการดำเนินการศึกษา บอกผลที่ได้รับ และการนำเอาผลที่ได้ไปใช้และสรุปผล

5. ข้อตกลงเบื้องต้น

5.1 ความต้องการในการทำวิทยานิพนธ์เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยยังคงมีอยู่

5.2 การเรียงลำดับข้อความในย่อหน้าหนึ่ง ๆ ของวิทยานิพนธ์ยังเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องพิจารณาอย่างรอบคอบเพื่อให้สิ่งที่เขียนนั้นเข้าใจได้ง่ายขึ้น

5.3 โครงสร้างเนื้อหาและรูปแบบการเขียนเนื้อหาของส่วนต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ยังคงเป็นไปตามกรอบที่กำหนดให้ที่แสดงไว้ในคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ที่แต่ละมหาวิทยาลัยกำหนดขึ้น

5.4 วิทยานิพนธ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาโทที่สำเร็จในช่วงระหว่างปี 2537-2541 เป็นตัวแทนของวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาครั้งนี้

6. ขอบเขตของการวิจัย

6.1 การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์เอกสารที่เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สำเร็จในช่วง 5 ปีการศึกษา คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2541 และได้รับความเห็นชอบจากมหาวิทยาลัยแล้ว

6.2 การศึกษานี้ศึกษาเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่เก็บรวบรวมไว้ ณ ศูนย์ข้อเสนอเทศการวิจัย ของคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติมาจนถึงต้นปี พ.ศ. 2542 เท่านั้น

6.3 การศึกษานี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบเนื้อหาและการเรียงลำดับข้อความเฉพาะของงานวิจัยที่เป็นเชิงทดลองกับเชิงสำรวจที่วิเคราะห์ได้จากงานวิจัยนี้เท่านั้น เนื่องจากการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่ยังไม่มีผู้ใดในเมืองไทยได้ศึกษามาก่อน จึงไม่มีงานวิจัยใด ๆ ที่จะนำมาเป็น เปรียบเทียบกันได้

6.4 รายงานวิทยานิพนธ์ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนคือ ส่วนนำ (เช่น สารบัญ บทคัดย่อ กิตติกรรมประกาศ) ส่วนเนื้อหาที่โดยปกติจำแนกออกเป็น 5 บท และส่วนท้าย (เช่น บรรณานุกรม ภาคผนวก) งานวิจัยนี้จะศึกษาวิเคราะห์เฉพาะส่วนที่เป็นส่วนเนื้อหาที่ประกอบด้วยบทต่าง ๆ 5 บท ได้แก่บทนำ ปริทัศน์วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล บทสรุป (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี , 2542) เท่านั้น

6.5 งานวิจัยนี้ไม่ได้วิเคราะห์เพื่อประเมินคุณภาพของวิทยานิพนธ์ว่าดีหรือไม่คืออย่างไร เนื่องจากวิทยานิพนธ์ทั้งหมดได้รับความเห็นชอบจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ตามมาตรฐานทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเหล่านั้นมาแล้ว

7. ข้อจำกัดของการวิจัย

7.1 มีรายงานการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์บางเล่มที่ไม่ได้เก็บรวบรวมไว้ที่ห้องสมุดศูนย์ข้อสนเทศการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติที่เป็นแหล่งข้อมูลหลักของรายงานวิทยานิพนธ์ที่นำมาศึกษา ในขณะที่ผู้วิจัยดำเนินการสืบค้นด้วยคอมพิวเตอร์เมื่อต้นปี 2542 วิทยานิพนธ์เหล่านั้นจึงไม่ได้ถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้

7.2 เนื่องจากรายงานการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นผลงานการวิจัยของนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาโทเป็นส่วนใหญ่ รายงานการวิจัยที่นำมาศึกษาจึงเป็นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาในระดับนี้ ซึ่งเป็นความจำกัดในเรื่องระดับความหลากหลายของหัวข้อเรื่องที่ศึกษา ระดับความลุ่มลึกของเนื้อหาที่ศึกษาและระดับความน่าเชื่อถือ

7.3 เนื่องจากผู้วิจัยคาดหวังว่ากลุ่มเป้าหมายหลักของการนำผลการวิจัยนี้ไปใช้จะเป็นผู้เริ่มเขียนวิทยานิพนธ์ในระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศไทยที่มักเขียนรายงานการวิจัยเป็นภาษาไทย การวิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ที่ศึกษานี้จึงเป็นวิทยานิพนธ์ที่เป็นภาษาไทย

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

8.1 จะได้ข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามสภาพความเป็นจริง ในเรื่องจำนวนวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หัวข้อเรื่องที่เป็นที่นิยมศึกษา วิธีวิจัยที่นิยมใช้ เป็นต้น ซึ่งจะ เป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาวิจัยนี้และการศึกษาวิจัยในอนาคต

8.2 ผลที่ได้จากการศึกษาการเรียงลำดับข้อความที่ใช้ในส่วนต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์นี้จะป็นรูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์ในสาขาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการเขียนวิทยานิพนธ์ของผู้เริ่มเขียน ให้เป็นไปด้วยความรวดเร็วและถูกต้อง

8.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะเดียวกันนี้อาจนำไปใช้ในการตรวจสอบวิธีการเขียนงานเขียนทางวิชาการชนิดเดียวกันที่เป็นเชิงสำรวจและเชิงทดลอง โดยเฉพาะที่เป็นกรวิจัยเชิงสำรวจและเชิงทดลองได้ด้วยเพื่อให้การเขียนรายงานการ

วิจัยเป็นไปตามแบบมาตรฐานสากล ซึ่งจะเป็นการพัฒนาเนื้อหา รูปแบบการเขียน และการศึกษาวิจัยในที่สุด

8.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะเดียวกันนี้ สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนการเขียนงานทางวิชาการชนิดนี้ และสามารถประยุกต์ใช้สำหรับงานวิชาการชนิดอื่นได้

8.5 ความรู้เรื่องรูปแบบการเขียนที่ได้จากการวิจัยนี้อาจทำให้มีผู้สนใจศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น

บทที่ 2

รายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาเกี่ยวกับสภาพการวิจัยและวิธีการเขียนงานวิจัยเป็นที่สนใจอย่างต่อเนื่อง เหตุผลสำคัญที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการวิจัย คือ เพื่อจะได้รู้สภาพการวิจัยที่เป็นจริง และเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป ส่วนจุดมุ่งหมายของการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเขียนนั้นก็อาจจะเป็นการศึกษาดัวยภาพหรือเนื้อหา (ไวยากรณ์ ศัพท์) หรืออาจเป็นการศึกษากระบวนการเขียนที่ผู้เขียนใช้ (การวางแผน การลงมือเขียน การแก้ไขสิ่งที่เขียนหรือการปรับปรุงการเขียน) แต่งานวิจัยที่กำลังเป็นที่สนใจกันมากในปัจจุบันทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสาขาวิชาเฉพาะ คือ การศึกษารูปแบบการเขียนของสื่อเอกสารหรือข้อเขียนชนิดต่าง ๆ ในอดีต การศึกษารูปแบบการเขียนมักจะจำกัดอยู่เพียงการศึกษารูปแบบของการเขียนย่อหน้า แต่แนวโน้มของการศึกษาลักษณะนี้สามารถกระทำได้ในการศึกษาเรื่องทั้งเรื่องของสื่อเอกสารหรือข้อเขียนแต่ละชนิด

ดังนั้น จุดมุ่งหมายในการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 นี้ คือ การสรุปข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. สภาพการวิจัยด้านการศึกษา ด้านการเรียนการสอนและด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เพื่อจะได้เข้าใจสภาพการวิจัยโดยรวมของประเทศ
2. ทฤษฎีการเขียน กระบวนการเขียน ข้อเขียนหรือสื่อเอกสาร และการวิเคราะห์สื่อเอกสารหรือข้อเขียน เพื่อจะได้เข้าใจแนวทฤษฎีและข้อมูลพื้นฐานด้านการเขียนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้
3. การเขียนวิทยานิพนธ์ เพื่อจะได้เข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ และความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเขียนวิทยานิพนธ์
4. การวิเคราะห์ส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์กลุ่มตัวอย่างเพื่อจะได้มองเห็นรูปแบบวิธีการเขียนของแต่ละบท

1. การศึกษาวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นผลงานที่สะท้อนให้เห็นสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการจัดการศึกษาทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย การศึกษาสภาพทั่วไปของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยในช่วงปีพ.ศ. 2537-2541 นี้เป็นช่วงที่ยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน จุดมุ่งหมายของการวิจัยในส่วนนี้ก็เพื่อวิเคราะห์สภาพของการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปีดังกล่าว สำหรับใช้เป็นฐานข้อมูลของงานวิจัยในสาขาวิชานี้ และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คือ เพื่อเป็นฐานสำหรับการศึกษาวิเคราะห์วิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อที่จะได้รู้รูปแบบวิธีการเขียนแต่ละบทของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองของสาขาวิชานี้

จากการศึกษารายงานการวิจัย เกี่ยวกับสภาพการศึกษาการวิจัยทางการศึกษาทั่วไป การศึกษาทางการเรียนการสอน และทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สรุป เรียบเรียงและนำเสนอตามหัวข้อต่าง ๆ เรียงตามลำดับดังนี้

สภาพการศึกษาวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทย

สภาพการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนในประเทศไทย

สภาพการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

1.1 สภาพการศึกษาวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางการศึกษาทั่วไปโดยรวม จะขอนำเสนองานวิจัยที่สำคัญ 2 เรื่อง เรื่องแรกเป็นการศึกษาสภาพโดยทั่วไปของการวิจัยทางการศึกษาของประเทศไทยของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2536) และเรื่องที่สองเป็นการสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมาณและและการวิเคราะห์เนื้อหา (นงลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวาณิช, 2542)

1.1.1 การศึกษาสภาพโดยทั่วไปของการวิจัยทางการศึกษาของประเทศไทยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เป็นการศึกษาในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ กระบวนการคิด กระบวนการทำ กระบวนการใช้ แนวโน้มในการวิจัย แนวทางในการพัฒนา และปัญหาและอุปสรรคของการวิจัยทางการศึกษา กระบวนการคิดประกอบด้วย การวางแผนการวิจัยและการได้มาซึ่งหัวข้อการวิจัย กระบวนการทำประกอบด้วยรูปแบบการบริหาร โครงการ วิธีวิจัย บุคลากร งบประมาณ ปัจจัยที่ส่งเสริมให้ทำวิจัย การเผยแพร่ผลงานวิจัย คุณภาพของงานวิจัย กระบวนการใช้ คือ กระบวนการใช้ผลงานวิจัยของหน่วยงาน แนวโน้มของการวิจัยทางการศึกษาคือ การศึกษาด้านนโยบายและแนวทางการศึกษาในอนาคต แนวทางการพัฒนาการวิจัยทางการศึกษา

ส่วนวิธีการศึกษาสภาพการวิจัยทางการศึกษานี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติใช้วิธีการหลัก 2 วิธี คือการสำรวจเอกสารและรายงานการวิจัยโดยการใช้แบบสำรวจและการสัมภาษณ์ผู้บริหารและหัวหน้าโครงการวิจัยหน่วยงาน 85 แห่ง เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วก็ดำเนินการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล ถ้าเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ เช่น สถานภาพของผู้ให้ข้อมูล จำนวนงานวิจัยที่วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพ เช่น กระบวนการวิจัย การใช้ผลการวิจัยและแนวโน้มของการวิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา แจกแจงความถี่และนำเสนอในรูปของการพรรณนาความข้อมูล

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. หน่วยงานทางการศึกษามีหน้าที่ 3 ประการ คือ รวบรวมข้อมูล ทำวิจัยเอง และให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น
2. ปริมาณการวิจัยในช่วงปี พ.ศ. 2529-2533 มีจำนวนทั้งสิ้น 1,663 เรื่อง โดยมีจำนวนงานวิจัยมากที่สุดในปี พ.ศ. 2530 ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยในระดับประถมที่เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล รองลงไปเป็นเรื่องวิธีการสอนและหลักสูตร
3. กระบวนการคิด โครงการวิจัย การวางแผนการวิจัยส่วนมากเน้นไปที่ความต้องการของผู้บริหาร ส่วนการได้มาซึ่งหัวข้อการวิจัยนั้นได้มาจากการประชุมสัมมนา จากหัวข้อเรื่องที่ผู้วิจัยสนใจและจากการสั่งการให้ทำจากหน่วยงานต้นสังกัด
4. กระบวนการทำวิจัย รูปแบบการบริหาร โครงการนั้นกระทำในรูปของคณะกรรมการ วิจัยนั้นดำเนินการวิจัยโดยใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจเชิงคุณภาพและเชิงทดลองเรียงลำดับตามความมากน้อย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการวิเคราะห์ ปัญหาของการวิจัยที่พบคือ ไม่ได้รับความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ขาดแหล่งค้นคว้าอ้างอิง ขาดแคลนอุปกรณ์ที่ช่วยในการดำเนินการวิจัย มีปัญหาเรื่องการวางกรอบความคิด การลงรหัสข้อมูล แปลผลข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ขาดความเชื่อถือได้ของข้อมูล มีความล่าช้าในการเขียนรายงานการวิจัยและความล่าช้าในขั้นตอนการประเมินคุณภาพของการวิจัย
5. บุคลากรที่ทำวิจัยมีทั้งการทำเป็นคณะและเดี่ยว ๆ แต่บุคลากรมีไม่เพียงพอกับภาระงาน ขาดทักษะในการทำวิจัย ขาดขวัญและกำลังใจ ไม่มีใจรักและทุ่มเทให้กับการวิจัย เป็นต้น
6. งบประมาณ ส่วนมากได้จากงบประมาณแผ่นดิน ปัญหาในเรื่องนี้คือ

ได้รับงบประมาณน้อย ระเบียบการใช้จ่ายเงินไม่คล่องตัว เสียเวลามากกับ เอกสารหลักฐานการใช้จ่าย

7. ปัจจัยที่ส่งเสริมให้ทำวิจัย ขึ้นอยู่กับผู้บริหาร ทุน การมีอิสระในการทำงาน ความต้องการชื่อเสียง ความอยากรู้อยากเห็น และการมีใจรักที่จะทำงานวิชาการ
8. การเผยแพร่ผลงานวิจัย เรียงลำดับมากน้อยดังนี้ พิมพ์เป็นรูปเล่มเผยแพร่ไปตามหน่วยงานต่าง ๆ พิมพ์ลงวารสาร จัดประชุม สัมมนาเพื่อเผยแพร่เสนอในที่ประชุมทางวิชาการ
9. คุณภาพของงานวิจัย ส่วนมากไม่มีเกณฑ์ในการพิจารณาคุณภาพงานวิจัย การพิจารณามักใช้ในรูปแบบของคณะกรรมการพิจารณา
10. กระบวนการใช้ผลงานส่วนใหญ่ใช้ในการวางแผนและวางนโยบาย ใช้ในการปรับปรุงงานและใช้ในการอ้างอิง
11. แนวโน้มของการวิจัย คือ ให้มีงบประมาณในการวิจัยให้มากขึ้น เร่งพัฒนาประสิทธิภาพการทำวิจัย พัฒนาระบบข้อมูล
12. แนวทางการพัฒนาวิจัยทางการศึกษา พบว่า ผู้บริหารควรมีความรู้ความเข้าใจในการวิจัยทางการศึกษา หน่วยงานกลางควรกระจายอำนาจในการบริหาร หน่วยงานควรปรับระบบการบริหารภายในให้เอื้อต่อการวิจัย

ข้อเสนอแนะที่งานวิจัยนี้เสนอไว้มีดังนี้ เนื่องจากผลที่ได้มาจากการศึกษาสภาพการวิจัยทางการศึกษาพบว่า มีปัญหาในทุกขั้นตอน ข้อเสนอแนะประการแรกคือ การพัฒนาบุคลากรด้านการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการวางกรอบความคิดในการวิจัย การวางแผน การหารูปแบบการวิจัยที่เหมาะสม การวิเคราะห์ข้อมูลและการเขียนรายงาน และส่งเสริมให้มีการวิเคราะห์วิจารณ์งานวิจัยเป็นต้น นอกจากนี้ก็เป็น การเสนอแนะในเรื่องการพัฒนาระบบการจัดสรรงบประมาณ การพัฒนาเครือข่ายงานวิจัย (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2536)

1.1.2 การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์อภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา ของนางลักษณ์ วิรัชชัยและสุวิมล ว่องวาณิช (2543) การวิจัยนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาจำนวน 323 เรื่อง โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ขั้นตอน ขั้นแรก การวิเคราะห์คุณลักษณะและคุณภาพของงานวิจัย ขั้นตอนที่สอง คือ การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้วยการวิเคราะห์อภิมาน และขั้นสุดท้าย คือการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณลักษณะที่ไม่สามารถวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์อภิมานอีกจำนวนหนึ่ง

ผลการวิจัยในการศึกษาคุณลักษณะและคุณภาพของงานวิจัยมีดังนี้

1. สารของงานวิจัย เป็นงานวิจัยในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนมาก ส่วนหัวข้อเรื่องวิจัยนั้นในทุกระดับจะเป็นเรื่องการบริหารการศึกษาหรือ การเรียนการสอน งานวิจัยส่วนมากศึกษาปัญหาวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพ ปัญหาที่เกิดขึ้น รองลงมาเป็นการศึกษาตัวแปรทางด้านพุทธิพิสัย คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วัตถุประสงค์ของการวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษา สภาพของตัวแปร รองลงมาเป็นการศึกษาเปรียบเทียบ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้วิจัย ส่วนมากเป็นอาจารย์ รองลงมาเป็นผู้บริหาร รายงานการวิจัย ส่วนมากเป็นวิทยานิพนธ์ปริญญาโท
3. ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของงานวิจัย ส่วนมากทำสำเร็จใน ปี พ.ศ. 2536 และ 2537 เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการศึกษา และการเรียนการสอน ในปี พ.ศ. 2538 งานวิจัยที่ทำสำเร็จเป็นเรื่อง เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลการศึกษา การเผยแพร่งานวิจัยเป็นไป ในลักษณะของการอัดสำเนาเป็นส่วนมาก โดยเฉลี่ยงานวิจัยมีจำนวน หน้า 168 หน้า เวลาที่ใช้ทำประมาณ 1 ปี 1 เดือน ตัวแปรตามและตัวแปร อิสระ โดยเฉลี่ยมี 1-2 ตัว กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน โดยเฉลี่ย 326 คน ที่เป็นครู โดยเฉลี่ย 200 คน ที่เป็นผู้ปกครอง โดยเฉลี่ย 56 คน
4. ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีวิจัย ส่วนมากเป็นการวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาเป็นการ วิจัยเชิงทดลอง งานวิจัยส่วนมากทำการศึกษาในกลุ่มประชากร รองลงมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ส่วนมากเป็นแบบ สอบถาม รองลงมาเป็นแบบทดสอบ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติภาค บรรยาย ถ้าเป็นภาคสรุปอ้างอิงจะใช้ ANOVA หรือ ANOCA
5. คุณภาพของงานวิจัย จากงานวิจัยจำนวน 323 เรื่องพบว่า มีคุณภาพ 62 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน
6. ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพงานวิจัยกับตัวแปรที่เกี่ยวกับรายงาน การวิจัย เนื้อหาที่เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลมีคุณภาพสูงกว่า ด้านบริหารการศึกษา งานวิจัยที่เป็นการพัฒนาแบบวัดหรือแบบสอบ มีคุณภาพสูงกว่างานวิจัยที่เป็นการศึกษาสภาพปัญหา การศึกษาเกี่ยวกับ ตัวแปรทักษะพิสัย พุทธิพิสัยมีคุณภาพสูงกว่าการศึกษาสภาพปัญหา ผู้วิจัย ที่เป็นศึกษานิเทศหรือครูอาจารย์ มีคุณภาพงานวิจัยสูงกว่างานวิจัยของ ผู้บริหาร และงานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนมีคุณภาพสูงกว่างานวิจัยที่ไม่ได้ รับทุน แบบการวิจัยที่เป็น R&D มีคุณภาพสูงกว่าการวิจัยเชิงบรรยาย

การวิจัยเชิงเปรียบเทียบ การวิจัยเชิงสัมพันธ์ และการวิจัยเชิงทดลองมีคุณภาพสูงกว่าการวิจัยเชิงบรรยาย งานวิจัยที่สุ่มตัวอย่างดีมาก คือ พอใช้ มีคุณภาพดีกว่างานวิจัยที่ไม่ได้ระบุกลุ่มตัวอย่าง งานวิจัยที่มีคุณภาพเครื่องมือดีมาก คือ มีคุณภาพสูงกว่างานวิจัยที่มีเครื่องมือที่มีคุณภาพปานกลางหรือต่ำ งานวิจัยที่ใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์อย่างง่ายหรือแบบพหุคูณหรือวิธีการทางสถิติอนพารามетริกมีคุณภาพสูงกว่างานวิจัยที่ใช้สถิติภาคบรรยาย

ส่วนผลการวิจัยที่ได้มาจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีอภิมาน มีดังนี้

1. การสังเคราะห์งานวิจัยด้วยการวิเคราะห์อภิมาน เพื่อหาขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าจากงานวิจัย 323 เรื่อง มีขนาดอิทธิพล 208ค่า และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 336 ค่า
2. ค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จำแนกตามตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัย ถ้าเป็นงานวิจัยที่จำแนกตามเนื้อหาสาระพบว่า กลุ่มงานวิจัยที่มีค่าดังกล่าวสูง คืองานวิจัยด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการสอน ด้านการวัดและประเมินผลและด้านหลักสูตร หากแยกกลุ่มตามระดับการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีค่าสูงคือระดับก่อนประถมศึกษา หากแยกกลุ่มตามวุฒิการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีค่าสูง คือ งานวิจัยของผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีต่างประเทศ จบปริญญาโทในประเทศ หากแยกกลุ่มตามตัวแปรตาม พบว่างานวิจัยที่มีค่าสูง คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิด สติปัญญา พฤติกรรม สาเหตุ หากแยกกลุ่มตามตัวแปรอิสระพบว่า กลุ่มที่มีค่าสูงคือ ภูมิหลังของครู รูปแบบการสอน การจัดแผนกิจกรรม เป็นต้น หากแยกกลุ่มตามวิชาที่ทำการวิจัย พบว่ากลุ่มที่มีค่าสูงคือ วิชาภาษา หากแยกกลุ่มงานวิจัยตามวิธีวิจัย พบว่ากลุ่มที่มีค่าสูงคือการเปรียบเทียบผลกับเกณฑ์มาตรฐาน การวิจัยเชิงทดลองที่มีการวัดหรือประเมินผลสองครั้ง การวิจัยประเมินผล

ข้อเสนอแนะที่นงลักษณ์ วิรัชชัยและสุวิมล ว่องวานิช เสนอแนะจากงานวิจัยนี้ คือ

1. ควรส่งเสริมให้มีการนำผลการวิจัยในเรื่องการพัฒนาสื่อการสอน รูปแบบการเรียนการสอน คุณลักษณะภูมิหลังครูและผู้บริหารที่วิจัยได้ผลดีไปเผยแพร่และใช้ให้เกิดผลดีในทางปฏิบัติ
2. ควรส่งเสริมให้มีการกระจายตามระดับการศึกษา เนื้อหาสาระและนโยบายตามแผนพัฒนาการศึกษา ครบทุกระดับ ครบทุกด้าน
3. ควรส่งเสริมให้มีการทำวิจัยในประเด็นที่มีความซับซ้อนและลึกซึ้งมากขึ้น
4. ควรพัฒนาความรู้เรื่องการทำวิจัยให้แพร่หลายมากกว่านี้
5. ควรพัฒนาเรื่องวิธีวิจัยให้ดีขึ้น และใช้วิธีวิจัยใหม่ ๆ ที่ทันสมัยด้วย

1.2 สภาพการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนในประเทศไทย

ในการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนในประเทศไทย วราภรณ์ บวรศิริ และสุมิตรา อังวัฒนกุล (2541) ได้สังเคราะห์ผลงานวิจัยด้านการเรียนการสอนในประเทศไทยในทุกๆระดับเพื่อพัฒนารอบโครงสร้างของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนสำหรับนำเสนอนโยบายด้านการพัฒนาวิจัยการเรียนการสอนของไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาวิทยานิพนธ์และรายงานการวิจัยด้านการเรียนการสอนจากสถาบันทั้งหลายในประเทศไทยที่พิมพ์เผยแพร่ ในช่วง ปี 2507-2536 จำนวน 5,848 เล่ม โดยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทำตารางไขว้ โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละด้วยคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้น ก็สังเคราะห์เนื้อหาและสรุปเป็นความเรียงตามมิติต่าง ๆ ของการเรียนการสอน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. กรอบโครงสร้างของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนมี 4 มิติ คือ

ด้านผู้สอน อันประกอบด้วย ภูมิหลัง ความรู้ในเนื้อหาและวิธีการสอน ความเข้าใจของผู้สอน เจตคติของผู้สอน พฤติกรรมการสอน ความต้องการของผู้สอน ความคิดเห็นของผู้สอนและสภาพปัญหาของผู้สอน เป็นต้น

ด้านผู้เรียนประกอบด้วย ภูมิหลัง คุณลักษณะของผู้เรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความเข้าใจ เจตคติของผู้เรียน พฤติกรรมของผู้เรียน จริยธรรมของผู้เรียน และความคิดเห็นของผู้เรียน

ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนประกอบด้วยแบบเรียน วิธีสอน เครื่องมือ อุปกรณ์ เทคโนโลยี สื่อการสอน คุณภาพของสื่อ การแนะแนว การประเมินผล การทดสอบและคุณภาพแบบทดสอบ เป็นต้น

ด้านสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมของสถาบัน ห้องเรียน ชุมชน สังคม สภาพปัญหา การใช้แหล่งความรู้ในชุมชน ความคิดเห็นของบุคคลในชุมชน และการปฏิบัติของบุคคลในชุมชน เป็นต้น

2. ผลที่ได้จากการวิเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณเกี่ยวกับการเรียนการสอน ในช่วงปี พ.ศ. 2507-2536 สรุปได้ดังนี้

จากจำนวนงานวิจัย 5,848 เรื่อง ผลงานวิจัยประมาณ 88% เป็นวิทยานิพนธ์ ประมาณ 12% เป็นผลงานวิจัยของสถาบันการศึกษา

สถาบันที่มีการทำวิทยานิพนธ์ ในสาขาการเรียนการสอนเรียงตามลำดับปริมาณมากน้อย คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ฯลฯ

งานวิจัยที่จำแนกตามเนื้อหา พบว่าไม่ระบุเนื้อหาเป็นส่วนมาก ในส่วนที่ระบุเนื้อหา เป็นวิชาภาษาไทย ร้อยละ 7 คณิตศาสตร์ ร้อยละ 6 วิทยาศาสตร์ ร้อยละ 6 ภาษาอังกฤษ ร้อยละ 5 ฯลฯ

งานวิจัยที่จำแนกตามประเภทวิธีวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ รองลงมา ใช้วิธีวิจัยเชิงทดลอง วิธีวิจัยเชิงสัมพัทธ์ ฯลฯ

งานวิจัยที่จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ใช้ข้อสอบมากที่สุด รองลงมา เป็นแบบสอบถาม ใช้แผนการสอน ใช้ชุดการสอน ใช้แบบบันทึกข้อมูล และแบบสัมภาษณ์

งานวิจัยที่จำแนกตามสถิติที่ใช้ พบว่า ใช้วิธีการทดสอบค่าที (t-test) มากที่สุด รองลงมา คือ การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ความแปรปรวน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามลำดับ

งานวิจัยที่จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่า เป็นงานวิจัยที่ทำในระดับมัธยมศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ ระดับประถมศึกษา อุดมศึกษา อาชีวศึกษา และก่อนระดับประถมศึกษาตามลำดับ

งานวิจัยที่จำแนกตามผู้วิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโท งานวิจัยของนักวิจัยและของนักศึกษาปริญญาเอกตามลำดับ

งานวิจัยที่จำแนกตามเพศของผู้วิจัยพบว่า ส่วนใหญ่เป็นของเพศหญิง

งานวิจัยที่จำแนกตามมิติของงานวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยด้านการเรียนการสอน รองลงมาคือ ผู้เรียน งานวิจัยที่ศึกษาหลายมิติ ผู้สอน และสภาพแวดล้อมตามลำดับ

งานวิจัยที่จำแนกตามมิติผู้สอนที่เป็นตัวแปรต้นพบว่า สภาพปัญหา ภูมิหลัง ความเข้าใจ พฤติกรรมการสอน ความสามารถ ความต้องการตามลำดับ และมีมิติของผู้สอนที่เป็นตัวแปรตาม ส่วนมากเป็นความคิดเห็น พฤติกรรมการสอน เจตคติ ความเข้าใจ ความต้องการตามลำดับ

งานวิจัยที่จำแนกตามมิติผู้เรียนที่เป็นตัวแปรต้น ส่วนมากเป็น ภูมิหลัง

ความเข้าใจ พฤติกรรมผู้เรียน ความสามารถ คุณลักษณะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนตัวแปรตาม ส่วนมากเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมผู้เรียน ความจำ ความคิดเห็น เจตคติ จริยธรรม ตามลำดับ

งานวิจัยตามมิติกระบวนการเรียนการสอน พบว่า ตัวแปรต้นส่วนใหญ่ คือ วิธีสอน รองลงมาคือการใช้สื่อ การทดสอบ การวิเคราะห์แบบเรียน ตามลำดับ ส่วนตัวแปรตาม ส่วนมากเป็น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คุณภาพแบบทดสอบ ความคิดเห็น และคุณภาพสื่อตามลำดับ

งานวิจัยตามสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวแปรต้นพบว่า ส่วนมากเป็นด้านการสอน สภาพปัญหา ภูมิหลังของบุคคลในชุมชน การปฏิบัติของผู้เรียน การใช้แหล่งความรู้ ในชุมชนตามลำดับ สำหรับตัวแปรตามส่วนมากเป็นความคิดเห็นของบุคคลในชุมชน การปฏิบัติของบุคคลในชุมชน ตามลำดับ

งานวิจัยที่มีหลายมิติ ที่เป็นตัวแปรต้นส่วนมากเป็นสภาพปัญหา ภูมิหลังและการใช้สื่อ ส่วนที่เป็นตัวแปรตาม ส่วนมากเป็นความคิดเห็น

3. ผลที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยตามระดับการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ด้านผู้สอน งานวิจัยในทุกระดับ ส่วนมากเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของผู้สอน

ด้านผู้เรียน งานวิจัยในทุกระดับส่วนมากเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังของผู้เรียน

ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน งานวิจัยในทุกระดับส่วนมากเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอน ยกเว้นในระดับอาชีวศึกษาที่เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้สื่อ

ด้านสภาพแวดล้อม งานวิจัยในระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาและระดับก่อนประถมศึกษาเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการสอน ส่วนงานวิจัยในระดับมัธยมและประถมศึกษาเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนและปัญหาที่มีต่อสภาพแวดล้อม

วราภรณ์ บวรศิริ และสุมิตรา อังวัฒนกุลให้ข้อเสนอแนะจากงานวิจัยนี้ไว้ดังนี้

1. ควรให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนศึกษาวิจัยมากขึ้น และควรให้การอบรมเรื่องการจัดเชิงปฏิบัติการทางด้านการเรียนการสอนด้วยเพื่อนำประโยชน์ไปในทางพัฒนามากขึ้น
2. ควรเพิ่มการวิจัยเพื่อพัฒนาให้มากขึ้นเพื่อจะได้นำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. ควรฝึกอบรมเรื่องการจัดเชิงปฏิบัติการอย่างสม่ำเสมอเพื่อที่จะได้นำไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน

4. ควรสนับสนุนเรื่องการทำวิจัยที่มีตัวแปรหลายตัวเพื่อให้ได้ประโยชน์จากข้อค้นพบได้มากขึ้น
5. ควรส่งเสริมการวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมให้มากขึ้นเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางของการเรียนการสอน
6. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผู้สอนเพื่อให้ผู้สอนได้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อจะได้ปรับปรุงวิธีแก้ไขวิธีการเรียนรู้และเพิ่มเติมเนื้อหาของสิ่งที่ศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลที่แท้จริง
7. ควรศึกษาวิจัยทางด้านพัฒนาการของผู้เรียน คุณภาพและความสามารถของผู้เรียน กระบวนการเรียน แบบการเรียน รูปแบบการเรียนรู้โดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เป็นต้น
8. ควรเน้นศึกษาด้านการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้โดยการกระทำและปฏิบัติจริง ความเชี่ยวชาญ ความคิดสร้างสรรค์ การสอนให้คิด นวัตกรรม การเรียนการสอน การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น
9. การวิจัยการเรียนการสอนนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาของประเทศ จึงควรสนับสนุนทุนการวิจัยที่พอเพียงและต่อเนื่อง

1.3 สภาพการศึกษาวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับภาษานั้นเป็นเรื่องซับซ้อนมาก ดังจะเห็นได้จากกรณีที่มีการแบ่งเนื้อหาของภาษาออกเป็นส่วนย่อย ๆ เช่น ศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง ความหมาย ระดับการใช้ถ้อยคำของภาษา (เช่น ภาษาทางการ ภาษาแสดง) ภาษาท่าทาง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำแนกย่อยออกไป เช่น สังคมภาษาศาสตร์ จิตภาษาศาสตร์ การเรียนรู้ภาษา การทดสอบภาษา การเรียนการสอนภาษา เป็นต้น (Brown, 1988) ดังนั้น ในการศึกษาวิจัยทางด้านภาษา ผู้ศึกษาจึงมักศึกษาที่เจาะลึกลงไปประเด็นหนึ่ง ๆ ในขอบข่ายเนื้อหาของภาษา หรือในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว

การวิจัยเฉพาะทางด้านการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทยมีการศึกษาอย่างต่อเนื่องเหมือนกับศาสตร์อย่างอื่น แต่การศึกษาที่เป็นการศึกษาเชิงสังเคราะห์หรือการประมวลผลการวิจัยในสาขาวิชานี้เข้าไว้ด้วยกันมีน้อยมาก เท่าที่ประมวลมาก็มีเพียงงานวิจัยของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2525) และ สุวัฒน์ สุขมุตสันต์ (2532) และวิทยานิพนธ์ของ ณ อัญชัญ ชิตสุข (2537)

1.3.1 งานวิจัยของสุมิตรา อังวัฒนกุล (2525) เรื่องการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2521-2532 ซึ่งสังเคราะห์งานวิจัยจำนวน 300 เรื่อง เป็นการสังเคราะห์ โดยใช้วิธีการบรรยาย เพื่อสรุปผลงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนในระดับมัธยมขึ้นไปที่ทำสำเร็จในช่วงดังกล่าว งานวิจัยนี้ได้สรุปเนื้อหาสาระของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ 9 ด้านดังนี้

1. ด้านหลักสูตร (พัฒนาการ ประเมิน และ ติดตามผลการใช้หลักสูตร)
งานวิจัยทางด้านนี้เป็นงานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์และการสำรวจ
2. วิธีสอนและเทคนิคการสอน ส่วนมากเป็นงานวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนและเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ งานวิจัยในกลุ่มนี้มีจำนวนมากเป็นอันดับสองรองลงมาจากการศึกษาพฤติกรรมของครูและนักเรียน
3. แบบเรียน ส่วนมากเป็นการวิเคราะห์แบบเรียนที่ใช้อยู่ในระดับชั้นต่าง ๆ ในแง่ต่าง ๆ เช่น คุณภาพ ความสอดคล้องกับหลักสูตร ความยากง่ายของศัพท์และไวยากรณ์ เป็นต้น
4. เทคนิคการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น การสร้างแบบทดสอบ การหาความเที่ยงของแบบทดสอบ การแปลผลการใช้เครื่องมือความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผล เป็นต้น

5. การบริหาร การวางแผนและการจัดการเป็นการศึกษาความพร้อมของกลุ่มวิทยาลัยครูในการศึกษาความพร้อมของบุคคลากรในการผลิตบุคคลากรให้สอดคล้องกับความต้องการของรัฐกิจ
6. การนิเทศและการฝึกอบรม ส่วนมากเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของครูในการพัฒนาความสามารถทางด้านการสอน พฤติกรรมทั้งภายในและภายนอกของผู้สอนและผู้เรียน เช่น ความสามารถทางภาษา ความถนัด บทบาททของผู้สอนและผู้เรียน ความคิดเห็น ความรู้สึก ความต้องการ เป็นต้น งานวิจัยกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากเป็นครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมด
7. สภาพแวดล้อม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
8. เทคโนโลยีและนวัตกรรม เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อและแนวทางการใช้สื่อ

จากจำนวนงานวิจัยที่หลากหลาย ผู้วิจัยนี้สรุปว่า งานวิจัยส่วนมากจะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เรียน เช่นความสามารถและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่าน นอกจากนั้นก็เป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนและเทคนิคการสอน ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นว่า งานวิจัยเหล่านี้ยังไม่ได้นำไปประยุกต์ใช้มากนัก เพราะเป็นงานขนาดเล็ก และใช้ระยะเวลาศึกษาสั้น ๆ จึงยังไม่สามารถให้ข้อสรุปที่ชัดเจนสำหรับการนำไปปฏิบัติ ส่วนกิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงนั้นยังไม่มีการศึกษามากนัก ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะว่า แนวทางการวิจัยในอนาคตน่าจะเป็นประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. กระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียน
2. ตัวป้อนภาษา ซึ่งหมายถึงรูปแบบของภาษาที่ผู้เรียนได้รับด้วยการฟังหรือการอ่าน เช่น ไวยากรณ์ หน่วยคำ ความสัมพันธ์ของข้อความ ภาษาที่ใช้ที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม กลวิธีที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นต้น
3. การใช้ภาษาของผู้สอน เช่น การพูดเร็ว การพูดช้า การเลือกใช้ภาษาที่ง่ายสำหรับผู้เรียน การพูดซ้ำ การขยายความ การถามเพื่อความเข้าใจ การแก้ข้อผิดพลาด เหล่านี้เป็นตัวแปรสำคัญทั้งสิ้น
4. กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา การศึกษาเชิงทดลองเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้ร่วมทำกิจ และวิธีการที่จะให้ผู้เรียนแต่ละคนบรรลุเป้าหมาย และพัฒนาความสามารถทางด้านภาษา เป็นต้น

1.3.2 ส่วนการศึกษาของสุพัฒน์ สุกุมลสันต์ (2532) เรื่อง การอภิวิเคราะห์ และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี 2515-2530 เป็นการศึกษาที่มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของงานวิจัย และ ค้นหาข้อสรุปต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยในช่วง 15 ปีนั้น วิธีการศึกษาใช้วิธีการอภิมาณและการสังเคราะห์ผลการวิจัย โดยศึกษาจากงานวิจัยจำนวน 335 เรื่อง ผลที่ได้รับมีดังต่อไปนี้

1. ประมวลออกมาได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถด้านการฟังต่ำ
2. ประมวลออกมาได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 5 มีความสามารถด้าน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ต่ำ
3. ประมวลออกมาได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 สายอาชีพ มีความสามารถ ทางด้านทักษะภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำมาก
4. ประมวลออกมาได้ว่าบทเรียนโปรแกรมช่วยให้นักเรียนเรียน ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษดีขึ้น
5. ผลการทดสอบการฟังที่ทดสอบกับแบบทดสอบแบบ โคลซมีความสัมพันธ์ สูงกับแบบทดสอบแบบเลือกตอบ
6. ความถนัดทางภาษา เจตคติและความสนใจมีความสัมพันธ์ต่ำกับสัมฤทธิ์ ผลทางการเรียน แต่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ปานกลาง
7. งานวิจัยส่วนมากเป็นงานวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา มากที่สุด เกี่ยวข้องกับการอ่านมากที่สุด เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจมากที่สุด และเกี่ยวกับผู้เรียนมากที่สุด
8. งานวิจัยมีความหลากหลายมากจึงทำให้ยากต่อการวิจัยเชิงอภิวิเคราะห์ จึง ต้องศึกษาโดยการบรรยายแทน

1.3.3 ส่วนวิทยานิพนธ์ของ ณ อัญชัญ ชิตสุข (2537) เรื่องการสังเคราะห์งานวิจัย ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533 งานวิจัยนี้ ใช้วิธีการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท โดยจัดกลุ่มตามเนื้อหาและสังเคราะห์ ผลการวิจัยแล้วบรรยายสรุปเพื่อให้ได้ข้อสรุปในแต่ละกลุ่ม จุดมุ่งหมายก็เพื่อศึกษาภาพรวม ของงานวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในรอบ 12 ปี ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่าจากจำนวนวิทยานิพนธ์ 61 เรื่อง เมื่อจำแนกตามเนื้อหาสาระแล้ว แบ่งออกได้ เป็น 7 กลุ่ม กลุ่มที่มีมากที่สุด คือ วิธีสอนและเทคนิคการสอน รองลงมาคือ

การวัดและการประเมินผล ถัดไปเป็นเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเรียนการสอน ซึ่งเกี่ยวกับสื่อการสอน ซึ่งมีปริมาณเท่ากับหัวข้อเรื่องสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ส่วนหัวข้อเรื่อง อีก 2 หัวข้อที่มีปริมาณผู้ศึกษาเท่ากันและอยู่ในกลุ่มที่น้อยที่สุดนั้น คือเรื่องหลักสูตรและแบบเรียนและหัวข้อเรื่องพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียน

จะเห็นได้ว่า ในการศึกษาเกี่ยวกับสภาพการวิจัยในด้านการศึกษาที่ครอบคลุมการวิจัยด้านการศึกษาทุกสาขาและการศึกษาสภาพการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอน และการศึกษาที่จะลึกเฉพาะด้านอย่างเช่นสาขาวิชาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การศึกษาในทุกระดับแสดงให้เห็นลักษณะสำคัญของการวิจัยในด้านนี้ คือ เป็นการศึกษาในมิติที่ไม่ต่างกัน กล่าวคือ เป็นการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของการศึกษาเช่นหลักสูตร สภาพห้องเรียน ความต้องการของชุมชนรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ มิติต่อไป คือ การวางแผนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเป้าหมาย จุดมุ่งหมาย ยุทธวิธี และนโยบายการเรียนการสอน นอกจากนี้ก็เป็นมิติที่เกี่ยวกับการดำเนินการเรียนการสอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้สอน ผู้เรียน ความต้องการของผู้สอน ความต้องการของผู้เรียน วิธีการสอน ยุทธวิธีการเรียนของผู้เรียน สื่อการเรียน เป็นต้นและมิติสุดท้าย คือการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล และจากหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ที่ศึกษา ก็ยังมีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ อยู่อีกมากดังที่ผู้วิจัยทั้งหลายได้เสนอแนะไว้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในมิติต่าง ๆ ของการวิจัย รวมตลอดทั้งความรู้และทักษะต่าง ๆ ของผู้วิจัยในการทำวิจัย สภาพการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีสภาพที่ไม่แตกต่างไปจากการศึกษาทางการเรียนการสอนอื่น ๆ เพียงแต่ว่า หัวข้อเรื่องที่ศึกษานั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น สภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื้อหาภาษาอังกฤษ การศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน ภาษาอังกฤษ การวัดการประเมินผลภาษาอังกฤษ เป็นต้น

การศึกษานี้เป็นการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ ประการแรก คือศึกษาสภาพการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในช่วง 5 ปี คือช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537- 2541 ซึ่งเป็นช่วงที่ต่อเนื่องมาจากงานวิจัยของ ณ อัญชัญ จิตสุข (2537) ซึ่งศึกษางานวิจัยที่สำเร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2521-2533 ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสภาพการวิจัยนี้จะนำไปใช้เป็นฐานสำหรับการเลือกกลุ่มตัวอย่างของวิทยานิพนธ์สำหรับการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาซึ่งเป็นการศึกษาตามจุดมุ่งหมายประการที่สอง คือ การศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับสิ่งที่ใช้สื่อความหมาย Hyon (1996) กล่าวว่า ผู้ที่อยู่ในวงการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองมีความสนใจเกี่ยวกับสิ่งที่ใช้สื่อความหมายทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน ครบถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลากว่า 15 ปีแล้ว ดังจะเห็นได้จากบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ตีพิมพ์ออกมาเป็นระยะ ๆ นอกจากนี้ Hyon ยังได้วิเคราะห์ต่อไปอีกว่า ถ้าจะจำแนกทฤษฎีที่เกี่ยวกับสิ่งที่ใช้สื่อความหมายนี้ก็สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 แนว ดังนี้

1. ทฤษฎีของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่กับการเรียนการสอนภาษาเฉพาะสาขา (English for Specific Purposes) หรือ ESP
2. ทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายสมัยใหม่ (New Rhetoric Studies) และ
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายของประเทศออสเตรเลีย (Australia Genre Theories)

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การวิเคราะห์ของ Hyon ที่จำแนกทฤษฎีที่เกี่ยวเนื่องกับการเขียนออกเป็น 3 แนวนี้ช่วยให้การประมวลเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้เป็นหมวดหมู่ดียิ่งขึ้น เพราะทำให้รู้ว่าผลงานของใครยึดแนวทฤษฎีอะไร ซึ่งช่วยให้สามารถจำแนกได้ทันทีที่อ่านพบ ไม่เกิดความสับสนและทำให้มองเห็นภาพแนวคิดเกี่ยวกับข้อเขียนที่วิวัฒนาการมาเป็นอย่างดี จึงใคร่นำเสนอในรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา (ESP) ในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา (English for Specific Purposes-ESP) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่กับการเรียนการสอนนี้สนใจทฤษฎีที่เกี่ยวเนื่องกับสิ่งที่ใช้สื่อความหมายกันมาก เพราะสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือสำหรับวิเคราะห์สิ่งที่นักเรียนต่างชาติพูดและเขียนออกมาได้ และยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสอนได้ด้วย

นักวิจัยที่มีชื่อเสียงในกลุ่มนี้ได้แก่ Bhatia (1993); Flowerdew (1993); Gosden (1992); Hopkins and Dudley-Evans (1988); Loves (1991); Nwogu (1991); Swales (1990a); Thompson (1994); Weissberg (1993) ผลงานที่สำคัญ ๆ ที่เป็นส่วนส่งเสริมทฤษฎีของกลุ่มนี้ ได้แก่ ผลงานการวิเคราะห์จดหมายธุรกิจของ Bhatia (1993) การวิเคราะห์เปรียบเทียบเนื้อหาในส่วนที่เป็นการอภิปรายผลของวิทยานิพนธ์และบทความรายงานการวิจัยของ Hopkins and Dudley-Evans (1988) การวิเคราะห์บทนำของรายงานการวิจัยในวารสารทางวิชาการของ Swales (1990) เป็นต้น นักวิจัยผู้มีชื่อเสียงเหล่านี้มีความเห็นเป็นไปในแนวเดียวกันว่า สิ่งที่ใช้สื่อความหมายแต่ละประเภทมีลักษณะ

เฉพาะที่สามารถบอกออกมาให้เห็นแตกต่างจากสิ่งที่ใช้สื่อความหมายประเภทอื่น ๆ ได้ และมีจุดมุ่งหมายเฉพาะตัวที่เป็นที่เข้าใจกันในวงการหนึ่ง ๆ

Swales (1990:58) ผู้ซึ่งมีผลงานการวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์บทบาทของบทความรายงานการวิจัยที่โด่งดังมาก และเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นผลงานหลักของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มีการสื่อความหมายของ ESP ในปัจจุบัน ได้อธิบายว่าสิ่งที่ใช้สื่อความหมายประกอบด้วยจุดมุ่งหมายและองค์ประกอบอื่นอีก 4 อย่าง คือ รูปแบบโครงสร้าง ลีลา เนื้อหา และผู้อ่าน คำอธิบายนี้แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ใช้สื่อความหมายมีองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการใหญ่ ๆ คือ หน้าที่สื่อความหมายกับผู้อ่าน และรูปแบบนักวิจัยคนอื่น ๆ ในวงการนี้ เช่น Bhatia (1993); Hopkins and Dudley Evans (1988); Thompson (1994) ก็ให้คำอธิบายสิ่งที่ใช้สื่อความหมายที่ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการดังที่กล่าวมาแล้วเช่นกัน และสิ่งที่ใช้สื่อความหมายอาจเป็นสื่อเอกสารและสื่อวาจาหรือการพูดก็ได้

ดังนั้น นักวิจัยที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสิ่งที่ใช้สื่อเอกสารตามทฤษฎีนี้ จะศึกษาสิ่งที่ใช้สื่อเอกสารใน 2 ระดับ ระดับแรกคือ ระดับข้อความ (Moves) โดยใช้หน่วยข้อความเป็นหน่วยวิเคราะห์ นี่คือการวิเคราะห์ที่ใช้หน่วยวิเคราะห์เดียวกันกับที่ Swales ใช้ศึกษาบทบาทของบทความรายงานการวิจัย จุดมุ่งหมายหลักของการศึกษาสื่อเอกสารในระดับนี้ คือ การศึกษาลักษณะเฉพาะของสิ่งที่ใช้สื่อความหมายแต่ละประเภท นักวิจัยในกลุ่มนี้ได้แก่ Swales (1990) ที่ศึกษาบทบาทรายงานการวิจัยในบทความ; Hopkins and Dudley-Evans (1988) ที่ศึกษา วิทยานิพนธ์ทางด้านวิทยาศาสตร์ ; Nwogu (1991) ที่ศึกษารายงานการวิจัยทางการแพทย์; Bhatia (1993) ที่ศึกษาจดหมายธุรกิจ เป็นต้น ส่วนการศึกษาในระดับที่สอง คือการศึกษาในระดับประโยค ส่วนมากเป็นการศึกษาหัวข้อไวยากรณ์ที่อยู่ในสื่อเอกสารชนิดหนึ่ง ๆ เช่น การใช้รูปแบบของคำกริยาชนิดต่าง ๆ เช่น verb tenses, passive voice , การใช้คำที่แสดงความรู้สึกไม่แน่ใจ (hedges) เช่น “อาจจะ” “เป็นไปได้ที่ว่า” เป็นต้น นักวิจัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ได้แก่ Salager-Meyer (1994); Swales (1990a) เป็นต้น

2.1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายสมัยใหม่ (New Rhetoric Studies) ผู้ที่ยึดทฤษฎีนี้เป็นหลักมีแนวคิดและวิธีการวิเคราะห์สิ่งที่ใช้สื่อความหมายแตกต่างไปจากกลุ่ม ESP ผลงานวิจัยของคนในกลุ่มนี้เป็นการศึกษาอังกฤษของเจ้าของภาษาและสาขาวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัภาษา นักวิจัยที่มีความเชื่อในทฤษฎีนี้สนใจศึกษาด้านการณหรือผลความเมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องสื่อความหมายต่อกันในสถานการณ์นั้น ๆ มากกว่าสนใจเรื่องรูปแบบของข้อเขียนหรือถ้อยคำที่ใช้ ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่กลุ่มนี้สนใจมากที่สุดคือจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาในสังคมหรือการกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่มีการนำเอาสิ่งที่สื่อความหมายประเภทต่าง ๆ ไปใช้เพื่อทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายหรือทำกิจกรรมนั้น ๆ

ให้สำเร็จ นักวิจัยที่ศึกษาเรื่องดังกล่าวได้แก่ Bazerman (1988, 1994); Campbell and Jamieson (1978); Coe (1994 a); Devitt (1993); Freedman and Medway (1994a); Miller (1984, 1994); Slevin (1988); Smart (1993); Van Nostrand (1994)

ผลงานวิจัยที่ค่อนข้างโด่งดังในกลุ่มนี้คือ ผลงานของ Miller (1984) เรื่อง Genre as Social Action ในบทความนี้ Miller เน้นให้เห็นความสำคัญของการศึกษาตามทฤษฎีนี้ว่า ความสำคัญของสิ่งที่สื่อความหมายประเภทใด ประเภทหนึ่งนั้นอยู่ที่ว่าสิ่งที่นำไปใช้สื่อความหมายนั้น ได้ช่วยให้การกระทำใด ๆ สำเร็จลุล่วงไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่

วิธีการศึกษาของนักวิจัยที่สอดคล้องกับทฤษฎีนี้ คือ การออกสนามเพื่อศึกษาข้อมูลในชุมชน เมื่อรายงานผลการศึกษาก็ต้องรายงานผลเกี่ยวกับผลความที่มีกรนำเอาสิ่งที่สื่อความหมายไปใช้ พร้อมทั้งรายงานสิ่งที่ได้กระทำไปด้วย เช่น ในการศึกษาของ Schryer (1993) ที่ศึกษาสื่อเอกสารชนิดหนึ่งสำหรับบันทึกการแก้ปัญหาของสัตว์แพทย์ หลังจากที่มีการศึกษาวิจัยเสร็จสิ้นลง ในการรายงานผลการศึกษา ผู้ศึกษาได้วาดรูปแผนที่วิทยาลัยพร้อมทั้งบรรยายการกระทำต่าง ๆ ที่ได้ทำไป พร้อมทั้งบอกวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของการศึกษานี้ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เป็นเทคนิควิธีการเก็บข้อมูลภาคสนาม เช่น การสังเกต ในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การสัมภาษณ์ การเก็บรวบรวมเอกสาร เป็นต้น จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้ คือ การศึกษาจุดมุ่งหมายของการบันทึกและทัศนคติของเจ้าหน้าที่ในสำนักงานและของนักวิจัยทั้งหลายที่มีต่อสื่อเอกสารชนิดหนึ่ง ที่เรียกว่า บันทึกการแก้ปัญหาของสัตว์แพทย์

2.1.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายจากประเทศออสเตรเลีย

(Australian Genre Theories) นี่คือนทฤษฎีที่สามที่ Hyon จำแนกไว้ ทฤษฎีนี้วิวัฒนาการพร้อม ๆ กับทฤษฎีอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว แต่วิวัฒนาการมาจากทฤษฎีทางด้านภาษาศาสตร์ ชื่อว่า Systematic Functional Linguistics ของ Michael Halliday ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวภาษากับหน้าที่หรือจุดมุ่งหมายของภาษาในสังคม หลักการสำคัญของทฤษฎีนี้มีอยู่ว่า รูปแบบของภาษาจะผันแปรไปตาม องค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. สภาพแวดล้อม (Field) ซึ่งอาจจะเป็นกิจกรรมที่กำลังเกิดขึ้น
2. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใช้ภาษา (Tenor) และ
3. ช่องทางที่ใช้สื่อความหมายต่อกัน (Mode) ซึ่งอาจเป็นการพูดหรือเขียน

องค์ประกอบ 3 ประการนี้จะ เป็นสิ่งที่กำหนดระดับการใช้ภาษาของคน (Register) เช่น ภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการหรือ สดง เป็นต้น (Halliday, 1978; Halliday and Hasan, 1989)

อันที่จริง สิ่งที่ Halliday สนใจ คือ ระดับของภาษา แต่ Jim Martin และคณะ ซึ่งหลังจากที่ได้ศึกษาทฤษฎีของ Halliday แล้ว ได้พัฒนาทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายขึ้นมา แล้วให้คำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อความหมายไว้ว่าเป็นกระบวนการหนึ่งของสังคมที่ทำให้เกิดขึ้นเพื่อ

จะได้อ่านไปใช้ให้บรรลุจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง (Martin, Christie and Rothery, 1987)

ทฤษฎีนี้เป็นที่นิยมใช้กันมากในการสอนข้อเขียนชนิดต่าง ๆ ให้กับนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมและมัธยม ซึ่งเป็นข้อเขียนคนละประเภทกับข้อเขียนที่ใช้ในกิจการงานอาชีพ แต่สิ่งที่กลุ่มนี้สนใจศึกษาเหมือน ๆ กับกลุ่ม ESP ก็คือ การศึกษาลักษณะเฉพาะต่าง ๆ ของสิ่งที่ใช้สื่อความหมายแต่ละประเภทนั้น ๆ แต่วิธีการวิเคราะห์นั้นใช้วิธีของ Halliday ซึ่งเน้นศึกษาโครงสร้างทั่วไปของสิ่งที่ใช้สื่อความหมายและระดับของภาษาที่ใช้ด้วย ซึ่งนั่นก็คือ ในการวิเคราะห์ข้อเขียนใด ๆ ตามทฤษฎีนี้จะต้องวิเคราะห์องค์ประกอบ 3 ประการนี้ คือ สถานการณ์ ผู้ใช้ภาษา และช่องทางที่สื่อความหมายต่อกัน (โดยการพูดหรือเขียน). นักวิจัยที่มีชื่อเสียงของแนวทฤษฎีนี้ นอกเหนือจาก Halliday and Hasan (1989) ซึ่งเป็นต้นตำรับแล้ว คนอื่น ๆ ได้แก่ Christie (1991) Hammond (1987) Burns et. al (1992) Martin (1991, 1993a)

การวิเคราะห์ ของ Hyon (1996) เกี่ยวกับทฤษฎีต่าง ๆ ของสิ่งที่ใช้สื่อความหมายข้างต้นเป็นภาพรวมของแนวคิด วิธีการศึกษา และกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งช่วยให้ความกระตือรือร้นในการทำความเข้าใจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เนื่องจากงานวิจัยนี้ต้องการศึกษาว่า วิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นสื่อเอกสารชนิดหนึ่ง มีรูปแบบการเรียงลำดับเนื้อหาอย่างไร ซึ่งเป็นการศึกษาลักษณะเฉพาะอย่าง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าวิธีการวิเคราะห์ตามแนวของ Swales (1990) ที่ใช้หน่วยข้อความเป็นหน่วยวิเคราะห์เหมาะสมและตรงกับจุดประสงค์ดังกล่าว แม้ว่าวิทยานิพนธ์จะมีจำนวนข้อความ เป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังอยู่ในวิสัยที่จะศึกษาและวิเคราะห์ได้ และแนวการศึกษาตามวิธีการของ Swales ก็เป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปแล้วว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการศึกษารูปแบบการเรียงลำดับเนื้อหาของข้อเขียนทางวิชาการ

2.2 สิ่งที่เกี่ยวข้องความหมาย (A Genre)

2.2.1 คำนิยามของสิ่งที่เกี่ยวข้องความหมาย Swales (1990: 45-58) ให้คำนิยามของสิ่งที่เกี่ยวข้องความหมายและเกณฑ์ในการพิจารณาสิ่งที่เกี่ยวข้องความหมายไว้ ดังนี้

1. สิ่งที่เกี่ยวข้องความหมาย หมายถึง กิจกรรมการสื่อความหมายในครั้งหนึ่ง ๆ

(A genre is a class of communicative events.) ตัวอย่าง กิจกรรมการพูดที่ไม่มีการสื่อความหมายในนัยที่กล่าวถึงนี้ ได้แก่ การพูดขณะออกกำลังกาย ขณะทำงานบ้านอยู่คนเดียว หรือขณะขับรถไปคนเดียว ส่วนตัวอย่างกิจกรรมที่มีการสื่อความหมายต่อกัน ได้แก่ การให้บริการที่โต๊ะรับฝากและถอนเงินที่ธนาคาร การสอบถามหมายเลขโทรศัพท์ ฯลฯ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้อย่างสม่ำเสมอ กิจกรรมการสื่อความหมายที่เกิดขึ้นปีละครั้ง เช่น การปราศรัยประจำปีของผู้นำประเทศ เป็นต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมที่มีการสื่อความหมายต่อกันมีองค์ประกอบต่อไปนี้เป็นเนื้อหา ผู้ที่มีส่วนร่วมในการใช้ภาษา บทบาทของเนื้อหา สภาพแวดล้อมและสังคม

2. เกณฑ์สำคัญประการหนึ่งที่บอกได้ว่ากิจกรรมใดมีการสื่อความหมายต่อกันหรือไม่ขึ้นอยู่กับที่จุดมุ่งหมาย เช่น การปรุงอาหารจะเป็นกิจกรรมที่มีการสื่อความหมายต่อกันเมื่อมีจุดมุ่งหมายเป็นการสาธิตการปรุงอาหารชนิดหนึ่งให้กลุ่มผู้ที่ต้องการเรียนวิธีการทำอาหารกลุ่มหนึ่ง เช่นนี้ ก็เป็นกิจกรรมที่สื่อความหมายได้

3. เกณฑ์อีก 2 ประการที่ใช้ในการจำแนกว่ากิจกรรมใดสื่อความหมายหรือไม่ คือ การกำหนดคำจำกัดความตามพจนานุกรมว่ากิจกรรมใดเป็นกิจกรรมที่สื่อความหมายบ้าง และเกณฑ์ที่ 2 คือ การพิจารณาเปรียบเทียบกิจกรรมหนึ่งกับกิจกรรมอื่นที่สื่อความหมายที่ชัดเจนอยู่แล้ว เช่น เกม ซึ่งมีอยู่ด้วยกันต่าง ๆ นานาชนิด เช่น การเล่นไพ่ การเล่นขว้างลูกคอก การเล่นฟุตบอล ถ้าอยากจะรู้ว่าการเล่นอย่างหนึ่งเป็นเกมหรือไม่ก็นำไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นเกม ในทำนองเดียวกัน หากต้องการจะรู้ว่ากิจกรรมใดเป็นกิจกรรมที่สื่อความหมายหรือไม่ก็ต้องนำไปเปรียบเทียบกับกิจกรรมที่สื่อความหมายอยู่แล้ว หากมีคุณสมบัติลักษณะเดียวกันก็อนุมานว่าเป็นเหตุการณ์ที่สื่อความหมายได้เช่นกัน

4. คนที่อยู่ในวงการเดียวกันเป็นผู้พิจารณาเนื้อหา และรูปแบบของกิจกรรมสื่อความหมายชนิดเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อเอกสารหรือข้อเขียน ทั้งนี้เพราะผู้ที่อยู่ในวงการหนึ่ง ๆ มานานจะรู้จุดมุ่งหมายของงานเขียนชนิดนั้น ๆ ได้ดีที่สุด การรู้อาจจะรู้และอธิบายได้ด้วย แต่ผู้ที่เพิ่งเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่อาจรู้แต่เพียงบางส่วน ผู้ที่อยู่นอกวงการอาจไม่รู้เลย การรู้เรื่องจุดมุ่งหมายทำให้รู้หลักการและเหตุผล และในเวลาเดียวกัน การรับรู้เรื่องหลักการและเหตุผลก็ทำให้เกิดข้อกำหนด ซึ่งข้อกำหนดนี้อาจแปรเปลี่ยนไปตามที่มีผู้ต้องการเสนอให้เปลี่ยน ยกตัวอย่างสื่อเอกสารหรือข้อเขียน

เช่น จดหมายสมัครงาน สมัครทุน สมัครเข้าเรียน เมื่อผู้สมัครได้รับจดหมายตอบกลับมา ก็สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ จดหมายแจ้งข่าวดี และจดหมายแจ้งข่าวร้าย หลักการและเหตุผลของจดหมายแจ้งข่าวดีตั้งอยู่บนข้อสันนิษฐานที่ว่า ข้อมูลที่ได้รับนั้น เป็นการแสดงความยินดีและมีการบอกกล่าวกันอย่างรวดเร็วและกระตือรือร้น ส่วนหนึ่งของหลักการและเหตุผลที่แฝงอยู่ คือ จะต้องมีการติดต่อประสานงานกันอีกต่อไป ซึ่งทั้งหมดนี้จะแตกต่างจากจดหมายที่แจ้งข่าวร้าย

5. ข้อกำหนดของสิ่งที่สื่อความหมายแต่ละชนิด ไม่ว่าจะเป็นข้อเขียนหรือคำพูดก็ตาม คือ สิ่งที่อยู่ใต้วงการใช้เป็นแนวปฏิบัติ ผู้ที่อยู่ใต้วงการใด ๆ มานาน มักจะรู้ว่า สิ่งที่สื่อความหมายชนิดใดมีลักษณะเฉพาะเป็นอย่างไร และเมื่อมีการสื่อความหมายต่อกันก็มักให้รายละเอียดของกิจกรรมต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ต้องสื่อความหมายต่อกันอย่างเป็นทางการ เช่น การบรรยายนำ การบรรยายสรุป การสอบเพื่อทดสอบคุณสมบัติในการทำวิทยานิพนธ์ บทความรายงานผลการสำรวจ การเขียนโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการ การสอบไล่ เป็นต้น

2.2.2 ประเภทของสิ่งที่สื่อความหมายจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ สื่อเอกสารหรือข้อเขียนและสื่อวาจาหรือการพูด เนื่องจากงานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะ สื่อเอกสารหรือข้อเขียน จึงขอนำเสนอเฉพาะส่วนที่เป็นเอกสารหรือข้อเขียนเท่านั้น

ความหมายของชนิดของสื่อเอกสารหรือข้อเขียน สิ่งที่ใช้สื่อความหมายต่อกันที่เป็นสื่อเอกสารหรือข้อเขียนดังตัวอย่างที่ Swales (1990) ยกมาเป็นตัวอย่าง คือ จดหมายสมัครงาน พร้อมทั้งอธิบายว่า การพิจารณาข้อเขียนใดว่าเป็นชนิดใดนั้นให้ดูที่จุดมุ่งหมายของการสื่อความหมาย ถ้าข้อเขียนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันก็ถือว่าเป็นข้อเขียนชนิดเดียวกัน ส่วนการพิจารณาว่าจุดมุ่งหมายนี้เป็นอย่างเดียวกันหรือไม่นั้นก็ให้ผู้ที่อยู่ใต้วงการเดียวกันเป็นผู้ตัดสิน Swales ยกตัวอย่างบทนำ และบทคัดย่อของรายงานวิจัยว่าเป็นข้อเขียนคนละชนิด แม้ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของข้อเขียนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของบทนำและบทคัดย่อต่างกัน ซึ่งในประเด็นนี้ Bhatia (1993) ก็เห็นด้วยว่า บทนำเป็นข้อเขียนชนิดหนึ่ง และบทคัดย่อก็เป็นอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งนั่นก็แสดงว่า Bhatia ลงความเห็นเช่นเดียวกับ Swales ในประเด็นที่ว่าใช้จุดมุ่งหมายของการสื่อความหมายเป็นเกณฑ์ในการจำแนกชนิดของข้อเขียนได้

ส่วน Yates and Orlikowski (1992) พิจารณาข้อเขียนในแง่ของความเป็นนามธรรม แล้วอธิบายว่า ข้อเขียนอาจมีหลายระดับได้ เช่น จดหมายรับรอง (Recommendation letters) อาจจำแนกเป็นจดหมายรับรองที่ดี และจดหมายรับรองที่เป็นลบ ในกรณีเช่นนี้ ถือว่า เป็นข้อเขียนย่อย 2 ประเภทของข้อเขียนชนิดเดียวกัน คือจดหมาย

รับรอง เป็นต้น ซึ่งในกรณีนี้ ถ้าเป็นแนวคิดของ Swales ก็จะถือว่า จดหมายรับรองที่ดี และจดหมายรับรองที่เป็นไปในทางลบเป็นข้อเขียนคนละชนิดกัน เพราะมีจุดมุ่งหมายต่างกัน

สำหรับงานวิจัยที่วิเคราะห์วิทยานิพนธ์นี้ หากยึดเอาแนวคิดของ Swales เป็นหลัก ก็พิจารณาได้ว่า วิทยานิพนธ์เป็นข้อเขียนหรือสื่อเอกสารชนิดหนึ่งที่ประกอบขึ้นด้วยข้อเขียนชนิดต่าง ๆ เพราะเนื้อหาของข้อเขียนนี้ที่จำแนกออกเป็นบทต่าง ๆ นั้นมีจุดมุ่งหมายต่าง ๆ กัน และส่งผลให้บทต่าง ๆ มีรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกัน

2.2.3 ความสำคัญของความรู้เรื่องข้อเขียนหรือสื่อเอกสาร

ทำไมนิสิต นักศึกษาที่เขียนวิทยานิพนธ์จึงต้องเรียนรู้รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะเฉพาะของข้อเขียนชนิดนี้ และเมื่อรู้แล้วว่า วิทยานิพนธ์นั้นประกอบขึ้นด้วยข้อเขียนชนิดต่าง ๆ (หรือที่รู้จักกันว่า “บท” ต่างๆ) จะส่งผลอย่างไรต่อการเขียน

Bulkeley (1996-2000) ให้คำแนะนำว่า ในการศึกษาข้อเขียนใด ๆ สิ่งสำคัญประการแรก คือ ต้องบอกให้ได้เสียก่อนว่า ข้อเขียนนั้น ๆ เป็นข้อเขียนชนิดใด เปรียบเสมือนหนึ่งว่า ถ้าเราจะต้องเล่นกีฬา เราต้องรู้ก่อนว่าชนิดกีฬาที่เล่นนั้น คืออะไร เช่น ถ้าเล่นฟุตบอล คนที่เป็นนักกีฬาฟุตบอลก็รู้อยู่แล้วทุกอย่างทันทีว่าจะต้องทำอะไร จะต้องใช้อุปกรณ์อะไร และจะต้องเตรียมตัวอย่างไรจึงจะเล่นได้ดี เป็นต้น ในทำนองเดียวกัน ในการเขียนข้อเขียนใด ผู้เขียนต้องรู้ก่อนว่าข้อเขียนนั้นเป็นชนิดใด เพราะโดยปกติแล้ว ผู้เขียนที่มีความรู้ในข้อเขียนชนิดนั้น ๆ และมีความเชี่ยวชาญในการเขียนข้อเขียนนั้น จะสามารถระบุบอกชนิดของข้อเขียนนั้น ๆ ได้ทันทีที่เห็น และถ้าจะต้องเขียนก็รู้ดีว่าจะต้องเขียนเนื้อหาอะไรและเขียนอย่างไร แต่สำหรับผู้ที่ยังเริ่มเขียนข้อเขียนชนิดนั้น สิ่งที่ต้องรู้ประการแรก คือการระบุบอกชนิดของข้อเขียนนั้นก่อนดังที่กล่าวแล้ว หลังจากนั้นจึงศึกษารายละเอียดที่เป็นรูปแบบการเขียนที่เป็นไปตามลักษณะเฉพาะของข้อเขียนชนิดนั้น ๆ ต่อไป ในกรณีที่ผู้เริ่มเขียนจะสามารถจำแนกประเภทของข้อเขียนชนิดต่าง ๆ ได้ จะต้องมีความรู้อะไรบ้างนั้น Bulkeley บอกว่า ผู้เขียนต้องมีความรู้เรื่อง รูปแบบและระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่กำหนดให้ใช้กับสื่อเอกสารชนิดนั้น ๆ ซึ่งทั้งสองอย่างนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของข้อเขียนแต่ละชนิด

Warta (1996) กล่าวถึงความสำคัญของความรู้เรื่องชนิดของข้อเขียนอีกประการหนึ่งว่า ผู้ที่สนใจจะเข้าไปเป็นสมาชิกของวงการใด ควรต้องรู้จักชนิดของข้อเขียนที่ใช้อยู่ในวงการนั้น เพื่อที่จะสามารถใช้ข้อเขียนชนิดเดียวกันนั้นในการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มคนในวงการเดียวกันได้ นั่นคือ สามารถอ่านและเขียนบทความลงในวารสาร ศึกษาวิจัย เข้าไปมีส่วนร่วมในการประชุมสัมมนา ติดตามความก้าวหน้าในวงการ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาดนเองให้เป็นสมาชิกของวงการนั้น ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น ความสำคัญในข้อนี้จึงไม่มีใครปฏิเสธได้ เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดไม่มี

ความรู้เกี่ยวกับข้อเขียนหรือสื่อเอกสารที่ใช้ในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ก็อาจก่อให้เกิดเป็นปมค้อยขึ้นได้

ความสำคัญอีกประการหนึ่งของความรู้เรื่องชนิดของข้อเขียน คือ การมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์เทคนิคที่ใช้อยู่ในวงการณ์นั้น ๆ ถ้าผู้ที่ต้องการเข้าไปเป็นสมาชิกใหม่ในวงการใดไม่มีความรู้เกี่ยวกับศัพท์เทคนิคที่ใช้อยู่ในวงการณ์นั้น ก็ทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในวงการณ์นั้น ๆ ได้ และจะถูกมองว่ามีค่าเท่ากับคนอื่น ๆ ทั่ว ๆ ไปที่อยู่นอกวงการ ไม่ใช่เป็นสมาชิกของวงการณ์นั้น

ส่วน Swales (1990) นั้นกล่าวถึงความสำคัญของข้อเขียนในแง่ของรูปแบบ โดยกล่าวว่า ความรู้เรื่องรูปแบบของข้อเขียนแต่ละชนิดจะช่วยให้ผู้เรียนกำกับการเรียนรู้ของตนเองได้ ยกตัวอย่าง เช่น เมื่อผู้เรียนเห็นรูปแบบของข้อเขียนชนิดหนึ่ง เช่น จดหมายเชิญ ก็ทำให้ผู้เรียนยังรู้ความหมายที่อยู่ในจดหมายนั้น ได้ทันที (แต่ไม่รู้รายละเอียดของเนื้อหาจนกว่าจะเปิดออกอ่าน) และตระหนักด้วยว่า จะต้องทำอะไรต่อไป เพื่อตอบสนองต่อข้อเขียนที่ได้มา ดังนั้น Swales จึงยืนยันอย่างแข็งขันว่า หากผู้เขียนที่ต้องการเขียนข้อเขียนใด ๆ ควรมีความรู้เรื่องรูปแบบของข้อเขียนชนิดนั้นเป็นอย่างดี ก่อนลงมือเขียน

มีการตั้งข้อสงสัยในแง่ของความเป็นไปได้ที่รูปแบบของข้อเขียนอาจไม่คงที่และเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น การเรียนรู้เรื่องรูปแบบการเขียนชนิดใดไปก็ไม่มีความประโยชน์ ในประเด็นนี้ Kress (1989 cited in Grabe and Kaplan, 1996) อธิบายว่า ข้อเขียนชนิดใดที่เป็นที่ยอมรับกันในวงการใดวงการหนึ่งแล้ว มักมีรูปแบบคงที่ เพื่อที่จะได้คาดคะเนได้ง่าย และอ่านทำความเข้าใจได้ง่าย และเมื่อต้องการจะเขียน ก็สามารถเขียนข้อเขียนชนิดนั้นให้มีรูปแบบเดียวกันได้

2.2.4 องค์ประกอบของข้อเขียนหรือสื่อเอกสาร สื่อเอกสารชนิดหนึ่ง ๆ มีองค์ประกอบที่สำคัญอย่างน้อย 2 ประการ คือรูปแบบหรือแบบฟอร์ม (Form) และระเบียบหรือกฎเกณฑ์ หรือบางทีก็เรียกว่าข้อกำหนด (Conventions) นั้นหมายความว่า สื่อเอกสารชนิดเดียวกันควรมีรูปแบบที่เป็นมาตรฐานเดียวกันและควรใช้ระเบียบหรือกฎเกณฑ์เดียวกัน ส่วนสื่อเอกสารต่างชนิดกันก็ควรมีรูปแบบไม่เหมือนกัน เช่น จดหมายธุรกิจและจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน และระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นมาให้ใช้สำหรับจดหมาย 2 ชนิดนี้ก็ไม่ใช่เหมือนกัน

แต่เนื่องจาก ระเบียบหรือกฎเกณฑ์ของสื่อเอกสารเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นในสังคม หากสังคมใดที่มีวัฒนธรรมต่างกัน ระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ของสื่อเอกสารที่ใช้ในสังคมที่ต่างวัฒนธรรมกันนั้น แม้ว่าจะเป็นสื่อเอกสารชนิดเดียวกันก็อาจมีความเป็นไปได้อย่างระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่ใช้ในสื่อเอกสารชนิดเดียวกัน แต่เขียนคนละภาษาซึ่งต่างวัฒนธรรม

กันมีบางสิ่งบางอย่างที่ต่างกันออกไปได้ ดังที่ ปรากฏในการศึกษาของ Sugiura (1996) ที่ศึกษาเปรียบเทียบ บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ที่เขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นกับ บทบรรณาธิการหัวข้อเรื่องเรื่องเดียวกันที่แปลแล้วเขียนลงในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษด้วย สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยเรื่องนี้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับวิธีการเขียนซึ่งสะท้อนวิธีการคิดของคน ก็คือ การเขียนย่อหน้าที่เขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นนั้นมักเขียนประโยคที่เป็นประโยคสำคัญ (The topic sentence) อยู่ที่ส่วนท้ายของย่อหน้า ซึ่งตรงกันข้ามกับ การเขียนประโยคสำคัญของย่อหน้า ภาษาอังกฤษที่นิยมเขียนให้อยู่ตอนต้นและมักเป็นประโยคแรกของย่อหน้า ลักษณะเช่นนี้ ผู้วิจัยเรื่องนี้สรุปว่า กฎเกณฑ์การเขียนย่อหน้าของชาวญี่ปุ่นใช้วิธีการเขียนแบบ inductive แต่ชาวอเมริกันใช้วิธีเขียนแบบ deductive (Sugiura, 1996) ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นระเบียบ หรือกฎเกณฑ์ในการเขียนสื่อเอกสารชนิดเดียวกัน อาจผันแปรไปได้บ้างหากผู้เขียนมี วัฒนธรรมต่างกัน แต่รูปแบบหลัก ๆ ก็ยังเหมือนเดิม

ในประเด็นที่เกี่ยวกับระเบียบหรือกฎเกณฑ์ของสื่อเอกสารนี้ Caudery (1998) ให้ความเห็นในอีกแง่หนึ่งว่า ระเบียบกฎเกณฑ์บางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็น สิ่งที่ไม่ได้เขียนไว้อย่างชัดเจน แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของผู้ที่เป็นสมาชิกของผู้ที่อยู่ใน วงการเพราะเป็นสิ่งที่รู้กันในกลุ่มสมาชิก ก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้ที่เพิ่งเข้ามาเป็น สมาชิกใหม่ที่อาจไม่ตระหนักในธรรมเนียมปฏิบัติดังกล่าว แล้วก็ทำให้มองข้ามไป ซึ่ง ความจริงแล้ว Caudery อ้างว่าในทัศนะของ Swales เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะมี ระเบียบหรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษาเป็นจำนวนมาก ที่แสดงเอกลักษณ์ของสื่อเอกสาร บางชนิด ยกตัวอย่าง เช่น ในการเขียนจดหมายราชการ เรามักจะเริ่มต้นว่า “เนื่องจาก ....” แต่สมมุติว่า ถ้าผู้ที่เขียนจดหมายราชการไม่เริ่มต้นด้วยถ้อยคำดังกล่าว แต่ไปใช้ คำอื่น เช่น สมมุติว่าใช้ว่า “หัวหน้า...ให้บอกว่า...” ซึ่งก็ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเช่นกันว่ามีจุดมุ่งหมาย อะไร แต่เป็นการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมสำหรับจดหมายราชการ ถ้าให้ถูกต้องและ เหมาะสมกับจดหมายราชการ ก็ต้องใช้ “เนื่องจาก” ในการนำเรื่อง นอกจากนั้น Caudery ยังได้เสนอแนะว่า ลักษณะการใช้คำเช่นนี้ แม้ว่าจะมีอยู่มากมายและหลากหลายในสื่อ เอกสารชนิดต่าง ๆ แต่เป็นสิ่งที่ผู้เขียนละเลยไม่ได้ คนที่ต้องการเขียนให้ได้ถูกต้อง จำเป็นต้องรู้ว่าสิ่งที่กำหนดไว้ในสื่อเอกสารชนิดที่ต้องการเขียนมีอะไรบ้าง และควรใช้ อย่างไร

จากข้อมูลที่ประมวลมานี้ ทำให้สนใจว่าวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นสื่อเอกสาร ทางวิชาการชนิดหนึ่งของนิสิตนักศึกษาไทยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะคงความเป็นมาตรฐานในการใช้รูปแบบและระเบียบหรือกฎเกณฑ์ในการเขียนสื่อเอกสาร ชนิดนี้ตามที่วงการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคาดหวังมากน้อยเพียงใด

2.3 การวิเคราะห์ข้อเขียนหรือสื่อเอกสาร

2.3.1 ความเป็นมาของการวิเคราะห์ข้อเขียนหรือสื่อเอกสาร อันที่จริงเรื่องข้อเขียนและการจำแนกประเภทของข้อเขียนนี้มีประวัติความเป็นมาที่ค่อนข้างยาวนาน ในศตวรรษที่ 20 มีการจำแนกข้อเขียนออกเป็น 4 ประเภท คือ การเล่าเรื่อง (Narrative) การให้ข้อเท็จจริง (Exposition) การพรรณนา (Description) การแสดงความคิดเห็น (Argumentation) การจำแนกข้อเขียนในลักษณะนี้มีแนวคิดที่ว่า งานเขียนแต่ละชนิดมีรูปแบบและลักษณะเฉพาะที่เป็นระบบและสะท้อนให้เห็นความคิดของคนด้วย และถ้าจะย้อนกลับไปถึงสมัยแรก ๆ ที่มีการกล่าวถึงเรื่องรูปแบบและการสะท้อนความคิดของคนที่ยังปรากฏออกมาในงานเขียนชนิดต่าง ๆ แล้วก็อาจย้อนกลับไปได้จนถึงสมัยของอริสโตเติล แต่เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน การจำแนกประเภทของข้อเขียนก็มักอิงตามแนวทางของ Bain ที่จำแนกข้อเขียนออกเป็น 4 ประเภท ตามจุดมุ่งหมาย นั่นคือ การพรรณนา (Description) การเล่าเรื่อง (Narration) การนำเสนอข้อเท็จจริง (Exposition) และการแสดงความคิดเห็นด้วยเหตุผล (Argumentation) (D'Angelo, 1987)

ในบรรดาทฤษฎีการเขียนที่เกี่ยวกับการจัดระบบเนื้อหาที่เป็นที่แพร่หลายทั่วไป และมีอิทธิพลต่อการจัดทำหลักสูตร ตำราแบบเรียนภาษาอังกฤษในทุกระดับ ในปัจจุบัน ได้แก่ ทฤษฎีของ Britton et al. (1975) D'Angelo (1987) Kinneavy (1983) และ Moffett (1968) ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ผู้เขียน ผู้อ่าน สิ่งที่เขียนและเหตุการณ์ความเป็นไปต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลก

นอกจากนั้น ยังมีการศึกษาวิจัยงานเขียนของผู้เรียนที่ใช้รูปแบบต่าง ๆ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ผลปรากฏว่างานเขียนต่างชนิดกันมีลักษณะเฉพาะที่ไม่เหมือนกัน และในทางกลับกันก็ใช้ลักษณะเฉพาะไปกำหนดชนิดหรือจำแนกประเภทของงานเขียนได้ด้วย เช่น การศึกษาของ Bhatia (1993) ที่เน้นชนิดของการเขียนทางด้านกฎหมายซึ่งเป็นการศึกษาการเขียนเฉพาะสาขาวิชา (ESP) และการศึกษาของ Swales (1990) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนรายงานการวิจัยที่เป็นการศึกษาเฉพาะสาขา คือ การเขียนทางวิชาการ (EAP) จากผลการศึกษาดังกล่าวนี้ทำให้มองเห็นช่องทางในการแก้ปัญหาในการสอนการเขียนทางวิชาการในสาขาวิชาต่าง ๆ (English for Specific Purposes or ESP) เช่น ภาษาอังกฤษธุรกิจ ภาษาอังกฤษทางการแพทย์ ภาษาอังกฤษเพื่อการค้นคว้าแสวงหาความรู้ (English for Academic Purposes or EAP) เป็นต้น ได้กระจ่างขึ้นมาก

หากย้อนกลับไปพิจารณาความเป็นมาในเรื่องการวิเคราะห์ข้อเขียนกับการสอนสาขาวิชาเฉพาะ ก็จะรู้ว่าจุดมุ่งหมายสำคัญที่ต้องการให้มีการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา ก็เพราะผู้สอนมีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา กล่าวคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำโครงการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่มาจากสาขาวิชา

ต่าง ๆ และตัวผู้เรียนที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการอ่านตำรา ฟังการบรรยาย เขียนงานทางวิชาการ เป็นต้น ประสบปัญหาในการทำความเข้าใจลักษณะเฉพาะของเนื้อหาของสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ เหล่านั้น แม้แต่ในกรณีที่ตัวครูผู้สอนเข้าใจเนื้อหาแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะอธิบายให้ผู้เรียนที่อยู่ในสาขาวิชานั้น ๆ เข้าใจสื่อการเรียนการสอนเหล่านั้นได้ ดังนั้น จึงมีความพยายามที่จะค้นหาวิธีการต่าง ๆ ในการสอนและการอธิบายสื่อที่ใช้ในสาขาวิชาเฉพาะต่าง ๆ ดังกล่าว ในที่สุดก็พบว่า วิธีการหนึ่งที่ได้ผลดี หลังจากทดลองทำแล้วก็คือการวิเคราะห์เนื้อหาของงานเขียนชนิดนั้น ๆ

ในระยะแรก ๆ คือในราวต้นปีศักราช 1970 การวิเคราะห์เนื้อหาของภาษาเน้นศึกษาการวิเคราะห์เนื้อหาในระดับประโยค หรือที่เป็นที่รู้จักกันดี ในชื่อ Register Analysis การวิเคราะห์เนื้อหาหลักขณะนี้เป็นการศึกษารูปประโยคต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษในวิชาหนึ่ง ๆ เช่น ชีววิทยา จิตวิทยา เป็นต้น และเมื่อได้ข้อมูลมากี่ดูที่ปริมาณความถี่ของรูปประโยคต่าง ๆ ที่มีในวิชานั้น ๆ (Bhatia, 1993) เช่น การศึกษาประโยคที่เป็นการให้คำจำกัดความ หรือประโยคที่เป็นการบรรยายกระบวนการ เป็นต้น หรือ การศึกษาความแตกต่างระหว่าง รูปประโยคที่ใช้คำกริยาต่างกัน เช่น passive and active voice (Hutchinson and Waters, 1987) ปัญหาของการวิเคราะห์ในระดับประโยคนี้ คือ เป็นการช่วยให้รู้รูปลักษณะประโยคอย่างชัดเจน แต่ไม่ได้ช่วยให้รู้รูปแบบหรือโครงสร้างของเนื้อหาทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอย่างต่อเนื่องทั้งหมด (Bhatia, 1993)

ต่อมา ก็มีความพยายามที่จะหาวิธีการศึกษาในระดับที่สูงกว่าประโยคนั้นคือ การศึกษาในระดับเนื้อหาของเรื่องทั้งเรื่องที่เรียกชื่อว่า Discourse Analysis หรือ บางทีก็เรียกว่า Textual Analysis หรือ Rhetorical Approach Dudley-Evan (1987) เป็นนักวิจัยผู้หนึ่งที่สนับสนุนแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาในระดับนี้ โดยให้ความเห็นว่า ถ้าต้องการสอนผู้เรียนให้เรียนรู้งานเขียนชนิดต่าง ๆ เช่น จดหมายธุรกิจ หรือการเขียนรายงานทางธุรกิจ ก็ต้องมีระบบการวิเคราะห์ที่สามารถจำแนกประเภทของงานเขียนแต่ละชนิดได้ ซึ่งการจะทำเช่นนี้ได้ก็ต้องสามารถวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อให้เห็นรูปแบบของงานเขียนชนิดนั้น ๆ ที่ต่อเนื่องกันทั้งเรื่องให้ได้เสียก่อน ซึ่งก็สามารถทำได้โดยการวิเคราะห์ในระดับของข้อความ (Johnson, 1993) ซึ่งนี่ก็คือสิ่งที่รู้จักกันดีในปัจจุบันที่เรียกชื่อว่า Genre Analysis คือการวิเคราะห์เนื้อหาของงานเขียนชนิดหนึ่งชนิดใดที่เป็นประเภทเดียวกัน

ส่วน Robinson (1991) ได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการวิเคราะห์เนื้อหาของงานเขียนทั้งเรื่อง (Discourse Analysis) กับการวิเคราะห์เนื้อหาของงานเขียนแต่ละชนิด (Genre Analysis) ไว้ว่า การวิเคราะห์ข้อเขียนทั้งเรื่องมีจุดมุ่งหมายที่จะบรรยายความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในงานเขียนนั้น ๆ แต่การวิเคราะห์งานเขียนแต่ละชนิดนั้นเป็นความพยายามที่จะแสดงให้เห็นรูปแบบหรือ โครงสร้างเนื้อหาของข้อเขียนชนิดนั้น ๆ

ซึ่งการวิเคราะห์ในลักษณะหลังนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง
ข้อเขียนแต่ละชนิด

2.3.2 การวิเคราะห์เนื้อหา (Genre Analysis) การวิเคราะห์ข้อเขียนหรือ
สื่อเอกสารชนิดใด ก็คือ การระบุบอกลักษณะเฉพาะของข้อเขียนชนิดนั้น ซึ่งลักษณะเฉพาะ
ที่ว่านี้เป็นสิ่งที่กำหนดขึ้นอย่างมีระบบและเป็นระเบียบ สามารถทำนายได้และสามารถใช้
สรุปอ้างให้ครอบคลุมข้อเขียนอื่น ๆ ที่เป็นชนิดเดียวกันได้ด้วย (Moore and Searcy , 1997)
ดังนั้น ในการวิเคราะห์ ก็ต้องทำความเข้าใจให้ตรงกันเสียก่อนว่าจะวิเคราะห์ข้อเขียน
ชนิดใด และต้องการศึกษาลักษณะเฉพาะลักษณะใดของข้อเขียนชนิดนั้น โดยปกติแล้ว
ผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกันมักคาดหวังว่า ข้อเขียนชนิดใด ๆ ที่เขียนขึ้นจะต้องมีลักษณะเฉพาะ
ที่เด่นชัดเพียงพอที่เป็นที่ยอมรับของคนในวงการนั้นได้ ซึ่ง Swales (1981 อ้างใน Johns,
1991) ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วจากการวิเคราะห์งานเขียนชนิดหนึ่ง คือ บทนำของบทความใน
วารสารทางวิชาการ และแสดงให้เห็นว่าบทนำที่เป็นที่ยอมรับกันในกลุ่มผู้ที่อยู่ในวงการนี้
มีลักษณะเฉพาะและมีการเรียงลำดับอย่างมีระบบ การที่ Swales กล่าวอ้างได้ว่าข้อเขียน
ชนิดนี้เป็นที่ยอมรับกันแล้วในวงการนี้เพราะมีการเขียนบทนำที่ใช้รูปแบบเดียวกันเป็น
จำนวนมากที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ ซึ่งหลังจากวิเคราะห์บทนำทั้งหลายเหล่านั้นก็
สามารถระบุบอกลักษณะเฉพาะของข้อเขียนที่เป็นไปในลักษณะเดียวกันออกมาได้

ในการวิเคราะห์เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโททั้งที่เป็น
วิทยานิพนธ์เชิงทดลองและเชิงสำรวจ ผู้วิจัยก็คาดหวังว่า จะสามารถระบุออกรูปแบบ
การเขียนของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิต
นักศึกษไทยที่เป็น ไปอย่างมีระบบออกมาได้เช่นกัน

2.4 กระบวนการเขียน

2.4.1 องค์ประกอบของการเขียน โดยทั่วไป ประกอบขึ้นด้วยสิ่งที่เขียนหรือข้อเขียนผู้อ่าน และจุดมุ่งหมายหรือวิธีการเขียน สิ่งที่เขียนขึ้นจะผันแปรไปตามผู้อ่าน และวิธีการเขียน สิ่งที่เขียนขึ้นสำหรับให้ผู้อ่านคนเดียวอ่านก็แตกต่างจากสิ่งที่เขียนขึ้นเพื่อให้นักกลุ่มใหญ่อ่าน และแตกต่างไปตามความสัมพันธ์ คือการรู้จักหรือไม่รู้จัก นอกจากนั้น สิ่งที่เขียนก็ผันแปรไปตามวิธีการเขียน คือ การเขียนเพียงเพื่อนำสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วมาเล่าซ้ำ เช่น การเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น การเขียนบันทึกสิ่งที่ได้ทำไปในแต่ละวัน เป็นต้น และการเขียนที่ต้องเรียบเรียงขึ้นใหม่ เช่น การเขียนโครงการเพื่อขอทุนสนับสนุน การเขียนบทความทางวิชาการ เป็นต้น วิธีการเขียนทั้งสองนี้อาศัยสมรรถภาพทางการคิดที่ไม่เหมือนกัน วิธีการเขียนประการหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนทางวิชาการต้องใช้วิธีการเขียนที่ต้องเรียบเรียงขึ้นใหม่ ซึ่งนี่คือประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในระบบการศึกษาในปัจจุบัน เพราะผู้เรียนส่วนมากมักไม่ได้รับการฝึกให้เขียนในลักษณะนี้ แต่เป็นการเขียนที่นำข้อมูลมาเล่าซ้ำเสียเป็นส่วนใหญ่ (Grabe and Kaplan, 1966: 5) ซึ่งการสอนการเขียนไม่ว่าเป็นการสอนให้กับเจ้าของภาษาหรือนักเรียนต่างชาติเป็นปัญหาอยู่อย่างต่อเนื่อง (Lekim 1992) เนื่องจากธรรมชาติของการเขียนและวิธีการเขียนดังกล่าวแล้ว

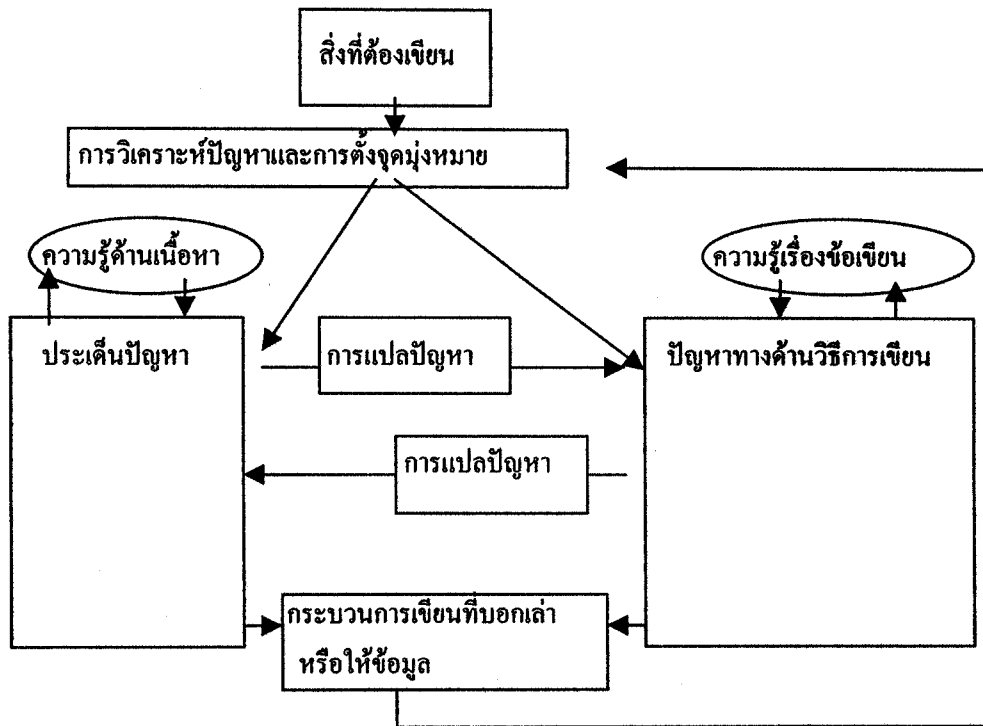
ก่อนที่จะกล่าวถึงแนวทางการสอนการเขียน ก็ใคร่ที่จะกล่าวถึงรายละเอียดของกระบวนการเขียนทั้งสองนี้ก่อน คือ กระบวนการเขียนที่เป็นการให้ข้อมูลและการเรียบเรียงเขียนใหม่

Bereiter and Scarmalia (1987) พิจารณาการเขียนออกเป็น 2 ลักษณะตามระดับความซับซ้อนของกระบวนการคิด คือ กระบวนการเขียนที่เป็นการให้ข้อมูลซึ่งเป็นการเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับกระบวนการเขียนที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนข้อมูลและเรียบเรียงเขียนเสียใหม่ การเขียนที่เป็นการให้ข้อมูลนั้น เป็นการเขียนตามลำดับขั้นตอนที่ไม่ต้องพะวงถึงการแก้ไข ปัญหาในระหว่างการเขียน มีความซับซ้อนน้อยกว่าการเขียนที่ต้องปรับเปลี่ยนข้อมูล ดังรูปแบบตัวอย่างที่ Grabe and Kaplan (1996:121) นำเสนอดังนี้

สิ่งที่ต้องเขียน	
ความรู้เรื่องเนื้อหา	กระบวนการเขียนให้ข้อมูล ความรู้เรื่องข้อเขียน ระบุนำข้อเรื่อง ระบุนิคมของข้อเขียน สร้างกรอบเนื้อหาจากความจำ ดึงเนื้อหาจากความจำมาใส่ในกรอบ ทดสอบความเหมาะสม เขียน บันทึกย่อ ๆ เขียนร่าง เขียนตัวจริง

ส่วนการเขียนที่ต้องเรียบเรียงเขียนขึ้นใหม่เพราะต้องมีการปรับเปลี่ยนข้อมูลเสียก่อนนั้นเป็นกระบวนการเขียนที่ซับซ้อน และเป็นการเขียนที่เฉพาะผู้ที่มีทักษะในการเขียนเป็นอย่างดีแล้วเท่านั้นที่จะทำเช่นนี้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ดังแผนภูมิต่อไปนี้

จากภาพที่แสดงกระบวนการเขียนนี้ Beretier and Scarmalia (1987) อธิบายว่าเริ่มแรก ผู้เขียนต้องพิจารณาว่าสิ่งที่จะต้องเขียนนั้นคืออะไรและตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนเมื่อแก้ปัญหาได้แล้ว ต่อไปเป็นการวางแผนเพื่อกำหนดการกับปัญหาต่าง ๆ เช่น วิธีการเขียนเนื้อหา การประมวลเนื้อหา การพิจารณาความคาดหวังของผู้อ่านที่ต้องเขียนให้สอดคล้องกัน ความตั้งใจในการเขียนของผู้เขียนเอง รูปแบบของข้อเขียน ลีลาสำนวนในการใช้ภาษา ความมีเหตุมีผล ความเกี่ยวข้องต่อเนื่องเป็นความเดียวกันของเนื้อหา เป็นต้น ในกระบวนการเขียนนั้น ผู้เขียนต้องวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่กำลังเขียนอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา เมื่อแก้ปัญหาหนึ่งได้ก็สามารถนำไปช่วยให้อีกปัญหาหนึ่งได้ เมื่อผ่านกระบวนการแก้ปัญหาต่าง ๆ มาพอสมควรแล้ว ต่อไปจึงจะเป็นกระบวนการเขียนที่เป็นการให้ข้อมูล (ดังภาพ) กระบวนการที่ซับซ้อนเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้เขียนงานทางวิชาการต้องตระหนักว่ามีกระบวนการเขียนดังกล่าวนี้ และต้องได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจัง หากไม่เคยรู้เรื่องกระบวนการเขียน และไม่เคยได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังมาก่อน แล้วต้องมาเขียนข้อเขียนที่กำหนดให้ใช้กระบวนการปรับแปลงข้อมูลแล้วเขียนขึ้นใหม่ก็จะก่อให้เกิดความยากลำบากในการเขียน

แม้ว่ากระบวนการเขียน ดังที่ Beireter and Scarmalia นำเสนอนี้ไม่ได้ระบุชัดเจนถึงพัฒนาการการเขียนที่ทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนข้อเขียนที่เรียบเรียงขึ้นใหม่ได้ แต่ก็ได้แสดงให้เห็นความซับซ้อนของกระบวนการคิดที่ผู้เขียนต้องเผชิญเมื่อต้องเขียนงานเขียนทางวิชาการ เพราะ ดูเหมือนว่า การเขียนวิทยานิพนธ์ เป็นการเขียนที่ต้องอาศัยการปรับแปลงข้อมูลและเรียบเรียงเขียนใหม่เสียเป็นส่วนใหญ่ การนำเสนอแผนภูมิแสดงกระบวนการเขียนตามรูปแบบตัวอย่างการเขียนทั้งสองลักษณะนี้อาจช่วยให้เข้าใจกระบวนการเขียนของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้

3. การเขียนวิทยานิพนธ์

3.1 วิทยานิพนธ์คืออะไร ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ระบุว่า วิทยานิพนธ์ คือ บทนิพนธ์ที่ผู้เรียบเรียงยกเอาหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้นวิจัยและพรรณาขยายความเพื่อเสนอรับปริญญา จากความหมายนี้และความหมายที่ขอมรับกัน โดยทั่วไป (Seliger and Shohamy, 1995: 251) สรุปได้ว่า วิทยานิพนธ์ เป็นสื่อเอกสารทางวิชาการชนิดหนึ่ง (คืออะไร) ที่ผู้เรียนส่วนมากที่เรียนอยู่ในระดับบัณฑิตศึกษา (ของใคร) เขียนขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร (จุดมุ่งหมายคืออะไร และหลักสูตรต้องการอะไร)

ก่อนที่จะกล่าวถึงรูปแบบและข้อกำหนดหรือระเบียบที่ใช้ในการเขียนวิทยานิพนธ์เพื่อทำให้วิทยานิพนธ์มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวนั้น ใครจะขอกกล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ก่อนเพื่อที่จะได้เข้าใจว่า มีองค์ประกอบหรือตัวแปรอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อการเขียนข้อเขียนชนิดนี้

3.2 องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ Grabe and Kaplan (1996: 216) ได้จำแนกประเภทขององค์ประกอบหรือตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเขียนสื่อเอกสารทางวิชาการรวมทั้งวิทยานิพนธ์ไว้ด้วย โดยจำแนกตามทักษะ ความรู้ และกระบวนการเขียน ซึ่งผู้วิจัยเลือกเอาเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนวิทยานิพนธ์และนำมาจัดทำเสียใหม่ในรูปแบบของตารางเพื่อสะดวกต่อการทำความเข้าใจ ดังนี้

องค์ประกอบต่าง ๆ	รายละเอียดของการเขียนวิทยานิพนธ์
1. สถานที่เกิดขึ้น:	การเขียนวิทยานิพนธ์อาจเกิดขึ้นในที่หลายแห่งเช่น ห้องเรียน บ้าน ห้องสมุด
2. กิจกรรมการเขียน:	เป็นการเขียนวิทยานิพนธ์
3. สิ่งที่ผลิตออกมา	ผลิตออกมาเป็นบท ๆ แล้วนำมารวมกันเป็นเล่ม
4. หัวข้อเรื่อง	เป็นหัวข้อจากสาขาวิชาเฉพาะ
5. ผู้เขียน ความตั้งใจของผู้เขียน เป้าหมาย สิ่งที่ให้แก่วงการ ทัศนคติ แรงจูงใจในการศึกษา	เต็มใจที่จะขยายขอบข่ายความรู้และทดลองในหัวข้อที่เลือกศึกษา สำเร็จการศึกษา ความรู้ใหม่ รู้ว่ายาก พยายามที่จะให้ผู้อื่นเข้าใจ (ในระดับหนึ่ง) คะแนน เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ สร้างความประทับใจ
6. ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านการเขียน ศัพท์ ไวยากรณ์	รู้ระเบียบหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดเรียงลำดับเนื้อหาและ รูปแบบ <ul style="list-style-type: none"> • ศัพท์ทางวิชาการ • ศัพท์เฉพาะสาขา • ศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง โครงสร้างประโยคที่เขียนอย่างเป็นทางการ
7. ความรู้ทางด้านการเขียน ข้อเขียนทั้งเรื่อง	<ul style="list-style-type: none"> • การเชื่อมโยงเนื้อหาทั้งภายในและภายนอกประโยค • การเรียงลำดับถ้อยคำ • ความหมายของถ้อยคำที่ใช้ในประโยค • ประโยคสำคัญในย่อหน้า • โครงสร้างของเนื้อหาโดยเฉพาะของวิทยานิพนธ์ • การเรียงลำดับเนื้อหาตามความลึกซึ้ง (Top level discourse structure) • การอ้างอิง เช่น การเชื่อมโยงเนื้อหา การขยายความ
8. ความรู้ด้านภาษาเชิงสังคม การใช้ภาษาเขียนเพื่อ... ระดับของภาษา สถานการณ์อื่น	แสดงความเห็นด้วย ปฏิเสธ แสดงความชื่นชม ความสามารถในการใช้ภาษา <ul style="list-style-type: none"> • การพิจารณาผู้อ่าน • ระดับความมากน้อยของความเป็นทางการของภาษา • ระดับความมากน้อยของการมีส่วนร่วม • หัวข้อเรื่องในการปฏิสัมพันธ์ • วิธีการเขียน-ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์

องค์ประกอบต่าง ๆ	รายละเอียดของการเขียนวิทยานิพนธ์
	<ul style="list-style-type: none"> ● วิธีการทำ- พิมพ์ออกมาเป็นเล่ม ● ความตระหนักในเรื่องของระดับภาษาที่ใช้และสถานการณ์อื่น
9. การคำนึงถึงผู้อ่าน	<ul style="list-style-type: none"> ● ผู้อ่านที่แท้จริง และผู้อ่านที่อาจจะอ่าน ● จำนวนผู้อ่าน ● ความคุ้นเคย(มาก น้อย) กับผู้อ่าน ● สถานะของผู้อ่านเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เขียน ● พื้นความรู้ของผู้อ่านในแง่วัฒนธรรม สังคม ความรู้ทั่วไป ● พื้นความรู้ของผู้อ่านในความรู้เฉพาะสาขาและหัวข้อเรื่อง
10. ความรู้ทั่วไป	<ul style="list-style-type: none"> ● เนื้อหาทั่วไป ● เหตุการณ์ทั่วไป ● การดำเนินการทั่วไป
11. ทักษะที่เกี่ยวกับกระบวนการเขียน	<ul style="list-style-type: none"> ● การวางแผน ● การคิดและเขียนเนื้อหาออกมา ● การประมวลเนื้อหาเข้าด้วยกัน ● การเขียนให้เป็นไปตามแบบตัวอย่าง ● การตีความ ● การอ้างอิง ● การเขียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ● การเขียนให้เป็นไปตามความตั้งใจของผู้เขียน ● การเขียนให้รวดเร็ว ● การแก้ไขปรับปรุง
12. ยุทธวิธีที่ใช้ในกระบวนการเขียน	<ul style="list-style-type: none"> ● การกำกับให้เขียนออกมา ● การคิดและเขียนเนื้อหาเพิ่มเติม ● การพิจารณาปัญหาของการเขียนในด้านต่าง ๆ <ul style="list-style-type: none"> - ผู้อ่าน - จุดมุ่งหมาย - การเขียนเป็นเรื่อง - ปัญหาอันเกิดจากการเพิ่มเนื้อหา ● ยุทธวิธีที่ใช้เพื่อชดเชยกับความค้อยในเรื่องภาษา เนื้อเรื่อง และภาษาสังคม ● การใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ในกระบวนการเขียน ● การอ่านซ้ำ ๆ ● การใช้แหล่งข้อมูล

องค์ประกอบต่าง ๆ	รายละเอียดของการเขียนวิทยานิพนธ์
	<ul style="list-style-type: none"> ● การยกเลิกเนื้อหา ● การเก็บเนื้อหาที่ต้องการ ● การสรุปความ การเรียงลำดับเนื้อหาความเสียใหม่ ● การใช้บันทึกย่อ คำ โคร่ง ภาพและอื่น ๆ ● การขอความช่วยเหลือ ● การพิจารณาปรับเป้าหมายการเขียนเสียใหม่ ● การตระหนักถึงความไม่เข้ากันของเป้าหมายการเขียนกับความตั้งใจของผู้เขียน ● การปรับแก้ภาษา ● การปรับแก้เนื้อหาที่เขียนไปแล้ว ● การรับข้อมูลย้อนกลับจากผู้อื่น ● การพิจารณาตีลาการเขียน

องค์ประกอบทางด้านทักษะ ความรู้และกระบวนการต่าง ๆ ของการเขียนวิทยานิพนธ์ข้างต้นนี้ ช่วยให้ผู้มองเห็นภาพรวมของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาและอาจช่วยเป็นแนวทางสำหรับนิสิตนักศึกษาในการสำรวจตัวเองว่ายังขาดความรู้และทักษะในด้านใดได้ด้วย

3.3 ความรู้และทักษะทั่วไปในการเขียนวิทยานิพนธ์ การเขียนวิทยานิพนธ์เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นการเขียนในระดับสูงที่ผู้เขียนจะต้องมีความรู้และทักษะการเขียนที่ค่อนข้างซับซ้อนขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับการเขียนในระดับแรกเริ่มเรียนที่เน้นการเขียนตัวอักษร การเขียนในระดับประโยค ฯลฯ และการเขียนระดับกลาง ที่เน้นการเขียนในระดับย่อหน้าและเรียงความอย่างสั้น ๆ ฯลฯ ความรู้และทักษะของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ มีดังนี้

3.3.1 ความรู้และทักษะในการใช้แหล่งข้อมูลต่าง ๆ ในการเขียน เช่น จากห้องสมุดทั่วไป หรือ จากแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และแม้แต่ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากการศึกษารายกรณี เป็นต้น และการเขียนที่อาศัยทักษะการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การตีความและการประเมินค่าของข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่กำลังศึกษา

3.3.2 ความรู้และทักษะในการจัดระบบข้อมูลเพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังของผู้อ่านวิทยานิพนธ์ สำหรับเรื่องนี้ ผู้เขียนต้องรู้วิธีการต่าง ๆ ในการจัดระบบข้อมูลและข้อกำหนดของการเขียนตามรูปแบบของวิทยานิพนธ์ การจัดระบบข้อมูลนั้นมีจุดเน้น 3 ประการคือ ต้องเน้นที่เค้าโครงเรื่อง การเน้นที่ความต่อเนื่องอย่างสมเหตุสมผลและการเน้นที่การจัดเรียงลำดับเนื้อหาก่อนหลัง การเน้นที่เค้าโครงเรื่อง เพื่อให้เห็น

ภาพรวมของเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งอาจทำขึ้นได้หลายรูปแบบเช่น การเรียงลำดับเหมือนสารบัญเรื่องซึ่งนิยมใช้กันทั่วไป แต่อาจทำเป็นแผนภูมิ แผนภูมิต้นไม้ ตารางเวลาซึ่งเหมาะสำหรับการเขียนเชิงประวัติศาสตร์ หรือแผนภูมิแกงปลา เป็นต้น

การเน้นที่ความต่อเนื่องอย่างสมเหตุสมผลนั้น Raimes (1992) ได้นำเสนอแนวทางการเขียนในลักษณะต่าง ๆ เช่น แนวทางการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่จะเขียน โดยการใช้คำถามว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน กับใคร ทำไม และอย่างไร หรือ การเขียนในการใช้ข้อมูลสนับสนุนเนื้อความที่เขียนไปแล้ว เช่น

ให้ข้อเท็จจริงหรือสถิติ

ให้ตัวอย่างหรือการเล่าเรื่อง

ใช้การบรรยายในรายละเอียด

ใช้การเรียงลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหลัง ฯลฯ

การเน้นที่การเรียงลำดับเนื้อหา ก่อนหน้านั้น ผู้เขียนต้องรู้เรื่องรูปแบบของการเรียงลำดับเนื้อหาในข้อเขียน เพราะนอกจากจะเป็นแนวทางในการเขียนแล้ว ยังเป็นการช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้นด้วย สำหรับรูปแบบการเรียงลำดับแนวความคิดในการเขียนที่มีชื่อเสียงมากวิธีหนึ่งคือ รูปแบบ ของ Young et al. (1970) แต่รูปแบบการเรียงลำดับความคิดที่คนทั้งหลายรู้จักกันอยู่แล้วในตำราว่าด้วยการเขียนทั่วไป ได้แก่

การให้คำนิยาม (ตามประเภท ตามหน้าที่ ตามตัวอย่าง เป็นต้น)

การบรรยาย (ตามตำแหน่งที่ตั้ง ตามเวลา ตามกระบวนการ)

การจำแนกประเภท

การเปรียบเทียบ (ความเหมือนหรือ ความแตกต่าง)

ปัญหาและการแก้ปัญหา

สาเหตุและผลที่เกิดขึ้น

การวิเคราะห์

การสังเคราะห์

รูปแบบดังที่กล่าวถึงนี้เป็นวิธีการเขียนเพื่อเรียงลำดับเนื้อหาว่าเนื้อหาใดควรอยู่ก่อนหลังเนื้อหาใด ที่ใช้อยู่ในข้อเขียนชนิดต่าง ๆ

3.4 ความรู้และทักษะในการเขียนตามข้อกำหนดของการเขียนทางวิชาการ ในการเขียนข้อเขียนทางวิชาการต่าง ๆ ซึ่งรวมเอาวิทยานิพนธ์เข้าไว้ด้วยนั้นมักมีข้อกำหนดเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการนำเสนอสื่อเอกสารชนิดนั้น ข้อกำหนดที่สำคัญประการหนึ่งคือการเขียนเป็น ย่อหน้า และ รูปแบบของข้อเขียน (Text format)

ข้อกำหนดของการเขียนเป็นย่อหน้าในยุคปัจจุบันนี้ เน้น ไปที่ว่า ย่อหน้าสะท้อนให้เห็นความคิดหนึ่งและข้อมูลที่เขียนเพื่อแสดงความคิดนั้น ดังนั้น การเขียนในสื่อ

เอกสารใด ๆ จึงต้องแบ่งเป็นย่อหน้า และในแต่ละย่อหน้า ก็จะมีข้อความที่ระบุนใจความสำคัญ และข้อความอื่น ๆ ที่สนับสนุนใจความสำคัญนั้น (Singer, 1990)

ส่วนรูปแบบของสื่อเอกสารนั้น ก็อยู่ที่การนำเอาย่อหน้าแต่ละย่อหน้า ไปเรียงลำดับต่อกันอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เนื้อหานั้นมีเนื้อความเดียวกัน นั่นก็หมายความว่า ความคิดที่แสดงออกมาในแต่ละย่อหน้าจะต้องสอดคล้องและสนับสนุนกับความคิดอื่น ๆ ที่อยู่ในหัวข้อหนึ่ง ๆ ของข้อเขียนนั้น

ที่กล่าวมาแล้วเป็นความรู้และทักษะทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับการเขียนข้อเขียนทางวิชาการ ต่อไปนี้จะเป็นการประมวลเอกสารที่กล่าวถึงรายละเอียดที่เป็นข้อกำหนดเฉพาะการเขียนวิทยานิพนธ์

3.5 ความรู้และทักษะเฉพาะในการเขียนวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์มีลักษณะเฉพาะหลายประการ ดังภาพรวมจากรายการของ Grabe and Kaplan (1996) ที่กล่าวมาแล้ว แต่ในรายละเอียดนั้น วิทยานิพนธ์ยังมีลักษณะเฉพาะต่าง ๆ ที่ผู้เขียนจะต้องตระหนัก ดังนี้

3.5.1 ลักษณะเฉพาะทั่วไป

1. วิทยานิพนธ์เป็นผลงานของผู้เริ่มฝึกเขียน ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ ส่วนมากเพิ่งเริ่มฝึกหัดเขียน และมีความสามารถในการเขียนข้อเขียนชนิดนี้น้อยมาก ส่วนมากเป็นผู้ที่ยังไม่เคยทำและไม่เคยเขียนรายงานการวิจัยมาก่อน แม้ว่า ผู้เขียนมีความตั้งใจและมีแรงจูงใจในการทำวิทยานิพนธ์และเขียนออกมาให้ได้ เพื่อที่จะได้สำเร็จการศึกษา แต่ที่ตระหนักดีว่า การเขียนวิทยานิพนธ์นั้นเป็นเรื่องยาก (Grabe and Kaplan, 1996) เพราะไม่รู้ว่าจะต้องเขียนอย่างไร

2. ความชัดเจนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการเขียนวิทยานิพนธ์และผู้อ่าน การเขียนวิทยานิพนธ์จึงต้องเขียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและความคาดหวังของผู้อ่าน จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์อาจจำแนกออกเป็น 3 ประการ คือ จุดมุ่งหมายตามพันธานของสถาบันที่ต้องการให้วิทยานิพนธ์เป็นผลงานทางวิชาการที่เป็นไปตามมาตรฐานและเป็นที่ยอมรับของผู้ที่อยู่ในวงการสาขาเดียวกัน จุดมุ่งหมายประการที่ 2 คือ จุดมุ่งหมายของตนเองที่ต้องการให้วิทยานิพนธ์เป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงภูมิรู้ของตนเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องทางวิชาการหัวข้อหนึ่ง และประการสุดท้าย คือ จุดมุ่งหมายในการสื่อความหมายกับกลุ่มผู้อ่านที่ต้องการให้วิทยานิพนธ์เป็นที่ยอมรับของบุคคลที่อยู่ในวงการเดียวกัน นอกจากมุมมองในแง่ของจุดมุ่งหมายแล้ว ในมุมมองของผู้อ่านวิทยานิพนธ์ก็มีหลายกลุ่ม กลุ่มแรก คือผู้วิจัยเอง กลุ่มที่สอง คือ อาจารย์ที่ปรึกษา และกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอีกกลุ่มหนึ่ง คือ คณาจารย์ในสำนักวิชาที่ผู้วิจัยสังกัด และกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มผู้อ่านในวงการเดียวกันกับผู้วิจัย (Glatthorn, 1998)

3. ความคาดหวังในการเขียนวิทยานิพนธ์ของคนในวงการ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ที่ให้ไปเป็นไปตามจุดมุ่งหมายและสอดคล้องกับกลุ่มผู้อ่านดังกล่าว ผู้เขียนจะต้องนำเสนอวิทยานิพนธ์ที่มีความเป็นปรนัย มีการอ้างอิงที่มีหลักฐานที่เป็นที่ยอมรับได้และมีรายละเอียดของเนื้อหาครบถ้วน (Glatthorn, 1998) ซึ่งคุณสมบัติดังที่มานี้ สอดคล้องกับสิ่งที่ Brown (1988) ได้นำเสนอว่าเกี่ยวกับคุณสมบัติของวิทยานิพนธ์ไว้ว่าเป็นการเขียนที่มีระบบ หมายถึงว่า มีรูปแบบและขั้นตอนการดำเนินการศึกษาที่ชัดเจน มีข้อกำหนดหรือระเบียบต่าง ๆ ที่เคร่งครัด เช่น การออกแบบวิจัย การควบคุมสิ่งต่าง ๆ ที่จะส่งผลกระทบต่อผลการศึกษา การเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น ข้อกำหนดหรือระเบียบต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาได้อย่างมีระบบและช่วยให้อ่าน ตีความและวิเคราะห์วิจารณ์งานวิจัยได้

3.5.2 ลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ด้านรูปแบบหรือโครงสร้าง

1. วิทยานิพนธ์มีรูปแบบที่เป็นมาตรฐานสากล Glatthorn (1998: 5) ระบุว่าปกติวิทยานิพนธ์จะมีความยาวประมาณ 200 หน้า โดยอาจมีความยาวตั้งแต่ 125-225 หน้า โดยบรรจุเนื้อหาและรายละเอียดครบถ้วนตามมาตรฐานสากล สำหรับรูปแบบของเนื้อหานั้น ในคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ระบุไว้ว่าวิทยานิพนธ์ประกอบขึ้นด้วยส่วนต่าง ๆ 4 ส่วน คือ ปกนอก ส่วนนำ ส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ และส่วนประกอบตอนท้าย ส่วนแรกที่เป็นปกนอกนั้นเป็นส่วนที่หุ้มเล่มวิทยานิพนธ์ และมีรายละเอียดเหมือนหน้าปกใน คือมีชื่อเรื่อง ชื่อผู้วิจัย สาขาวิชา ชื่อมหาวิทยาลัยและปีที่ทำเสร็จ ส่วนที่สองที่เป็นส่วนนำนั้นประกอบขึ้นด้วยหน้าปกใน หน้าอนุมติ บทคัดย่อ กิตติกรรมประกาศ สารบัญ สารบัญอื่น ๆ คำอธิบายสัญลักษณ์ และคำย่อ (ถ้ามี) ในส่วนที่สามที่เป็นเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ประกอบขึ้นด้วยบทต่าง ๆ คือ บทนำ ปริทัศน์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล สรุปและข้อเสนอแนะ ในส่วนสุดท้ายที่เป็นส่วนประกอบตอนท้ายนั้น ประกอบขึ้นด้วยหน้าแบ่งตอน รายการอ้างอิง ภาคผนวก ประวัติผู้เขียน (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี สุรนารี, 2542: 1)

2. การเรียงลำดับเนื้อหาตามรูปแบบ สำหรับส่วนเนื้อหาและการเรียงลำดับเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ซึ่ง Hough (1997) กล่าวว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุดนั้น เขาเปรียบเทียบว่าเหมือนกับ ละครคาบูกิ ของญี่ปุ่น นั่นคือ มีโครงสร้างของเนื้อหาและการเรียงลำดับเนื้อหาที่เป็น ไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้และเป็นไปตามความคาดหวังของคนดูในการเขียนวิทยานิพนธ์ก็เช่นกัน โครงสร้างเนื้อหาที่ควรบรรจุไว้ที่ใด ก็ต้องอยู่ในตำแหน่งที่กำหนดไว้ และการเรียงลำดับเนื้อหาที่ต้องเรียงตามที่กำหนดไว้แล้วเช่นกัน

ในคำราและคู่มือเกี่ยวกับการทำวิจัยมีกระบวนโครงสร้างเนื้อหา

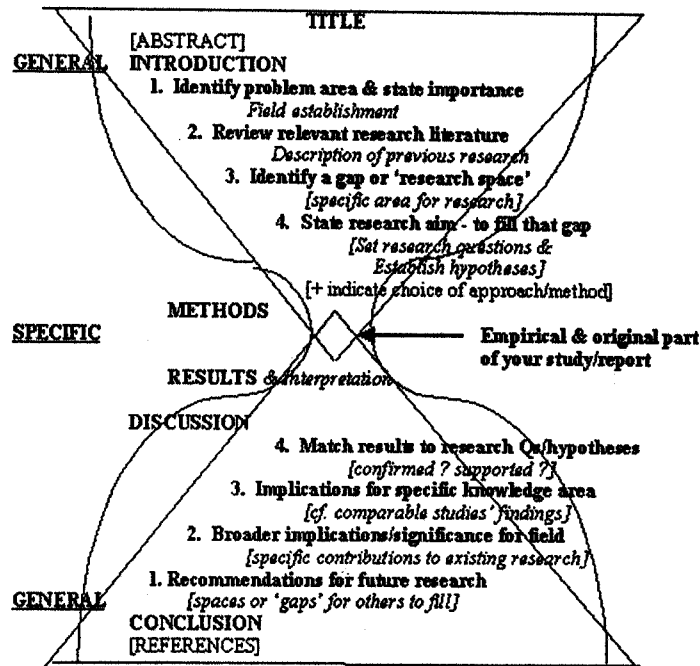
โดยทั่วไปไว้ในลักษณะเดียวกันกับที่ระบุไว้ในคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี สุรนารี, 2542; เทียนฉาย กิระนันท์, 2541; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540; Leedy, 1992; Ary et. al., 1996) นั่นคือ โครงสร้างเนื้อหาประกอบขึ้นด้วยบทต่าง ๆ 5 บท คือ บทที่ 1 บทนำ มักประกอบด้วยเนื้อหาย่อ ๆ เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ ความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมุติฐานการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น ขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และการอธิบายศัพท์ บทที่ 2 ปริทัศน์วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในบทนี้จะเป็นการประมวลผลงานของผู้อื่นที่เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษาเช่น ข้อสรุปทางทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานของเรื่องที่กำลังศึกษา บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย เป็นกล่าวถึงขั้นตอนการวิจัยโดยละเอียดตั้งแต่ต้นจนจบ โดยมีหัวข้อเรื่องดังนี้ วิธีวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปร (ถ้ามี) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล เนื้อหาในบทนี้ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ การรายงานผลการวิจัยและ การอภิปรายผล บทที่ 5 บทสรุป ซึ่งประกอบด้วย การสรุปผลการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย การประยุกต์ผลการวิจัยและ ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป หนึ่ง ในส่วนของเนื้อหาที่ระบุว่าจะประกอบด้วยบทต่าง ๆ 5 บทนั้นอาจยืดหยุ่นได้ หากพิจารณาว่ามีความจำเป็นหรือเป็นความนิยมในบางสาขาอาจจะมีเพียง 4 บทหลัก ๆ ก็ได้ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี สุรนารี, 2542)

ในสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ซึ่งรวมทั้งด้านการเรียนการสอนภาษาด้วยนั้น Brown (1988) และ Hatch and Lazaraton (1991) ไม่ได้เน้นย้ำว่าโครงสร้างของเนื้อหา มีกี่บท แต่เน้นไปที่ตัวเนื้อหาและการเรียงลำดับเนื้อหา ข้อมูลดังกล่าวนี้สรุปได้ว่า โครงสร้างเนื้อหาที่กล่าวไว้ในตำราทั้งสองเล่มนี้ไม่ได้แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีและเอกสารอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วแต่อย่างใด

3. ระดับความเป็นนามธรรมของส่วนที่เป็นเนื้อหา นอกจาก

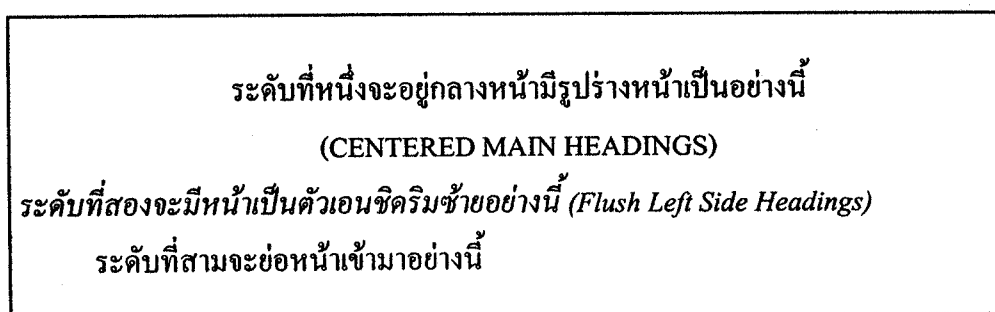
ความเป็นมาตรฐานสากลของรูปแบบแล้ว ลักษณะวิธีการเขียนเนื้อหาในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์มีระดับความกว้างและชี้เฉพาะไม่เท่ากัน ในส่วนที่เป็นบทนำ ผู้เขียนจะเขียนถึง เนื้อหาโดยทั่วไป อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุมเรื่องที่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในวงกว้าง ในโครงสร้างเนื้อหาส่วนที่สอง คือ ส่วนที่เป็นการปริทัศน์วรรณกรรม ก็จะกล่าวถึงหัวข้อเรื่องที่ชี้เฉพาะลงมาที่เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่ศึกษา ส่วนในบทต่อไปคือ วิธีการดำเนินการทำวิจัยนั้น การเขียนจะชี้เฉพาะในรายละเอียดทุกขั้นตอนของการศึกษาวิจัยนี้เพื่อให้ผู้ที่ต้องการทำซ้ำสามารถทำได้ตรงกับที่ผู้ทำวิจัยนี้ทำทุกอย่าง และในบทที่กล่าวถึงผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลก็เป็นการเขียนที่ชี้เฉพาะลงไปเฉพาะผลที่ได้รับ

ภาพที่ 1 ลักษณะวิธีการเขียนส่วนเนื้อหาของรายงานการวิจัย

จากงานวิจัยนี้เท่านั้น แต่เมื่อถึงบทสุดท้าย คือการสรุป อภิปรายและ เสนอแนะนั้นการเขียนจะต้องเขียนให้มีระดับความกว้างขยายออกไปครอบคลุมในวงกว้างเป็นการสรุปอ้างสิ่งอื่น ๆ ที่งานวิจัยนี้ไม่ได้นำมาศึกษาด้วย ลักษณะวิธีการเขียนเนื้อหาในส่วนต่างๆ ของวิทยานิพนธ์มีลักษณะเหมือนนาฬิกาทราย (Bruce, 2001; Trochim, 2000; Swales, 1990) ดังภาพที่ 1

4. ระดับความลึกซึ้งของหัวข้อเรื่อง ที่กล่าวมาแล้วเป็นการกล่าวถึงเนื้อหาในระดับรูปแบบของวิทยานิพนธ์ทั้งเรื่อง ในส่วนนี้เป็นการเขียนหัวข้อเรื่องที่อยู่ในแต่ละบท ในระดับความลึกซึ้งของเนื้อหาที่อยู่ในแต่ละหัวข้อเรื่อง Brown (1988) ระบุว่า ระดับความลึกซึ้งของหัวข้อเรื่องส่วนมาก แบ่งออกได้เป็น 3 ระดับ ซึ่งสามารถสังเกตได้ตามที่ปรากฏในหน้ากระดาษดังนี้

ความลึกซึ่งของเนื้อหาที่อยู่ในแต่ละบทจะสอดคล้องกับที่เขียนไว้ที่หน้าสารบัญ
(ถ้าเขียนไว้อย่างละเอียด) ดังนี้

I. หัวข้อใหญ่ (Centered main headings)

A. หัวข้อรอง (Flush left side headings)

หัวข้อย่อย (Indented paragraph heading)

ในคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ก็ระบุไว้
อย่างชัดเจนเช่นกัน ดังนี้ “ในแต่ละบทจะประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ หัวข้อใหญ่
หัวข้อรอง และหัวข้อย่อย” (หน้า 34) นั้นหมายถึงว่า ระดับความลึกซึ่งของเนื้อหา ก็ควร
มี 3 ระดับซึ่งเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับที่มีผู้กล่าวมาก่อนแล้ว แต่รูปแบบการพิมพ์หัวข้อ
และระดับย่อหน้านั้น ในคู่มือนี้ให้รูปแบบตัวอย่าง (หน้า 99) ไว้ดังนี้

<p>หัวข้อใหญ่</p> <p>*****หัวข้อรอง.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>*****หัวข้อย่อย .....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
--

สรุปก็คือ ในแง่ของระดับความลึกซึ่งของหัวข้อเรื่อง ส่วนใหญ่ก็คาดหวัง
ให้มีระดับความลึกซึ่งพอ ๆ กันคือมี 3 ระดับ แต่ในเรื่องรูปแบบการพิมพ์นั้นยกให้เป็นเรื่อง
ของความสวยงามแตกต่างกันไปตามปทัสถานของแต่ละหน่วยงาน

สำหรับเรื่องระดับความลึกซึ่งของเนื้อหาที่เขียนในแต่ละหัวข้อเรื่องนี้
ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2542) ก็เห็นด้วยเช่นกันที่ให้หัวข้อเรื่องมีความลึกซึ่งใน 3 ระดับ
นอกจากนั้น ยังให้ข้อเสนอแนะในเรื่องวิธีการเขียนที่ให้เนื้อหาใน 3 ระดับนั้นมีความสัมพันธ์
เป็นเนื้อเดียวกันระหว่างหัวข้อเรื่องใหญ่ หัวข้อรองและหัวข้อเล็กกว่า เนื่องจากหัวข้อเล็ก ๆ

หลายหัวข้อประกอบขึ้นเป็นหัวข้อรอง เพราะฉะนั้นเมื่อเขียนเกี่ยวกับหัวข้อเล็ก ๆ เสร็จแล้วก็ให้สรุปความเสียครั้งหนึ่งก่อน หลังจากนั้น ก็นำเอาข้อสรุปที่ได้จากหัวข้อเล็ก ๆ เหล่านี้มาสรุปรวมกัน และเมื่อต้องการจะสรุปหัวข้อรอง ก็ต้องยึดเอาข้อสรุปต่าง ๆ ที่ได้จากหัวข้อเล็ก ๆ ทั้งหมดเป็นฐาน และในทำนองเดียวกันเมื่อต้องการสรุปหัวข้อใหญ่ ๆ ก็ต้องเอาข้อสรุปของหัวข้อรอง ๆ แต่ละข้อเป็นฐาน จนได้ข้อสรุปของบท การกระทำเช่นนี้เท่านั้นที่จะทำให้นิยามที่เขียนมีความเกี่ยวเนื่องเป็นความเดียวกันอย่างสมเหตุสมผล

3.6 ลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่อยู่ในวงการ

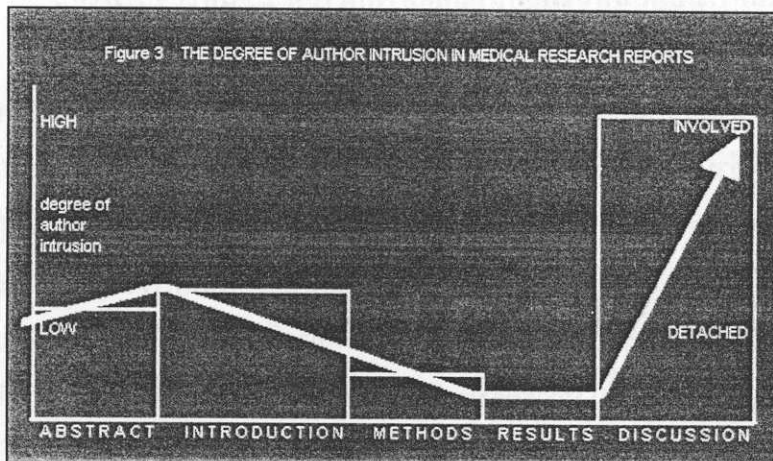
3.6.1 การมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เขียนกับผู้อ่าน ที่กล่าวมานั้นเป็นการกล่าวถึงลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ที่พิจารณาในแง่ของจุดมุ่งหมายของสถาบันที่จะให้วิทยานิพนธ์มีคุณสมบัติตรงตามมาตรฐานสากล ทั้งในด้านของโครงสร้างเนื้อหา ความลึกซึ้งและแนวการนำเสนอในระดับกว้างและชี้เฉพาะ ต่อไปนี้จะเป็นการนำเสนอลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ในแง่มุมมองของผู้อ่าน โดยพิจารณาในเรื่องการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

ในการเขียนใด ๆ ผู้เขียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านเสมอ เพียงแต่ระดับความมากน้อยในการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันนี้แตกต่างกันไปตามชนิดของการเขียน หากเป็นการเขียนชนิดที่เน้นการเล่าเรื่อง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ข้างเดียวเสียเป็นส่วนใหญ่ นั่นคือ ผู้เขียนมีบทบาทมากในการเล่า มีการคาดคะเนคำถามจากผู้อ่านบ้างเล็กน้อย ยิ่งถ้าเป็นการเขียนที่บรรยาย เช่น บรรยายความสวยงามของสถานที่ บรรยาย สิ่งต่าง ๆ ที่ได้พบเห็น เป็นต้น ผู้เขียนแทบจะมีบทบาทอยู่เพียงผู้เดียว การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านมีน้อยมาก แต่ถ้าเป็นการเขียนชนิดที่เป็นการอภิปรายและชี้แจงเหตุผล บทบาทของผู้เขียนลดน้อยลงแต่จะเพิ่มบทบาทการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านมากขึ้น เพราะมีการชี้แจงเหตุผลมากขึ้น มีการอธิบายให้ความกระจ่างในประเด็นต่าง ๆ มากขึ้น (Elbow, 1988; Kroll, 1984; Ede and Lundsford, 1984) วิทยานิพนธ์เป็นงานเขียนชนิดที่มีทั้งการบอกเล่าเพื่อให้ข้อมูล ให้ข้อเท็จจริง และมีส่วนของการเขียนเพื่อชักจูงผู้อ่านเพื่อให้เห็นด้วยในประเด็นต่าง ๆ อยู่มาก ซึ่งการชักจูงหรือโน้มน้าวใจผู้อ่านให้เกิดความเชื่อถือต้องใช้เหตุผลและมีหลักฐานประกอบโดยการอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ ดังนั้นในการเขียนในแต่ละบท การแสดงความสัมพันธ์ของผู้เขียนที่มีต่อผู้อ่านในบางบทจึงมีมากและบางบทก็มีน้อย เช่น ในการเขียนบทที่ 1 ซึ่งเป็นบทที่ผู้เขียนต้องบอกเหตุผลและความสำคัญของการศึกษาวิจัย ผู้เขียนจะต้องสร้างความน่าเชื่อถือว่า งานวิจัยที่ศึกษานี้มีความสำคัญและมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษา โดยการอ้างอิงหลักฐานต่าง ๆ ประกอบเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ ในบทนี้จะมีข้อความต่าง ๆ ที่บ่งแสดงการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่าน แต่ในทางตรงกันข้าม ในบางบท เช่นบทที่แสดงผลที่ได้รับจากการวิจัยนั้น เป็นการบอกเล่าผู้อ่าน

ให้รู้ว่าผลที่ได้มานั้นเป็นอย่างไร ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านในส่วนนี้ก็ไม่เป็นต้น (Bruce, 1983)

ดังนั้น การเขียนเนื้อหาในแต่ละบทของวิทยานิพนธ์จะต้องแสดงความมีปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสม กล่าวคือ ในบทแรก ผู้เขียนจะแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อ่านตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของบทนำของวิทยานิพนธ์ หลังจากนั้นก็จะเริ่มลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงส่วนที่เป็นวิธีการดำเนินการซึ่งอาจจะแสดงให้เห็นถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านของผู้เขียนอยู่บ้าง แต่ค่อนข้างน้อย แต่เมื่อถึงส่วนที่เป็นการรายงานผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ในส่วนนี้เป็นที่คาดหวังว่า ผู้เขียนไม่ควรแสดงปฏิสัมพันธ์ใดๆ นอกจากรายงานสิ่งที่ตนเองได้พบจากการศึกษาเท่านั้น แต่ผู้เขียนจะย้อนกลับมามีปฏิสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อต้องมาเขียนอธิบายการพิจารณาตีความผลที่ได้รับและเสนอแนะการนำผลที่ได้ไปใช้ ซึ่งถ้าลักษณะดังกล่าวนี้ถ้ามีปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์ ก็จะเป็นไปตามความคาดหวังของผู้อ่าน คำอธิบายที่กล่าวมานี้สามารถดูได้จากภาพ (Bruce, 1987) ต่อไปนี้

ภาพที่ 2 ปริมาณการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

3.6.2 การแสดงทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อบุคคลในวงการ ลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ตามมุมมองของผู้อ่านในอีกประเด็นหนึ่งที่มีการกล่าวถึงกันมากคือ การเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยและการยอมรับหรือไม่ยอมรับผลงานของผู้รู้คนอื่น ๆ โดยปกติในการทำวิทยานิพนธ์และในการเขียนวิทยานิพนธ์ ผู้ศึกษามักต้องทำงานร่วมกับผู้อื่นและอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของวงวิชาการที่จะต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อผดุงความเป็นเลิศและความก้าวหน้าทางด้านวิชาการในสาขานั้น ๆ การช่วยเหลือและความร่วมมือกันที่ปรากฏอยู่ในรายงานการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ นั้นส่วนมากสังเกตได้จากวิธีการเขียนที่อ้างถึงผลงานของบุคคลอื่น ๆ Neville and

Buckingham (1997) กล่าวว่าวิธีการอ้างอิงที่นำมาใช้สามารถบอกจุดยืนของผู้เขียนที่มีต่อผลงานของผู้อื่นและทัศนคติที่มีต่อผู้อื่นได้ด้วย จากการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอ้างอิงผลงานของผู้อื่นของผู้เชี่ยวชาญในสาขาชีววิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องและของนักศึกษาในสาขาเดียวกัน ผู้วิจัยทั้งสองนี้อภิปรายว่า ในวงการวิชาการนั้น โดยปกติ นักวิชาการที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและค้นพบสิ่งใหม่ ๆ มักนำข้อมูลความรู้ใหม่ที่เพิ่งค้นพบได้นี้มาตกแต่งกัน ข้อมูลดังกล่าวนี้ ถ้าปรากฏอยู่ในรายงานการวิจัย ก็กำหนดให้อยู่ที่การอ้างอิงผลงานของบุคคลอื่น เพราะฉะนั้น การอ้างอิงเปรียบเสมือนการเข้าร่วมวงสนทนาระหว่างนักวิชาการ ซึ่งประกอบด้วย ผู้เขียน ผู้ที่ถูกอ้างอิง ผู้อ่านในปัจจุบัน และผู้ที่อ่านในอนาคต สิ่งที่มีตกแต่งกันคือประเด็นที่ยังไม่มีข้อยุติ และนี่คือจุดเริ่มต้นที่จะก่อให้เกิดการขยายขอบเขตความรู้และมีความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้น ดังนั้น ก่อนที่นักวิชาการคนใดจะลงมือศึกษาในหัวข้อเรื่องใดก็จะต้องศึกษาค้นคว้าเสียก่อนว่า ในวงวิชาการนั้น ได้มีการกล่าวถึงหัวข้อเรื่องที่ตนสนใจจะทำนั้นไว้ว่าอย่างไรก่อนเสมอ นั่นคือ มีความจำเป็นที่จะต้องอ้างอิงเสมอ และจากลักษณะการอ้างอิงก็ทำให้รู้ว่าผู้เขียนมีทัศนคติต่อสิ่งที่อ้าง และต่อผู้ที่ถูกอ้างอย่างไร รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงจุดยืนของผู้เขียนเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่นำมาอ้างด้วย รวมทั้งสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านประเมินและนำสิ่งที่อ้างไปใช้อย่างไรด้วย

นอกจากนั้น Nevile and Buckingham ยังให้รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการอ้างอิงของผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาดังกล่าวที่นิยมใช้ 5 วิธีด้วยกันพร้อมทั้งให้ความหมายของวิธีการอ้าง ดังนี้

การอ้างอิงที่เริ่มด้วยข้อความ แล้วบอกชื่อผู้แต่งและป้อนไว้ในวงเล็บท้ายข้อความที่อ้าง เช่น

For terrestrial plants, C gives an integrated overall view of carbon metabolism and especially of carbon fixation pathways (Troughton, 1979; Vogel, 1980; O'Leary, 1981, 1988; Raven McFarlane & Griffiths, 1987)

ลักษณะการอ้างเช่นนี้ แสดงว่าผู้เขียนยอมรับ ไม่มีข้อแย้ง และไม่ต้องการเข้าร่วมวงสนทนา” และไม่ต้องการให้ผู้อ่านร่วมวงสนทนาด้วยเช่นกัน การอ้างลักษณะนี้มักพบในบทนำ

การอ้างอิงที่เริ่มด้วยข้อความที่อ้างอิงก่อนเช่นเดียวกับข้อ 1 แต่มีคำกริยาด้วย ตัวอย่าง เช่น

Information on GST in microorganisms is limited, and compared with the other sources, extremely low specific activities were measured in yeasts, fungi, and bacteria (5-8)

แสดงว่ามีการสนทนา แต่ผู้เขียนเองไม่ต้องการมีส่วนร่วม และผู้เขียนคิดว่ายังมีข้อขัดแย้งได้ในประเด็นนั้น ไม่ได้ยอมรับเสียทีเดียว การเขียนในลักษณะนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อ่านเข้าร่วมวงสนทนาได้

การอ้างอิงที่มีชื่อผู้แต่ง แต่ไม่มีคำกริยา เช่น

based on the paper of Farquhar, von Caemmerer & Berry (1980) ...

การอ้างลักษณะนี้ให้ความหมายว่า ผู้เขียนเห็นว่าผู้แต่งมีชื่อเสียงมากพอ ความรู้ที่นำเสนอมานั้นอาจจะยังแย้งได้บ้างถ้าต้องการ และเป็นการขอมให้ผู้อ่านเข้าร่วมวงสนทนา

การอ้างอิงที่มีชื่อผู้แต่งและมีคำกริยา เช่น

Sackett et al. (1973) suggested that there is a relationship between surface water masses (determined by their physical parameters) and the carbon isotopic composition of the phytoplankton

การอ้างอิงในลักษณะนี้ แสดงว่าประเด็นนี้ยังเป็นสิ่งที่สามารถแย้งได้อีกมาก และคาดหวังที่จะให้ผู้อ่านเข้าร่วมวงสนทนา

การอ้างอิงที่มีชื่อผู้แต่งและมีกริยาที่ผู้เขียนเขียนเอง เช่น

In contrast, the Farquhar, von Caemmerer & Berry (1980) model, following Blackman (1905) and Laisk (1970), assumes that coupling between the sequential reaction of photosynthesis is such that co-limitation does not occur or is minimized

การอ้างอิงลักษณะนี้เป็นการแสดงให้รู้ว่าผู้เขียนเป็นผู้เริ่มต้นเปิดประเด็นเอง เป็นการนำเอาความรับผิดชอบมาที่ผู้เขียน ไม่ใช่ไปที่ผู้แต่ง การอ้างอิงลักษณะนี้ ต้องการให้ผู้อ่านที่กำลังอ่านอยู่ในขณะนี้เข้าร่วมวงสนทนา และเชิญเชิญผู้อ่านในอนาคตให้เข้าร่วมด้วย

ผลที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอ้างอิงของผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีววิทยา และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกันของนักศึกษาปีที่หนึ่ง ผู้วิจัยทั้งสองนี้รายงานว่า นักศึกษาใช้วิธีการอ้างอิงในวงจำกัด วิธีการที่ใช้อ้างอิงไม่หลากหลาย ไม่มีการชี้นำผู้อ่านไปที่ข้อขัดแย้ง และไม่ปรากฏการกำกับกรเข้าร่วมวงสนทนาของผู้อ่านแต่อย่างใด นั่นคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการอ้างอิงประเภทที่ 1 ซึ่งเป็นการยอมรับข้อมูลที่อ้างมา โดยไม่ได้แย้งใด ๆ และไม่ต้องการมีส่วนร่วมในวงสนทนานั้น นอกจากนั้น ยังรายงานต่อไปได้ว่า จากวิธีการนำเสนอการอ้างอิงทำให้รู้ว่า นักศึกษาไม่ได้ใช้วิธีการประมวลเนื้อหา แต่มีลักษณะเป็นการรวบรวมข้อเท็จจริงมานำเสนอ ซึ่งไม่ใช่เป็นวิธีการที่ดีนัก แต่อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการบอกแหล่งข้อมูลให้ผู้อ่านได้ทราบ นอกจากนั้นแล้ว นักศึกษายังใช้วิธีการอ้างอิงที่ไม่เหมาะสม คือ ใช้วิธีการต่าง ๆ มากมาย โดยที่ไม่รู้ความหมายของวิธีการอ้างอิงต่าง ๆ เหล่านั้น จึงให้ผู้อ่านเกิดความสับสนและเข้าใจผิด

ส่วนผลที่ได้จากการศึกษาวิธีการอ้างอิงจากข้อเขียนที่เป็นบทความของผู้ที่อยู่ในวงการสาขาวิชาเดียวกันกับของนักศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ผู้รู้เหล่านั้นนิยมใช้วิธีการอ้างอิงประเภทที่ 1 และที่ 4 ซึ่งแสดงว่าประเด็นต่าง ๆ ที่นำเสนอ นั้นมักไม่มีการแข่งมากนัก และวิธีการที่ 3 และวิธีที่ 5 นั้นมีการนำไปใช้น้อย ส่วนการใช้วิธีการที่ 2 นั้นไม่คงเส้นคงวาเป็นการแสดงว่า การศึกษาเนื้อหาใหม่ที่จะศึกษานั้นเป็นการศึกษาที่ยึดเอาความรู้จากเนื้อหาเดิมที่ไม่ค่อยจะมีการแข่งกันแล้ว ไปใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

การนำเสนอวิธีการอ้างอิงและความหมายของการอ้างอิงของ Nevile and Buckingham ดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า นิสิต นักศึกษาไทยที่เขียนวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนิยมใช้วิธีการอ้างอิงลักษณะใดบ้าง แต่สิ่งที่คิดว่าน่าจะต้องมีศึกษาค้นคว้ากันต่อไปอีก เพราะยังเป็นนามธรรมอยู่มากนั้น คือความหมายของวิธีการอ้างอิงต่าง ๆ ดังกล่าว

นอกจากนั้น การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการอ้างอิงนี้ Thompson (1994) ซึ่งได้ศึกษาวิทยานิพนธ์ ในสาขาธุรกิจการเกษตรและสาขาพืชศาสตร์ แต่เนื่องจากการวิจัยนี้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ (Concordancing techniques) จึงเป็นเพียงการศึกษาคำกริยาช่วยบางคำที่เป็นคำกริยาของประธานของประโยคอ้างอิง (Citation subject) ในการศึกษานี้ Thompson ได้จัดทำ กรอบรายการ (Functional categories) ขึ้นมา แล้วบันทึกการอ้างอิงทั้งหมดลงไป หลังจากนั้น ก็นับจำนวนการอ้างอิงแต่ละประเภทในแต่ละบท เพื่อศึกษาว่า การอ้างอิงประเภทไหนที่นิยมใช้มากในสองสาขาวิชานี้ และศึกษาด้วยการอ้างอิงประเภทไหนที่ใช้ตลอดทั้งเรื่อง วิธีการศึกษานี้ทำให้รู้รูปแบบของการใช้ภาษาที่จะส่งผลต่อไปในการบอกวิธีการเขียนได้

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกจำนวน 12 เรื่องของนักศึกษาที่เป็นเจ้าของภาษาทั้งหมด โดยจำแนกเป็นวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเกษตร จำนวน 4 เรื่องเป็นสาขาวิชาพืชศาสตร์ 8 เรื่อง

วิธีการวิเคราะห์ใช้วิธีการเดียวกันกับที่ Swales (1990:141) ศึกษาการอ้างอิง คือจำแนกประเภทของการอ้างอิงออกมาเป็น 2 ประเภท คือ การอ้างที่เริ่มด้วยชื่อ ตามด้วยปี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข้อความที่อ้าง ประเภทที่สองคือ เริ่มด้วยข้อความที่อ้าง แล้วแยกชื่อผู้แต่งและปีออกไปอยู่ในวงเล็บ

ผลที่ได้จากการศึกษาลักษณะการอ้างอิง จำแนกออกได้ดังนี้

1. การอ้างอิงที่บอกผู้อ่านว่าแหล่งข้อมูลมาจากที่ใด หน้าที่ของการอ้างอิงนี้เป็นการระบุผลงานของเจ้าของ (Attribution) เช่น

Both diseases are of economic importance, but black Sigatoka

develops much more rapidly, causes more severe defoliation, and is

more difficult to control than yellow Sigatoka (Stover and Dickson, 1976). (TAB-005)

การอ้างอิงระบุชื่อผู้แต่งมาด้วย อาจจะอ้างโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ เช่น
It has been suggested (Wardlaw, 1972) that M. fijiensis might be a mutant of M. musicola ... (TAB-005)

การอ้างอิงอ้างเพื่อให้หาอ่านเพิ่มเติมต่อไป ในข้อเขียนนี้ไม่มีรายละเอียด เช่น

This equation can be rearranged to express Total Factor Productivity as a function of research spending (see Thirtle, 1988). (TAE-002)

การอ้างอิงเพื่อเป็นการยกตัวอย่าง เช่น

The existing literature on the returns to research is considerable, and several summaries of the indicators found in the literature are available (e.g. Thirtle and Bottomley (1988) or Echeverria (1990)) (TAE-002)

ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นการอ้างอิงที่แยกชื่อผู้แต่งออกไปจากข้อความที่อ้างต่อไปนี้เป็นกรอ้างอิงที่มีชื่อผู้แต่งเป็นส่วนหนึ่งของข้อความด้วย ซึ่งแบ่งย่อยออกไปได้ 2 ชนิดดังนี้

2. การใช้คำกริยาในการอ้าง ซึ่งมี 2 แบบ คือ

ก. การอ้างอิงที่ควบคุมคำกริยาในข้อความ โดยอาจเขียนเป็น X argues... หรือ ใช้ passive voice เช่น It is argued by X นอกจากนั้นผู้วิจัยยังอ้างถึงกระบวนการ 3 ลักษณะ ที่ใช้ในการหาคำกริยาที่ควบคุมโดยการอ้างอิง ดังนี้

คำกริยาที่อ้างถึงการวิจัย เช่น

Miller and Tanksley (1990a) found no such correlation when studying tomato genomic clones. (TAB-002)

คำกริยาที่เป็น discourse verbs ซึ่งเป็นการบรรยาย กระบวนการที่คำกริยานั้นเกี่ยวข้อง เช่น suggesting, reporting, commenting, or arguing.

ตัวอย่าง: *Nodari et al. (1992) suggest that this difference may be due to the fact that random clones mainly detect point mutations, whereas ... (TAB-002)*

คำกริยาอื่น ๆ เช่น mental verbs (believe, consider, think). และมีคำอื่น ๆ อีก เช่น 'provide' or 'offer' (as in 'offer a view' or 'offer an alternative'), or 'visit' (as in 'Young (1990) visited ...'). ซึ่ง เป็นคำกริยาที่ไม่เฉพาะเจาะจง (a catch - all - else)

ตัวอย่าง : *Bassett (1986) provides a comprehensive survey of the use of pyrethroids in UK agriculture. (TAE-002)*

ข. การอ้างอิงที่ให้ชื่อผู้ถูกอ้างอยู่ภายในประโยค ในลักษณะที่เป็นตัวขยาย เช่น the work of Fuller' (1997) or 'Fuller's (1997) work', 'Fuller (1997)

ตัวอย่าง: *Surprisingly no attempt was made on publication of the work of Fukuda et al. (1989), to assay ACC oxidase from plant sources under these conditions. (TAB-007)*

3. ไม่อ้างอิง สำหรับแบบนี้ มีแต่ชื่อผู้เขียนแต่ไม่มีข้อมูลอื่นอีก
4. การคัดลอกข้อความโดยตรง (Quotation)

ตัวอย่าง: *In general 'the World Bank has tended to use the Internal Rate of Return as its principal discounted measure' (Gittinger 1992). (TAE-002)*

5. การขยายความ ซึ่งมีลักษณะเป็นการอ้างหลายคนและเขียนอยู่ในย่อหน้าเดียวกัน

ผลที่ได้รับจากการวิจัยนี้สรุปได้ว่า ในภาพรวม นักศึกษานิยมใช้การอ้างอิงที่ไม่มีผู้แต่งอยู่ในข้อความมากกว่าการอ้างอิงที่มีชื่อผู้แต่งรวมอยู่ สำหรับในงานวิจัยของสาขาวิชาพืชศาสตร์ ผู้วิจัยมีแนวโน้มที่จะเน้นไปที่ผลงานก่อน ๆ ที่ทำมาแล้ว หรือข้อเสนอแนะจากผลงานก่อน ๆ ที่ทำมาก่อนแล้ว มากกว่าจะเน้นที่ตัวผู้ศึกษา ซึ่งตรงกันข้ามกับงานวิจัยในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเกษตรที่การอ้างอิงเน้นไปที่ผู้ศึกษามากกว่าผลงาน เพราะปรากฏว่ามีการอ้างชื่อผู้แต่งอยู่ในข้อความมากกว่า ส่วนคำกริยาที่ใช้เน้นปรากฏว่า การใช้คำกริยาที่เป็น discourse verbs กับ research verbs นั้นไม่เห็นความแตกต่างที่ชัดเจน นอกจากนี้ ยังสรุปได้อีกว่าวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเกษตรมีการอ้างอิงในส่วนที่มีการอภิปรายเกี่ยวกับรูปแบบตัวอย่างหรือทฤษฎี แต่ในส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง (Organization) สถานการณ์หรือเหตุการณ์ (Situations, or events) จะมีการอ้างอิงน้อย ซึ่ง ข้อมูลที่พบนี้สอดคล้องกับผลงานของ Bloor and Bloor (1993)

สิ่งที่พบอีกอย่างหนึ่งคือ การใช้การอ้างอิงน้อยมากในบทสรุปท้ายของ

วิทยานิพนธ์ ในสาขาเศรษฐศาสตร์การเกษตร โดยประมาณแล้วมีเพียง 8 แห่งเท่านั้น ต่อเรื่อง และมี 4 เรื่องที่ไม่มีการอ้างอิงเลย ซึ่งข้อมูลนี้แตกต่างจากวิทยานิพนธ์ของพืชศาสตร์ที่มีการอ้างอิงในบทนี้มากถึง 31 แห่งต่อเรื่อง โดยเฉลี่ย และไม่มีการไม่อ้างอิงเลย นอกจากนั้นแล้ว ลักษณะการอ้างอิงผลงานในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาพืชศาสตร์สอดคล้องกับ Hourglass IMRD model ที่ Hill et al. (1982) เสนอแนะไว้เป็นอย่างดี ที่บอกว่า ผู้เขียนนำเสนอการเขียนของตนให้อยู่ในผลความของสาขาวิชาโดยทั่วไปในบทที่ 1 แล้วก็ค่อย ๆ ทำให้แคบลง ๆ จนถึงตอนที่บอกว่าจะศึกษาอะไร ซึ่งตอนนี้ไม่ต้องอ้างอิงผู้ใด หลังจากนั้น ก็ค่อย ๆ ขยายกว้างออกไปอีกในส่วนที่เป็นการสรุปที่นำเอางานวิจัยที่ทำนี้ออกไปให้อยู่ในผลความของสาขาวิชาอีกครั้งหนึ่ง ส่วนการอ้างอิงในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเกษตรไม่ เป็นไปตามรูปแบบตัวอย่างนี้

สรุป จากการประมวลเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ ดังที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่า วิทยานิพนธ์เป็นงานเขียนที่มีความซับซ้อน เป็นการเขียนที่ได้มาจากวิเคราะห์ วิจัย ที่อาศัยข้อมูลสนับสนุนที่ครบครันและเชื่อถือได้ และต้องใช้วิธีการเขียนที่ต้องสังเคราะห์ข้อมูลเข้าด้วยกัน มีการเรียบเรียงเสียใหม่ และนำเสนอโดยเขียนขึ้นมาในแนวใหม่อย่างสร้างสรรค์ การที่จะทำเช่นนี้ได้ ผู้เขียนต้องมีความรู้ เกี่ยวกับ จุดมุ่งหมายของการเขียนและตระหนักถึงความคาดหวังของผู้อ่าน นอกจากนั้นแล้วผู้เขียน ต้องมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนที่เหมาะสมและตรงกับลักษณะเฉพาะของการเขียน วิทยานิพนธ์ ด้วย จึงน่าจะคาดคะเนได้ว่า ถ้าผู้ที่จะเขียนวิทยานิพนธ์รู้รูปแบบการเขียน เนื้อหาที่อยู่ในแต่ละบทของวิทยานิพนธ์แล้ว ก็คงเป็นแนวทางที่ดีที่จะช่วยให้การเขียน วิทยานิพนธ์ได้ง่ายขึ้น

4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในบทต่าง ๆ

4.1 การจำแนกหน่วยข้อความ (Identification of moves) ในการวิเคราะห์ ข้อเขียนที่เป็นบทความรายงานการวิจัย Swales (1981, 1990) ได้กำหนดหน่วยวิเคราะห์ขึ้น เรียกว่า หน่วยข้อความ (Moves) โดยให้คำนิยามว่า หน่วยข้อความ คือ ข้อความที่ทำหน้าที่ อย่างไร อย่างหนึ่ง ซึ่งอาจมีขนาดต่าง ๆ กัน แต่อย่างน้อย ต้องประกอบขึ้นด้วยใจความ หนึ่งใจความ ถ้ามีข้อความย่อย ๆ อีก ภายในข้อความนั้น ก็ต้องแสดงให้เห็นความเชื่อมโยง ภายในด้วย (Mauranen, 1993)

ตัวอย่างหน่วยข้อความในเอกสารสำหรับรายงานการรักษาคนไข้ของแพทย์ รายหนึ่ง ดังนี้

บอกสิ่งที่ป็นสัญญาณบอกอาการและอาการที่เป็น (S)
 บอกการตรวจเช็ค ตรวจสอบอาการหรือซักถามอาการ (s)
 ดำเนินการตามท่วินิจฉัย และตามผลที่ตรวจสอบ (Er)
 บอกอาการที่วินิจฉัย (D)
 ให้การรักษา (T)
 บอกการประเมินผล (E)
 (Warta, 1996: 5)

2.4.2 เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาหน่วยข้อความ เกณฑ์สำคัญที่ใช้พิจารณา
 หน่วยข้อความในสื่อเอกสารหรือข้อเขียนมี 2 ประการ คือ ถ้อยคำที่บ่งชี้หน้าที่ของข้อความ
 และสิ่งที่บ่งบอกขอบเขตของข้อความ (Connor and Mauranen, 1998)

ตัวอย่างถ้อยคำที่บ่งชี้หน้าที่ของข้อความอาจพิจารณาได้จากถ้อยคำเฉพาะที่ใช้

--บอกจุดมุ่งหมาย   จุดมุ่งหมายของงานวิจัยนี้คือ...
 --บอกสภาพ   ความรู้เรื่อง.....ยังอยู่ในขั้นเริ่มต้น
 --บอกผลที่ได้รับ   ผลที่ได้รับนี้จะช่วยให้... เป็นต้น

ตัวอย่างถ้อยคำที่บอกขอบเขตของข้อความ

--ใช้เชื่อมโยงข้อความ เช่น

แต่...

ประการแรก...

สรุปว่า...

--ใช้เกริ่นนำ เช่น

มาถึงบัดนี้ ....

ในประเทศนี้ ..../โดยส่วนตัวแล้ว...

4.2 การเรียงลำดับข้อความในบทนำของบทความการวิจัย Swales (1990: 141)

เสนอรูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในชื่อว่า CARS (Create a Research Space) เพื่อบรรยายลักษณะเฉพาะของข้อความในบทนำตามหน้าที่ของข้อความ ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้ ในช่องซ้ายแสดงให้เห็นรูปแบบของการเรียงลำดับข้อความตามหน้าที่ของ Swales ส่วนช่องขวาเป็นการอธิบาย

<p>Move 1: Establishing a territory</p> <p>Step 1 Claiming centrality, and / or</p> <p>Step 2 Making topic generalisation, and / or</p> <p>Step 3 Reviewing items of previous research</p>	<p>ข้อความที่ 1 บอกความจำเป็นที่ให้เห็นว่าการวิจัยในสาขานี้มีความสำคัญ (เขียนได้หลายแบบ)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เริ่มด้วยการบอกว่าการวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่กำลังเป็นที่สนใจในขณะนี้ และ/หรือ 2. ตามด้วยการบอกผลที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยนี้ และ/หรือ 3. ทบทวนผลงานอื่น ๆ ที่ทำมาก่อนแล้ว
<p>Move 2 Establishing a niche</p> <p>Step 1A Counter claiming or</p> <p>Step 1B Indicating a gap or</p> <p>Step 1C Question raising or</p> <p>Step 1D Continuing a tradition</p>	<p>ข้อความที่ 2 บอกช่องว่างของความรู้ (เขียนได้หลายแบบ)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1 A อาจเริ่มด้วย แย้งผลที่คนอื่นเคยศึกษามาก่อน 1 B บอกช่องว่าง 1 C ถามคำถาม 1 D ทำตามอย่าง
<p>Move 3 Occupying the niche</p> <p>Step 1A Outlining purposes or</p> <p>Step 1B Announcing present research</p> <p>Step 2 Announcing principal findings</p> <p>Step 3 Indicating RA structure</p>	<p>ข้อความที่ 3 บอกความจำเป็นของงานวิจัยที่ตรงแก้ปัญหา (เขียนได้หลายแบบ)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1 A บอกจุดมุ่งหมาย หรือ 1 B บอกหัวข้อเรื่องงานวิจัยที่จะศึกษา 2 บอกผลที่ได้รับที่สำคัญ ๆ 3 บอกเค้าโครงเนื้อหาของรายงานการวิจัย

สำหรับการเขียนข้อความในส่วนแรกของบทที่ 1 นี้ Swales (1990) แสดงความคิดเห็นว่าข้อความสำคัญที่พึงระวังในการเขียน คือ ข้อความที่ทบทวนผลงานอื่น ๆ ที่ทำมาก่อนแล้ว ซึ่งเป็นตัวเลือกที่ 3 ที่อยู่ในข้อความที่ 1 (ในช่องแรก) การเขียนข้อความนี้ ผู้ทบทวนต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลงานวิจัยที่ทำมาก่อนให้ชัดเจนเพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าของผลงานที่ถูกอ้าง พร้อมทั้งบอกทัศนคติที่มีต่อผลงานที่อ้างนั้น (148)

ในการทำงานเดียวกัน ในการเขียนข้อความที่บอกช่องว่างของความรู้ ที่เป็นตัวเลือก 1A 1B และ 1D (ในช่องที่ 2) จะต้องใช้เทคนิควิธีการเขียนที่สุภาพเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการกล่าวหาผลงานผู้วิจัยอื่นในสาขาเดียวกันในทางลบหรือเป็นการขกตนข่มท่าน การวิเคราะห์ข้อเขียนลักษณะนี้ Bhatia (1993) เรียกว่า เป็นการเรียงลำดับตามกระบวนการคิด (Cognitive structuring) พร้อมทั้งกล่าวสรุปว่า วิธีการเรียงลำดับข้อความในลักษณะดังกล่าวเป็นวิธีที่ผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกันนิยมใช้เขียนในบทนำของรายงานการวิจัย นอกจากนั้น โดยปกติแล้ว ผู้เขียนมักไม่พยายามที่จะคิดค้นรูปแบบการเขียน

ขึ้นมาใหม่ทุกครั้งที่เราเขียน แต่มักจะเขียนในแนวเดียวกันกับที่คนอื่นเขียนมาก่อนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเขียนตามแนวของผู้ที่รู้แล้วว่าประสบความสำเร็จในการเขียน สิ่งนั้น ๆ แล้ว และเป็นที่ยอมรับกันแล้วในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ

4.3 การเรียงลำดับข้อความในส่วนที่เป็นผลที่ได้รับ อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะ สำหรับข้อความประเภทต่าง ๆ ที่ใช้ในการรายงานผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ อภิปรายผล รวมทั้งข้อความที่ให้ข้อเสนอแนะนี้ Swales ได้ระบุว่ามียู่ด้วยกัน 8 ประการ พร้อมทั้งระบุไว้ด้วยว่า ข้อความบางข้อความอาจไม่จำเป็นต้องเขียนข้อความที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ กันดังกล่าว มีดังนี้

1. background	1. ข้อความที่บอกภูมิหลัง
2. statement of results	2. ข้อความที่บอกผลที่ได้รับ
3. unexpected outcome	3. บอกผลที่ไม่คาดหวัง
4. reference to previous research (for two purposes: comparison or support)	4. อ้างถึงงานวิจัยที่ทำมาก่อนเพื่อเปรียบเทียบหรือสนับสนุน
5. explanation (for suggesting reasons for unexpected results if there are any)	5. อธิบาย หรือเสนอแนะเหตุผลที่ได้ผลที่ไม่คาดหวัง
6. exemplification (to support an explanation)	6. ยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย
7. deduction and hypothesis (to make claims about the generalisability of results)	7. สรุปอ้างและตั้งข้อสมมุติฐาน เพื่ออ้างให้คลุมรวมไปถึงกรณีอื่นที่ไม่ได้ศึกษา
8. recommendation (To advocate the need for further research, suggestions about possible lines of future investigations)	8. เสนอแนะ เพื่อสนับสนุนให้ศึกษาเพิ่มเติม เสนอแนะแนวทางการศึกษา

(Swales 1990:171-172)

แต่ Hopkins and Dudley-Evans (1988) พบว่า ในส่วนที่กล่าวถึงผลที่ได้รับนั้น ในบทความรายงานการวิจัยในสาขาแพทยศาสตร์ที่เขาได้ศึกษานั้น มีข้อความที่บอกผลที่ได้รับจากการวิจัยเป็นเพียงข้อความเดียวที่จำเป็นต้องเขียน และยัง ได้ตั้งข้อสังเกตว่า รูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่ต่อเนื่องกัน ตามที่ Swales กล่าวถึงข้างต้นนี้อาจไม่เป็นการเขียนข้อความเดียวเพียงครั้งเดียวที่เรียงต่อเนื่องกันลงมา แต่ข้อความที่ทำหน้าที่บางอย่าง อาจนำมาใช้เขียนซ้ำ ๆ ได้ ดังนั้น Hopkins and Dudley-Evans จึง ได้ปรับใช้รูปแบบการเรียงลำดับ

ข้อความในส่วนต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้เสียใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับรายงานการวิจัยทางด้านสาขาการแพทย์โดยเฉพาะ

นอกจากนั้น Hopkins and Dudley-Evans ยังได้เปรียบเทียบความสำคัญของบทที่กล่าวถึงผลที่ได้รับนี้กับบทอื่น ๆ ของรายงานการวิจัยด้วยว่า บทที่แสดงผลที่ได้รับนี้เป็นบทที่มีผู้ให้ความสำคัญมาก และให้เหตุผลว่าที่เป็นเช่นนั้น อาจเป็นเพราะว่า การพิจารณาตีความผลที่ได้รับมากก็ดี และผลความของผลนั้นก็มีความสำคัญมากพอ ๆ กับผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล

นอกจากนั้นแล้ว ก็ยังมี Brett (1994) ที่ได้ศึกษาการเรียงลำดับข้อความของ บทที่ 4 ซึ่งเป็นบทที่แสดงผลที่ได้รับ โดยใช้แนวของ Swales เช่นกัน แต่ปรับรูปแบบเสียใหม่โดยให้มี 3 ส่วน ดังนี้

ข้อความของ Brett	ความหมาย
Meta textual categories 0.1 pointer 0.2 organizing framework	ข้อความเกริ่นนำ (มี 2 ชนิด) 0.1 บอกให้รู้ว่าจะอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลใด 0.2 บอกเค้าโครงเนื้อหา และการเรียงลำดับเนื้อหา
Presentational categories 0.3 procedural 1.1 Statement of finding a. comparison b. time related change c. relation between variables d. numerical	ข้อความนำเสนอผลที่ได้รับ 0.3 อธิบายว่าทำไมจึงนำเอาข้อมูลนี้มา และใช้อย่างไร 1.1 แสดงผลที่ได้รับ ก. เปรียบเทียบ กลุ่มตัวอย่าง 2-3 กลุ่มหรือมากกว่า ข. บรรยายการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวกับเรื่องเวลา ค. ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่กำลังศึกษา ง. แสดงให้เห็นข้อมูลที่เป็นจำนวนนับที่อาจนำเสนอในรูปตารางหรือแผนภูมิได้
2.1 Substantiation of finding A. other finding B. same topic 2.2 Non-validation of finding	2.1 ผลที่ได้เพิ่มเติม ก. ผลอื่น ๆ ที่ได้มาเพราะตัวแปรต่าง ๆ หรือเครื่องมือวัดต่างๆ ที่ทำหน้าที่สนับสนุนหรือที่ไม่ขัดแย้งกับผลที่ได้รับที่อยู่ในข้อ 1.1 ข....ผลที่ได้รับอื่น ๆ เพิ่มเติมที่สนับสนุนผลได้ที่อยู่ใน 1.1 อีก 2.2 ผลอื่น ๆ ที่ไม่ได้สนับสนุนหรือแย้งกันกับผลที่ได้ที่อยู่ในข้อ 1.1
Comment categories 3.0 explanation of finding	ข้อความแสดงความคิดเห็น/ การอภิปรายผล 3.0 บอกเหตุผลที่ได้ผลมาอย่างนั้น

<p>3.1 comparison of finding with literature</p> <p>a) same</p> <p>b) neither the same nor diff.</p> <p>c) different</p>	<p>3.1 เปรียบเทียบผลที่ได้กับงานวิจัยอื่น ๆ</p> <p>ก. เน้นย้ำความเชื่อมั่นของผลที่ได้รับ โดยการอ้างผลงานอื่น</p> <p>ข. ระบุบอกผลที่ได้เป็นกลาง ๆ</p> <p>ค. ชี้ให้เห็นว่าผลที่ได้มานี้แตกต่างจากผลงานวิจัยก่อน ๆ</p>
<p>3.2 Evaluation of finding re hypothesis</p> <p>a) same</p> <p>b) different</p>	<p>3.2 ประเมินผลโดยย้อนกลับไปข้อสมมุติฐาน</p> <p>ก. เน้นว่าผลที่ได้เป็นไปตามข้อสมมุติฐาน</p> <p>ข. ชี้ว่าผลที่ได้มานั้นไม่สอดคล้องกับข้อสมมุติฐาน</p>
<p>3.3 Implications of finding</p>	<p>3.3 การนำผลไปใช้ ผู้วิจัยให้ความคิดของตนเกี่ยวกับการนำผลไปใช้</p>

นอกจากนั้น Docherty and Smith (1999) ได้เสนอข้อความที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ที่ใช้ใน ส่วนที่เป็นการอภิปรายผล ไว้ดังนี้

(ข้อความในช่องขวาเป็นคำอธิบายข้อความในช่องซ้ายมือ)

Statement of principal findings	ข้อความที่กล่าวถึงผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญ ๆ
Strengths and weaknesses of the study	ข้อความที่กล่าวถึงข้อเด่นข้อด้อยของงานวิจัยนี้
Strengths and weaknesses in relation to other studies, discussing particularly any differences in results	ข้อความที่กล่าวถึงข้อเด่นข้อด้อยที่สัมพันธ์กับงานวิจัยอื่น ๆ อภิปรายเฉพาะในส่วนที่เป็นความแตกต่างในเรื่องผลที่ได้รับ
Meaning of the study: possible mechanisms and implications for clinicians or policymakers	ข้อความแสดงความหมายของงานวิจัย : ในแง่ของการนำไปใช้ในการวางนโยบาย
Unanswered questions and future research	ข้อความที่กล่าวถึงคำถามที่ยังหาคำตอบไม่ได้ และงานวิจัยที่จะทำต่อไป

ส่วน Holmes นั้น นำแนวความคิดของ Swales และของ Hopkins and Dudley-Evans ไปใช้ศึกษาส่วนที่เป็นการอภิปรายผล ของงานวิจัยสาขาประวัติศาสตร์ (Holmes, 1997; Hopkins and Dudley-Evans, 1988: 118) และพบว่า มีข้อความที่บอกผลที่ได้รับ เท่านั้นที่จำเป็นต้องใช้ Holmes จึงได้ปรับข้อความบางประการและเพิ่มบางรายการเข้าไป ดังนั้น รูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่ Holmes ทำขึ้นใหม่จึงมีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อความของ Holmes	คำอธิบาย
Background information	ข้อความที่บอกภูมิหลัง
Statement of results	ข้อความที่เกี่ยวกับผลที่ได้รับ หรือข้อความที่เกี่ยวกับความสำคัญของงานวิจัยนี้
(un) expected outcome	ผลที่ได้ นี่คือนี่คือสิ่งที่ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นไม่ว่าจะเป็นผลที่คาดหวังหรือไม่คาดหวังก็ตาม
Reference to previous research (comparison)	เปรียบเทียบผลที่ได้รับกับผลที่รายงานไว้ในงานวิจัยก่อน ๆ หรือเป็นการเปรียบเทียบวิธีการดำเนินการ จุดมุ่งหมายหรือ assumptions กับงานก่อน ๆ เพื่อสนับสนุนข้อสรุปหรือข้อสมมุติฐานของตน
Explanation of unsatisfactory result	ให้เหตุผลสำหรับงานวิจัยที่ได้ผลมาแล้วทำไมแปลกใจหรือแตกต่างไปจากผลที่รับรู้มาจากที่อ่านมาก่อน หรือให้ตัวอย่างในการสนับสนุนการอธิบายของผู้วิจัย นี้รวมทั้งกรณีที่ได้ผลเป็นที่พอใจด้วยถ้ามีเพียงกรณีเดียว
Generation	บอกข้อสรุป นี่คือนี่คือสิ่งที่ผู้วิจัย make a claim เกี่ยวกับข้อสรุปของผลอย่างหนึ่งอย่างใด หรือ limit claim ที่จะสรุปหรือยกขึ้นมากล่าว อภิปรายหรือเอาคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยทิ้งไป
Recommendation	ให้ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไปหรือเกี่ยวกับนโยบายหรือ ประเมินความต้องการอื่น ๆ
Outlining Parallel or subsequent Developments	สรุปข้อมูลจากระยะเวลาที่ต่อเนื่องที่อยู่ในเรื่องและที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง

สรุป จากการประมวลผลงานเกี่ยวกับรูปแบบตัวอย่างการเรียงลำดับข้อความของบทต่าง ๆ ที่กล่าวมาทำให้มองเห็นภาพการเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในบททั้งหลายของรายงานการวิจัยที่ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังให้แนวคิดต่อไปอีกว่า ในการเรียงลำดับข้อความในบทต่าง ๆ นั้น หากเป็นสาขาวิชาที่ต่างกันก็อาจจะมีการใช้ข้อความบางอย่างที่ไม่เหมือนกันทีเดียว แต่ข้อความที่สำคัญ ๆ ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของบทนั้นก็ยังคงอยู่

ข้อมูลต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทำให้เกิดความสนใจต่อไปว่า ในข้อเขียนที่เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาที่เพิ่งเริ่มฝึกเขียนวิทยานิพนธ์ แต่ต้องทำให้ได้จนถึงระดับมาตรฐานที่ขอมอบได้จากผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกัน และอยู่ภายใต้การแนะนำ

อย่างไรลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเป็นนักวิชาการในวงการนั้นเป็นข้อเขียนที่มีการเขียนเรียงลำดับข้อความได้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร และเนื่องจากผู้วิจัยอยู่ในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ก็สนใจที่จะศึกษาว่า นิสิต นักศึกษาที่เขียนวิทยานิพนธ์ในสาขาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนี้ใช้วิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละบทของวิทยานิพนธ์อย่างไร หากมีการศึกษาโดยใช้แนวทางตามที่ Swales และคนอื่น ๆ ที่ทำการศึกษามาก่อนหน้านี้แล้ว และได้รูปแบบวิธีการเขียนบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ที่ชัดเจนออกมา ก็น่าจะเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ที่จะเขียนรายงานการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ในสาขานี้ในอันที่จะใช้รูปแบบการเขียนเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์เอกสาร คือ รายงานการวิจัย โดยดำเนินการศึกษา เป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่หนึ่ง คือ การวิเคราะห์รายงานการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษา ทั้งหมดที่ทำเสร็จในช่วงปี พ.ศ. 2537-2541 เพื่อศึกษาสภาพการวิจัยด้านการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในช่วง ดังกล่าว เพื่อที่จะได้นำเอาข้อมูลนี้ไปใช้เป็นฐานข้อมูลในการศึกษาใน ขั้นตอนที่สอง คือการวิเคราะห์รูปแบบวิธีการเขียนส่วนที่เป็นเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ในสาขา วิชาเดียวกัน ดังนั้น ในบทนี้ จึงเป็นการกล่าวถึงข้อมูลและวิธีดำเนินการศึกษาทั้ง 2 ขั้นตอน โดยจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ข้อมูลและเหตุผลที่เลือกใช้ข้อมูล
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูล และเหตุผลในการเลือกใช้ข้อมูล

1.1 ข้อมูล ข้อมูลของงานวิจัยนี้มี 2 ประเภท คือ

- 1.1.1 ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาสภาพของการศึกษาวิจัย ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี (ปี พ.ศ. 2537-2541)
- 1.1.2 ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาวิธีการเรียงลำดับ ข้อความในส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

1.2 แหล่งข้อมูลของการวิจัยนี้เป็นแหล่งข้อมูลที่ได้จากรายงานวิจัยด้านการเรียน การสอนภาษาอังกฤษที่ทำเสร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 แต่นำไปใช้ในการศึกษา 2 ลักษณะ ดังนี้ คือ

1.2.1 ศึกษาสภาพการวิจัย โดยศึกษาจากงานวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษา ภาษาอังกฤษจำนวน 327 เรื่อง ที่เก็บรวบรวมไว้ที่ห้องสมุดศูนย์ข้อสนเทศการวิจัยของสำนักงาน คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ซึ่งเป็นแหล่งที่เก็บรวบรวมรายงานการวิจัยทุกชนิดของประเทศ มากที่สุด วิธีการได้มานั้น ได้มาจากการสำรวจรายงานการวิจัยดังกล่าว โดย การสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. 2542 และพบว่า จำนวน รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ทำเสร็จในช่วงปี

พ.ศ. 2537-2541 ที่เก็บรวบรวมไว้ที่ห้องสมุดดังกล่าวในขณะนั้นมีจำนวนทั้งสิ้น 327 เรื่อง จำแนกเป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทจำนวน 296 เรื่อง และเป็นงานวิจัยอื่นที่ไม่ใช่ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทอีก 31 เรื่อง การวิเคราะห์เพื่อศึกษาสภาพของงานวิจัยในด้านนี้ ได้มาจากการวิจัยเหล่านี้ทั้งหมด

1.2.2 ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบการเขียนประชากรของข้อมูล คือ วิทยานิพนธ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทย ที่ทำสำเร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 จำนวน 296 เรื่อง ดังกล่าวมาแล้ว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษารูปแบบการเขียนของวิทยานิพนธ์ในงานวิจัยนี้ คือ วิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 10 เล่ม ที่ทำเสร็จในช่วงปีการศึกษา 2537-2541 ปีละ 2 เรื่อง จำแนกออกเป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ และเชิงทดลอง ปีละ 1 เรื่อง รวมประเภทละ 5 เรื่อง วิทยานิพนธ์เหล่านี้เป็นของ นิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของไทย 5 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

วิทยานิพนธ์ทั้ง 10 เรื่องนี้เป็นการศึกษาในเนื้อหาสาระต่อไปนี้

1. ครูผู้สอนมี 2 เรื่อง คือ วัฒนธรรมที่เป็นปัญหาสำหรับครูในหนังสือแบบเรียนชั้นมัธยมต้น และปัญหาการฟังของครูในระดับชั้นมัธยม
2. วิธีสอนมี 5 เรื่อง จำแนกย่อยออกได้อีก ดังนี้ คือวิธีสอนทักษะทางภาษา 2 เรื่อง คือ วิธีสอนการอ่านในชั้นมัธยม และวิธีสอนทักษะการฟังโดยการ ใช้แบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิธีสอนเกี่ยวกับตัวภาษา 2 เรื่อง คือ เทคนิคการสอนศัพท์เพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมปลาย และเทคนิคการสอนคำศัพท์โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมปลาย วิธีสอนเพื่อส่งเสริมทางด้านเจตคติ 1 เรื่อง คือ เทคนิคการสอนเพื่อส่งเสริมเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมต้น
3. ผู้เรียนมี 3 เรื่องคือ ลักษณะการออกเสียงท้ายคำของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ความต้องการภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน และลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายละเอียดของวิทยานิพนธ์ทั้ง 10 เรื่องดังกล่าวปรากฏในตารางนี้

ตารางที่ 3.1 วิทยานิพนธ์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย

ปีที่ทำ	ประเภท	จำนวน	ชื่อสถาบัน	ชื่อหัวข้อเรื่อง
2537	สำรวจ	1	มศว ประสาน- มิตร	ปัญหาด้านวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียนชุด Discoveries (Bks 1-3) ของครูผู้สอน
	ทดลอง	1	มช เชียงใหม่	ผลการสอนการอ่านแบบเอ็ม ไอ เอ ที่มีต่อความเข้าใจและความสนใจของนักเรียนชั้น ม. 4
2538	สำรวจ	1	มก บางเขน	ปัญหาการสอนฟังของครูในโรงเรียนคาทอลิก ระดับมัธยม สังกัดอัครสังฆมณฑลกรุงเทพ
	ทดลอง	1	มช ขอนแก่น	รูปแบบการสอนคำศัพท์ของนักเรียนชั้น ป. 5 ที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
2539	สำรวจ	1	จุฬา ฯ	การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำบางคำของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน
	ทดลอง	1	มช ขอนแก่น	การใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนที่ส่งผลต่อเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม 1
2540	สำรวจ	1	มก บางเขน	ความต้องการภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน
	ทดลอง	1	มช ขอนแก่น	การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป. 5 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
2541	สำรวจ	1	มก บางเขน	ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น ม. 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กทม
	ทดลอง	1	มช เชียงใหม่	การใช้แบบฝึกทักษะการฟังสำหรับนักเรียนชั้นป. 6

1.3 เหตุผลในการเลือกศึกษาวิทยานิพนธ์ในการศึกษาวิจัยนี้มีดังต่อไปนี้

1.3.1 วิทยานิพนธ์เหล่านี้เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นงานเขียนทางวิชาการที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตความเป็นนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาที่เลือกทำวิจัยเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรทุกคน การศึกษาลักษณะวิธีการเขียนของวิทยานิพนธ์ที่ดีว่าประสบความสำเร็จแล้วเพราะผ่านการอนุมัติแล้วจากบัณฑิตวิทยาลัยจนสามารถมองเห็นรูปแบบวิธีการเขียนที่ละเอียดมากในระดับการเขียนข้อความที่เรียงลำดับกันอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของส่วนที่เป็นเนื้อหาของวิทยานิพนธ์นั้นจะเป็นหนทางหนึ่งที่จะใช้ผลงานที่ได้จากการวิจัยนี้ไปเป็นรูปแบบตัวอย่างในการเขียนวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาได้เป็นอย่างดี

1.3.2 จากข้อเท็จจริงที่ว่าวิทยานิพนธ์นี้เป็นการเขียนผลงานทางวิชาการที่ส่วนมากเป็นการเขียนครั้งแรกของนิสิตนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา และงานเขียนทางวิชาการชนิดนี้จะต้องเขียนให้มีโครงสร้างเนื้อหาตามรูปแบบที่กำหนดขึ้น และมีข้อความตามหน้าที่ที่สอดคล้องกับรูปแบบตัวอย่างที่มีอยู่แล้ว (Swales, 1990) เมื่อนิสิต นักศึกษาสามารถเขียนวิทยานิพนธ์ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกันนั้น เพราะผ่านการอนุมัติจากอาจารย์ที่ปรึกษาและบัณฑิตวิทยาลัยแล้ว จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากกว่านิสิตนักศึกษาของไทยมีความรู้ในเรื่อง โครงสร้างเนื้อหาและวิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความที่สอดคล้องกับรูปแบบตัวอย่างที่เป็นมาตรฐานสากลหรือไม่ อย่างไร

1.3.3 จากข้อมูลความรู้ที่ได้จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจากการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยที่เป็นประชากรของงานวิจัยนี้เพื่อศึกษาสภาพการวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี ดังกล่าวพบข้อมูลที่สอดคล้องกันว่า ส่วนมากแล้วงานวิจัยทางด้านนี้เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท และเป็นวิทยานิพนธ์ที่ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจและเชิงทดลอง ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวนี้ ทำให้สนใจว่า วิธีการเขียนรายงานของผู้ที่เลือกศึกษาด้วยวิธีวิจัยทั้งสองแบบนี้ ซึ่งมีแนวคิด และวิธีการแสวงหาหาความรู้ที่ค่อนข้างจะแตกต่างกันนั้น จะใช้วิธีการเขียนรายงานการวิจัยที่เหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร นอกจากนั้นแล้ว รูปแบบวิธีการเขียนที่วิเคราะห์ได้จากการวิจัยที่ใช้วิธีวิจัยทั้งสองแบบนี้จะเอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มผู้นิยมนศึกษาด้วยวิธีวิจัยทั้งสองนี้ซึ่งเป็นกลุ่มส่วนมากอยู่แล้วด้วย

1.3.4 เหตุผลอีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุผลในแง่ของการปฏิบัติ คือ รายงานการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์นี้ได้มีการเก็บรวบรวมไว้แล้วที่ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร และสามารถสืบค้นได้ด้วยคอมพิวเตอร์ จึงทำให้สามารถรู้จำนวนรายงานการวิจัยที่สำเร็จในแต่ละปีในช่วงระยะ 5 ปี ที่ต้องการได้อย่างครบถ้วน สามารถจำแนกจำนวนรายงานวิจัยที่สถาบันนี้ลงรหัสไว้ว่าเป็นวิทยานิพนธ์และที่ไม่ได้เป็นวิทยานิพนธ์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำและเมื่อต้องการตัวรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ก็สามารถทำสำเนาเอกสารเพื่อการศึกษาวิจัยได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

2. ข้อมูล

2.1 การเก็บรวบรวมและการดำเนินการกับข้อมูลเพื่อศึกษาสภาพการวิจัย
ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1.1 สืบค้นข้อมูลเพื่อให้ได้รายชื่องานวิจัยทั้งหมดด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ต้องการ พิจารณาว่าแหล่งข้อมูลที่เหมาะสมมีรายงานการวิจัยมากที่สุดในประเทศไทย (กว่า 70,000 รายการ) คือ ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัยของสำนักงาน

คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร เพราะเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่เก็บรวบรวมผลงานการวิจัยของชาติโดยเฉพาะ ประกอบกับหน่วยงานนี้ใช้วิธีการที่ทันสมัยมาก คือ สามารถสืบค้นได้จากเครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับให้ผู้ใช้บริการสืบค้นข้อมูลได้จากทางไกลและสามารถกระทำได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นแล้ว วิธีการจัดระบบการเก็บข้อมูลที่ห้องสมุดเองก็เป็นวิธีการที่สามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้อย่างสะดวกรวดเร็วด้วย ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเลือกใช้ข้อมูลจากหน่วยงานนี้แต่เพียงแห่งเดียว เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนและประหยัดเวลา หน่วยงานนี้มี web site ดังนี้ <http://www.riclib.nrct.go.th> เมื่อเข้าไปที่ web site นี้แล้ว เลือกใช้ฐานข้อมูลที่มีชื่อว่า RIC แล้วพิมพ์ คำว่า “ภาษาอังกฤษ and 110 and 2537” ลงไปในช่องที่ให้สืบค้นข้อมูล ก็จะได้ข้อมูลที่เป็นวิทยานิพนธ์ของปี พ.ศ. 2537 เมื่อต้องการข้อมูลของปีอื่น ๆ ก็เปลี่ยนปี พ.ศ. ไปตามที่ต้องการ ส่วนการสืบค้นข้อมูลที่เป็นงานวิจัยนั้น ก็ใช้ฐานข้อมูลเดียวกัน แต่เปลี่ยนหมายเลขจากวิทยานิพนธ์ เป็นรหัสของงานวิจัย คือ 106 ก็จะได้ข้อมูลงานวิจัยของแต่ละปี เช่นกัน

2.1.2 คัดลอกเอารายชื่อทั้งหมดพร้อมทั้งรายละเอียดทั้งหมดรวมทั้งหมดที่คัดย่อ (ถ้ามี) มาเก็บไว้ในแผ่นเก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้นพิมพ์ลงไว้ในกระดาษ

2.1.3 วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นที่ได้จากการสืบค้นข้อมูลในลักษณะนี้ เพื่อจะได้ตรวจสอบ ไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนของข้อมูล และตรวจสอบการจำแนกวิทยานิพนธ์ออกจากรายงานการวิจัยที่ไม่ใช่วิทยานิพนธ์ ด้วย แล้วเขียนบันทึกลงในแบบบันทึกข้อมูล

2.1.4 ทำสำเนาเอกสารที่ต้องการ

2.1.5 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงปี พ.ศ. 2537-2541 (งานวิจัยนี้เริ่มทำเมื่อปี 2542)

2.1.6 กรอกข้อมูลที่ได้ลงในแบบบันทึกข้อมูลเพื่อศึกษาสภาพการวิจัย

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการดำเนินการกับข้อมูลเพื่อศึกษาวิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความ ในการศึกษาวิธีการเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์นั้นเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาจาก กลุ่มตัวอย่างวิทยานิพนธ์จำนวน 10 เรื่อง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างกระทำเป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

2.2.1 จำแนกวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทจำนวน 296 เรื่องออกจากงานวิจัยทั้งหมด และแยกออกตามปีที่ทำเสร็จ

2.2.2 ต่อไปจำแนกวิทยานิพนธ์ที่ได้มาตาม ข้อ 1 ออกตามวิธีวิจัย ซึ่งพบว่าวิทยานิพนธ์ที่มีมากที่สุดและรองลงมาตามลำดับ คือ งานวิจัยเชิงทดลองและเชิงสำรวจ ส่วนวิธีวิจัยอื่น ๆ มีจำนวนน้อย

2.2.3 จำแนกเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจและเชิงทดลองของแต่ละปีออกมา

2.2.4 สุ่มเลือกวิทยานิพนธ์ที่ได้มาจากข้อ 3 ประเภทละ 10 เรื่อง โดยให้มี

ปีละ 2 เรื่อง รวมทั้งสิ้น 20 เรื่อง การสุ่มเลือกใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย คือจับสลากจากรายชื่อที่เขียนลงในแผ่นกระดาษเล็ก ๆ ชิ้นละ 1 ชื่อ ก็จะได้วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 2 เรื่องในแต่ละปี รวมแล้วเป็น 10 เรื่องและวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 2 เรื่องในแต่ละปี รวมเป็น 10 เรื่อง เช่นกัน

2.3 เครื่องมือในการวิจัยและการทดสอบเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยนี้มี 2 ชนิด ชนิดแรกเป็นแบบบันทึกข้อมูลสำหรับศึกษาสภาพการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในรอบ 5 ปี และชนิดที่สองเป็นรูปแบบการเรียงลำดับข้อความสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษารูปแบบวิธีการเขียนของบทต่าง ๆ ที่เป็นส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ รายละเอียดของเครื่องมือทั้ง 2 ชนิดมีดังนี้

2.3.1 แบบบันทึกข้อมูลสำหรับศึกษาสภาพการวิจัย แบบบันทึกข้อมูลนี้เป็นแบบฟอร์มที่ใช้สำหรับบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาสภาพการวิจัยของนิสิตนักศึกษาในแง่ต่าง ๆ 4 ประการต่อไปนี้ คือ ปีที่ทำเสร็จ เนื้อหาสาระ ประเภทของการวิจัย และระเบียบวิธีการวิจัย (แบบบันทึกข้อมูล ดูภาคผนวก ก)

2.3.2 แบบบันทึกข้อมูลสำหรับการศึกษารูปแบบการเขียน แบบบันทึกข้อมูลสำหรับใช้ในการวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับข้อความของวิทยานิพนธ์แต่ละบท ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบบันทึกข้อมูลนี้มี 5 ชุด สำหรับใช้วิเคราะห์เนื้อหาที่อยู่ในวิทยานิพนธ์แต่ละบททั้ง 5 บท โดยใช้แบบบันทึกชุดละ 1 บท
2. แบบบันทึกข้อมูล มีลักษณะเป็นกรอบแสดงการเรียงลำดับข้อความตามเนื้อหาในแต่ละส่วนของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์ที่จัดทำขึ้นตามรูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลของ Swales (1990) ที่ใช้หน่วยข้อความ (Moves) เป็นหน่วยวิเคราะห์ แบบบันทึกข้อมูลของบทนำเป็นแบบบันทึกข้อมูลที่ดัดแปลงมาจาก แบบบันทึกข้อมูลของ Swales (1990) แบบบันทึกข้อมูลของบทที่ 4 ดัดแปลงมาจากแบบบันทึกข้อมูลของ Brett (1994) และแบบบันทึกข้อมูลของบทที่ 5 นั้นดัดแปลงมาจากแบบบันทึกข้อมูลของ Holmes (1997) ซึ่งแบบบันทึกทั้ง 2 แบบหลังนี้ก็พัฒนามาจากแนวการทำแบบบันทึกของ Swales นั่นเอง และแบบบันทึกทั้ง 3 แบบนี้ได้ผ่านการทดลองใช้ในการศึกษาวิจัยมาก่อนแล้ว จึงเชื่อได้ว่ามีความสมบูรณ์เพียงพอ และมีความน่าเชื่อถือในความเที่ยงของเครื่องมือ ส่วนแบบบันทึกของบทที่ 2 และบทที่ 3 เท่านั้นที่สร้างขึ้นใหม่ โดยอาศัยรูปแบบวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาของสเวลล์ (Swales, 1990) ที่ใช้หน่วยการวิเคราะห์เป็นหน่วยข้อความ (Moves) เป็นหลักเช่นกัน

และมีการทดสอบก่อนใช้วิเคราะห์ (แบบบันทึกข้อมูลทั้ง 5 แบบ ดูในภาคผนวก ข)

2.4 การทดสอบแบบบันทึกข้อมูล

ในการทดสอบแบบบันทึกข้อมูล ดำเนินการทดสอบทีละชุด และปรับปรุงแก้ไข เมื่อใช้ได้ดีแล้ว จึงเริ่มทดสอบชุดอื่น ๆ ต่อไป การดำเนินการทดสอบนั้นกระทำดังนี้

2.4.1 สุ่มเลือกวิทยานิพนธ์ 10 เรื่อง สำหรับการทดสอบเครื่องมือโดยสุ่มเลือกมาจากวิทยานิพนธ์ที่สุ่มเลือกสำหรับใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 ชุดตามวิธีการที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การสุ่มเลือกวิทยานิพนธ์สำหรับใช้ทดสอบเครื่องมือนี้กระทำดังนี้ คือ สุ่มเลือกวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจำนวน 5 เรื่องจากในกลุ่มโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายวิธีเดียวกันที่ทำในข้อ 4 ของการเลือกกลุ่มตัวอย่าง และในทำนองเดียวกันก็สุ่มเลือกวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจากกลุ่มนั้น 5 เรื่องด้วย

2.4.2 ผู้วิจัยทดลองวิเคราะห์ข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ 10 เรื่องที่เลือกมา โดยใช้แบบบันทึกข้อมูลที่เตรียมไว้แล้ว โดยเริ่มจากการทดลองวิเคราะห์เป็นบท ๆ เช่น วิเคราะห์บทนำจากวิทยานิพนธ์ 4 เรื่อง ที่เป็นการวิจัยเชิงทดลอง 2 เรื่อง และที่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ 2 เรื่อง ลงรหัสข้อมูลในแบบบันทึก ต่อไป ทดลองวิเคราะห์ บทที่สองที่เป็นเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากวิทยานิพนธ์ฉบับเดิม 2 เรื่อง และเรื่องใหม่อีก 2 เรื่อง ในการทดลองวิเคราะห์บทอื่น ๆ ก็ทำวิธีการเดียวกันนี้ จนหมดทุกบท

2.4.3 ปรับแก้ไขวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล แบบบันทึกการวิเคราะห์ การลงรหัส พร้อมทั้งตรวจสอบหน่วยวิเคราะห์ข้อมูลให้ชัดเจนขึ้น

2.4.4 จัดทำแบบบันทึกการวิเคราะห์ข้อมูลขึ้นใหม่ที่สมบูรณ์พร้อมที่จะใช้ในการวิเคราะห์กับกลุ่มวิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์จริงต่อไป

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยนี้ดำเนินการเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลรายงานการวิจัยจำนวน 327 เรื่อง เพื่อศึกษาสภาพของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี (ปี พ.ศ. 2537-2541) เพื่อที่จะได้นำเอาผลที่ได้จากการวิเคราะห์ในส่วนนี้ไปใช้ในการศึกษาในส่วนที่ 2 ต่อไป ตอนที่สองเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาในรายละเอียดเพื่อศึกษาวิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในส่วนที่เป็นเนื้อหาส่วนต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์กลุ่มตัวอย่างทั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลองรวมทั้งสิ้นจำนวน 10 เรื่อง

3.1 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงระหว่างปี 2537-2541 ดำเนินการตามลำดับดังนี้

3.1.1 ทำการบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูลทั้ง 327 เรื่อง

โดยตรวจสอบความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทั้งหมดทุกเรื่อง ซึ่งได้ผลตรงกัน

3.1.2 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกและสรุปผลการวิเคราะห์

อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะ

3.2 การวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาวิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความตามวิธีการของ Swales (1990) การวิเคราะห์วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในส่วนต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ ดำเนินการตามลำดับดังนี้

3.2.1 ผู้วิจัยอ่านวิทยานิพนธ์ที่จะวิเคราะห์ทั้งหมดทั้ง 10 ฉบับเพื่อให้ทราบข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญของวิทยานิพนธ์เหล่านั้น และจัดบันทึกข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญนั้นลงในแบบบันทึกข้อมูลที่เตรียมไว้แล้ว

3.2.2 วิเคราะห์วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความของวิทยานิพนธ์ ดำเนินการวิเคราะห์ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. พิจารณาเนื้อหาของบทที่ 1 ของวิทยานิพนธ์ ที่พิจารณาตามหัวข้อเรื่อง ที่เป็นอยู่จริงในวิทยานิพนธ์ เช่น หัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทที่ 1 คือความสำคัญของปัญหา ตอนที่สอง คือ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ตอนที่สาม คือ คำถามหรือข้อสมมุติฐานของการวิจัย ฯลฯ
2. ในแต่ละหัวข้อเรื่อง นับจำนวนย่อหน้า แล้วจัดบันทึกลงในแบบบันทึกข้อมูลเฉพาะของบทนั้น ๆ เพราะการวิเคราะห์จะเริ่มจากย่อหน้าทุกย่อหน้าที่อยู่ในแต่ละหัวข้อเรื่อง
3. อ่านข้อความที่อยู่ในย่อหน้าอย่างรอบคอบถี่ถ้วนเพื่อจำแนกออกเป็นหน่วยข้อความตามแนวของการแบ่งหน่วยวิเคราะห์ (Moves) ของ Swales (1990) ซึ่งหน่วยข้อความคือหน่วยวิเคราะห์ของงานวิจัยนี้
4. จัดบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูลที่เตรียมไว้แล้ว
5. เมื่อจำแนกออกเป็นหน่วยข้อความได้แล้ว นับจำนวนหน่วยข้อความพร้อมทั้งหน้าที่ของข้อความนั้น แล้วจัดบันทึกลงในแบบบันทึกข้อมูล
6. หลังจากทีวิเคราะห์ย่อหน้าแรกเสร็จแล้ว ก็วิเคราะห์ย่อหน้าที่สอง ต่อไปและย่อหน้าที่เหลือของหัวข้อเรื่องนั้นเท่านั้น เมื่อวิเคราะห์หมดทุกย่อหน้าของวิทยานิพนธ์เรื่องหนึ่งแล้ว ก็เริ่มต้นวิเคราะห์หัวข้อเรื่องเดิมนั้น แต่ทำในวิทยานิพนธ์เรื่องอื่น ๆ จนครบหมดทุกเรื่อง
7. เมื่อวิเคราะห์หัวข้อเรื่องที่หนึ่งในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องเสร็จแล้ว จากนั้นก็เริ่มต้นวิเคราะห์หัวข้อเรื่องที่ 2 ของบทเดิมของวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องต่อไป กล่าวโดยสรุปก็คือ การวิเคราะห์เริ่มต้นที่ย่อหน้าแรกของเนื้อหาในแต่ละตอน แต่ละบท ของวิทยานิพนธ์เรื่องที่ 1

เมื่อวิเคราะห์แต่ละตอนเสร็จแล้วก็วิเคราะห์ตอนเดียวกันนั้นใน
วิทยานิพนธ์เรื่องอื่น ๆ จนหมด และในกรณีที่มีวิทยานิพนธ์ที่ใช้
วิธีวิจัย 2 ประเภท คือเชิงสำรวจและเชิงทดลอง ก็วิเคราะห์แต่ละตอน
ของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์ประเภทหนึ่งทั้งหมดก่อน แล้วจึงเริ่ม
วิเคราะห์เนื้อหาตอนเดียวกันนั้นของอีกประเภทหนึ่ง

8. ต่อไป เมื่อเริ่มวิเคราะห์เนื้อหาของบทที่ 2 ก็ต้องใช้แบบบันทึก
ข้อมูลแบบที่สอง ซึ่งก็มีลักษณะเป็นแบบบันทึกการเรียงลำดับ
ข้อความเหมือนกัน แต่มีข้อความที่ทำหน้าที่ต่างกัน ส่วนการดำเนินการ
การวิเคราะห์ที่ทำในแต่ละส่วน แต่ละตอน ก็เป็นไปในลักษณะเดียวกัน
กับที่วิธีการวิเคราะห์ที่กระทำในบทที่ 1 เช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบหมด
ทุกบท โดยใช้แบบบันทึกเฉพาะของบทนั้น ๆ

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลซ้ำ การวิเคราะห์ซ้ำนี้กระทำประมาณ 45 วันหลังจากที่
วิเคราะห์ตามวิธีการและลำดับขั้นตอนดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้
จากการวิเคราะห์ครั้งแรกกับการวิเคราะห์ครั้งหลังตรงกัน เมื่อตรวจสอบจนผลที่ได้ตรงกัน
แน่นอนแล้ว หลังจากนั้นก็นำเอาข้อมูลที่ได้ไปเจนนับเป็นตัวเลขและคำนวณค่าเป็นร้อยละ
แล้วนำเสนอในรูปของตาราง

3.4 สรุปผลการวิเคราะห์ อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะ

4. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสภาพการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ใน ช่วงปี พ.ศ. 2537-2541 ของนิสิตนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาของไทย
ใน 4 ประเด็นต่อไปนี้ คือ

- 4.1.1 สรุปจำนวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี คือ ช่วงระหว่างปี 2537-2541
- 4.1.2 สรุปข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของงานวิจัย
- 4.1.3 สรุปข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ปริญญาโท
- 4.1.4 สรุปข้อมูลเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยของงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท

4.2 วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและ
เชิงทดลองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

- 4.2.1 สรุปเปรียบเทียบเนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละตอนของบทนำ
- 4.2.2 สรุปเปรียบเทียบเนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละตอนในบทที่ 2: เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 4.2.3 สรุปเปรียบเทียบเนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละตอนในบทที่ 3: การดำเนินการวิจัย
- 4.2.4 สรุปเปรียบเทียบเนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละตอนในบทที่ 4: ผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.2.5 สรุปเปรียบเทียบเนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความในแต่ละตอนในบทที่ 5: สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

โดยสรุป การนำเสนอรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวนี้จะแยกรายงานผลเป็น 2 บท คือในบทที่ 4 นั้นจะรายงานผลที่ได้จากการวิเคราะห์สภาพการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี และในบทที่ 5 นั้นเป็นการรายงานผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเนื้อหาและวิธีการเรียงลำดับข้อความของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 5 ตามลำดับ ส่วนในบทที่ 6 เป็นบทสรุปผลการวิจัยทั้งหมด รวมทั้งการอภิปรายผลและข้อเสนอแนะด้วย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์สภาพการวิจัย

ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงปี พ.ศ. 2537-2541

การเสนอผลการวิจัยในบทนี้เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี (ปี พ.ศ. 2537-2541) ในแง่ปริมาณของงานวิจัย ประเภทเนื้อหาสาระและระเบียบวิธีวิจัย การนำเสนอจะกระทำเป็น 2 ตอน ตอนแรกเสนอผลการวิเคราะห์งานวิจัยทั้งหมดใน 4 ประเด็นดังกล่าว ตอนที่สอง เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท รายละเอียดแต่ละตอนมีดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปี

ผลการวิเคราะห์งานวิจัยในรอบ 5 ปี คือ ในช่วงระหว่างปี (พ.ศ. 2537-2541) นี้จะนำเสนอเกี่ยวกับหัวข้อต่อไปนี้ คือ ปริมาณงานวิจัยในแต่ละปี เนื้อหาสาระของงานวิจัยในแต่ละปี ประเภทของงานวิจัย และวิธีวิจัยที่ใช้ศึกษา

1.1 ปริมาณงานวิจัยในแต่ละปี งานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์นี้มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 327 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่เก็บรวบรวมไว้ที่ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติทั้งหมด ซึ่งพิจารณาว่าห้องสมุดนี้เป็นแหล่งเก็บรวบรวมผลงานการวิจัยที่มากที่สุดในประเทศ การสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยนี้กระทำโดยการสืบค้นด้วยคอมพิวเตอร์เมื่อประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 งานวิจัยเหล่านี้เป็นผลงานการวิจัยที่ทำเสร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537 ถึง ปี พ.ศ. 2541 ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนรายงานการวิจัยที่จำแนกเป็นรายปี ซึ่งจะเห็นได้ว่า จำนวนงานวิจัยมีมากน้อยสลับกันปีเว้นปี โดยที่ในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด (26.60%) ในปีต่อมา ก็มีงานวิจัยน้อยลง (18.4 %) ครั้นเมื่อย้อนกลับไปพิจารณางานวิจัยในปี พ.ศ. 2537 ก็พบว่ามีงานวิจัยมากเป็นอันดับสอง (21.10%) แล้วในปีต่อมา คือ ปี 2538 จำนวนงานวิจัยก็ลดต่ำลงอีก (13.1 %)

1.2 เนื้อหาสาระ เมื่อจำแนกงานวิจัยทั้งหมดตามเนื้อหาสาระ พบว่า สามารถจำแนกกลุ่มได้ 7 กลุ่ม ซึ่งเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ คือ วิธีสอน ผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม ผู้สอน ผู้บริหารและผู้บริหาร และผลการประเมินผล นอกจากนั้นยังมีงานวิจัยอีกเล็กน้อยจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มใด งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนและที่เกี่ยวกับผู้เรียนมีจำนวนมากที่สุดในปี

พ.ศ. 2539 ส่วน งานวิจัยที่เกี่ยวกับ สื่อการเรียนและหลักสูตรมีแนวโน้มที่จะมีมากขึ้นในช่วง 3 ปีหลัง ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมมีจำนวนมากที่สุดในปีสุดท้าย คือปี 2541

ตารางที่ 4.1 การแจกแจงความถี่ของงานวิจัยจำแนกตามเนื้อหาสาระ (%) ในช่วงปี 2537-2541

ปี/เนื้อหาสาระ	ปี 2537	ปี 2538	ปี 2539	ปี 2540	ปี 2541	รวม
1. วิธีสอน	8.9 (29)	6.4 (21)	10.4 (34)	5.5 (18)	6.7 (22)	37.9 (124)
2. ผู้เรียน	6.12 (20)	1.83 (6)	7.65 (25)	2.45 (8)	3.98 (13)	22.0 (72)
3. สื่อการเรียน	1.5 (5)	0.9 (3)	3.4 (11)	4.9 (16)	3.1 (10)	13.7 (45)
4. หลักสูตร ฯ	1.8 (6)	0.9 (3)	2.4 (8)	3.4 (11)	2.4 (8)	11.0 (36)
5. สภาพแวดล้อม	0.61 (2)	0.92 (3)	0.92 (3)	0.61 (2)	2.14 (7)	5.1 (17)
6. ผู้สอนและผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง	0.92 (3)	1.53 (5)	0.92 (3)	0.31 (1)	0.92 (3)	4.5 (15)
7. การประเมินผล	0.61 (2)	0.61 (2)	0.31 (1)	0.92 (3)	0.92 (3)	3.4 (11)
8. อื่น ๆ	0.61 (2)	0	0.61 (2)	0.31 (1)	0.61 (2)	2.5 (7)
รวม	21.1(69)	13.1(43)	26.6 (87)	18.4 (60)	20.8 (68)	100.0 (327)

1.3 ประเภทของงานวิจัย จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่างานวิจัยทั้งหมดสามารถจำแนกประเภทออกได้เป็น 2 ประเภท คือ งานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือปริญญาโทและงานวิจัยส่วนบุคคลหรือของหน่วยงาน งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์/ปริญญาโทของนิสิต นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย (92.66 %) ซึ่งในจำนวนนี้ประกอบขึ้นด้วยวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทประมาณร้อยละ 90 และเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกประมาณร้อยละ 2 ส่วนงานวิจัยที่เป็นงานวิจัยส่วนบุคคลและหน่วยงาน มีประมาณร้อยละ 7 ดังปรากฏในตารางที่ 4.2

1.4 เนื้อหาสาระของงานวิจัยแต่ละประเภท จากการวิเคราะห์ในแง่เนื้อหาสาระที่ศึกษาวิจัย พบว่า เนื้อหาสาระของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาในรอบ 5 ปีดังกล่าวสามารถจำแนกออกได้เป็น 7.ประเภท เรียงตามลำดับมาน้อยดังนี้ คือ วิธีสอน ผู้เรียน สื่อการเรียน หลักสูตร แผนการสอนฯ สิ่งแวดล้อม ผู้สอน และอื่น ๆ งานวิจัยทั้งที่เป็นวิทยานิพนธ์และงานวิจัยส่วนบุคคลได้ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาสาระในกลุ่มทุกกลุ่มดังกล่าว เนื้อหาสาระที่มีการศึกษาเป็นจำนวนมากที่สุดของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท คือ วิธีสอน รองลงมา คือ ผู้เรียน สื่อการเรียน หลักสูตร สภาพแวดล้อม ผู้สอนและการประเมินผล ส่วนเนื้อหาสาระที่มีมากที่สุดในงานวิจัยส่วนบุคคลและหน่วยงานนั้น คือ หลักสูตร และ

การจัดการเรียนการสอน รองลงมา คือ ผู้เรียน ส่วนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอกนั้นเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอน ผู้เรียนและการประเมินผล

เนื่องจากงานวิจัยส่วนมากเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำซ้อน รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้จึงจะไม่กล่าวในตอนี้ แต่จะนำไปกล่าวในตอนที่เป็นการศึกษาถึงรายละเอียดของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท

ตารางที่ 4.2 การแจกแจงความถี่งานวิจัยตามประเภทของงานวิจัยและเนื้อหาสาระ (%)

เนื้อหาสาระ/ประเภท	วิธีสอน	ผู้เรียน	สื่อการเรียน	หลักสูตร	สภาพแวดล้อม	ผู้สอนฯ	ประเมินผล	อื่น ๆ	รวม
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท	37.00 (121)	19.87 (65)	12.84 (42)	7.95 (26)	4.89 (16)	3.36 (11)	2.75 (9)	2.14 (7)	90.52 (296)
วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก	0.61 (2)	0.61 (2)	0	0.61 (2)	0	0	0.31 (1)	0	2.14 (7)
งานวิจัยส่วนบุคคลและหน่วยงาน	0.31 (1)	1.52 (5)	0.91 (3)	2.44 (8)	0.31 (1)	1.22 (4)	0.31 (1)	0.31 (1)	7.34 (24)
รวม	37.92 (124)	22.01 (72)	13.76 (45)	11.00 (36)	5.198 (17)	4.5 (15)	3.4 (11)	2.4 (8)	100% (327)

1.5 ระเบียบวิธีวิจัย เมื่อพิจารณาในแง่ของระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า งานวิจัยที่ศึกษานิยมใช้วิธีทดลองมากที่สุด นั่นคือ เกือบครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมดนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้มากรองลงมาคือระเบียบวิธีเชิงสำรวจ ซึ่งมีประมาณ $\frac{1}{4}$ ของงานวิจัยทั้งหมด และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดก็พบว่า ในจำนวนงานวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีทดลองมากที่สุดนั้น คือ การศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอน รองลงมา คือ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน ส่วนระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจนั้นมีใช้มากที่สุดในงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน รองลงมา คือ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร แผนการสอน การจัดการเรียนการสอน ฯลฯ

ตารางที่ 4.3 การแจกแจงความถี่งานวิจัยตามเนื้อหาสาระกับระเบียบวิธีวิจัย (%)

เนื้อหาสาระ	ทดลอง	สำรวจ	วิจัยและพัฒนา	สหสัมพันธ์	วิเคราะห์เอกสาร	ประเมิน	ปฏิบัติการ	รวม
วิธีสอน	34.25 (112)	0	3.06 (10)	0.61 (2)	0	0	0	37.92 (124)
ผู้เรียน	5.20 (17)	11.62 (38)	0.31 (1)	5.50 (18)	0.61 (2)	0	0	23.24 (76)
สื่อการเรียน	8.26 (27)	0.31 (1)	3.98 (13)	0	1.22 (4)	0	0	13.76 (45)
หลักสูตร แผนการสอน ฯ	0	6.42 (21)	3.67 (12)	0.61 (2)	0	0	0	10.70 (35)
สิ่งแวดล้อม	0	3.98 (13)	0	2.14 (7)	0	0	0	6.12 (20)
ผู้สอน	0	3.06 (10)	0	0.31 (1)	0	0	0	3.36 (11)
การประเมินผล	3	0.31 (1)	5	0	0.31 (1)	0.31 (1)	0	3.36 (11)
อื่น ๆ	0	0.31 (1)	0.31 (1)	0	0.61 (2)	0	0.31 (1)	1.53 (5)
รวม	48.62 (159)	26.00 (85)	12.84 (42)	9.17 (30)	2.75 (9)	0.31 (1)	0.31 (1)	100 (327)

สรุปว่า การวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนี้ ส่วนมากเป็นงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท และระเบียบวิธีการวิจัย ส่วนมากเป็นการวิจัยเชิงทดลอง รองลงมาคือการศึกษาเชิงสำรวจ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท

การวิเคราะห์ข้อมูลวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทเป็นการวิเคราะห์เพื่อนำเอาผลที่ได้ไปใช้ในศึกษาส่วนที่สอง คือ การวิเคราะห์เนื้อหาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท เพื่อศึกษารูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ต่อไป ซึ่งผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนที่เป็นการศึกษาหลักของงานวิจัยนี้ได้นำเสนอไว้ ในบทที่ 5

การนำเสนอในตอนนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท ตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในแต่ละปี เนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์ในแต่ละปี สถาบันที่ผลิตวิทยานิพนธ์ และระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้

2.1 ปริมาณวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทในช่วง 5 ปี จากผลการวิเคราะห์พบว่า ปริมาณวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโททางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ทำเสร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 มีจำนวน 327 เรื่อง เมื่อพิจารณาจำนวนที่ทำเสร็จในแต่ละปี ปรากฏว่า ในแต่ละปีมีจำนวนวิทยานิพนธ์มากบ้างน้อยบ้าง สลับกันไปปีเว้นปี กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2537 และปี พ.ศ. 2539 มีจำนวนวิทยานิพนธ์มาก ส่วนปีที่ถัดมา คือ ปี พ.ศ. 2538 และปี พ.ศ. 2540 จำนวนวิทยานิพนธ์ลดน้อยลง และในปี 2541 ก็มีจำนวนวิทยานิพนธ์เพิ่มขึ้นอีก สรุปว่า ในช่วง 5 ปีนี้ ปีที่มีจำนวนวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือ ปี 2539 และปีที่มีน้อยที่สุด คือปี 2538 และลักษณะการเพิ่มขึ้นของวิทยานิพนธ์นั้นเป็นการเพิ่มขึ้นปี เว้นปี ดังตารางที่ 4.4

2.2 เนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท เมื่อพิจารณาในด้านเนื้อหาสาระ พบว่าจำนวนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนมีจำนวนมากที่สุด (13.81%) รองลงไปเป็นเรื่องเกี่ยวกับ ผู้เรียน สื่อการเรียน หลักสูตร ฯ สิ่งแวดล้อม ผู้สอน และการประเมินผล ตามลำดับ ดังปรากฏในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 การแจกแจงความถี่วิทยานิพนธ์จำแนกตามเนื้อหาสาระในแต่ละปี (%)

ปี/เนื้อหาสาระ	ปี 2537	ปี 2538	ปี 2539	ปี 2540	ปี 2541	รวม
วิธีสอน	9.80	7.09	10.81	5.74	7.43	13.81
ผู้เรียน	6.08	2.03	7.77	1.69	4.39	7.42
สื่อการเรียน	1.69	1.01	3.716	5.07	3.04	4.91
หลักสูตร ฯ	1.01	0.68	2.36	2.70	2.36	3.08
สิ่งแวดล้อม	0.68	1.01	1.014	0.68	2.03	1.83
ผู้สอน ฯ	0.34	1.01	1.01	0	1.01	1.14
การประเมินผล	0.68	0.68	0.34	0.68	0.68	1.03
อื่น ๆ	0.68	0	0	0.34	0.68	0.57
รวม	20.95	13.51	27.03	16.89	21.62	100 (296)

ในเนื้อหาสาระที่ศึกษาในปริมาณมากที่สุด คือ วิธีสอนนั้น ยังจำแนกออกได้เป็น 3 กลุ่ม คือ วิธีสอนทักษะหรือเนื้อหาภาษาเดี่ยว ๆ อันประกอบด้วยวิธีสอนอ่าน วิธีสอนทั่วไป วิธีสอนเขียน วิธีสอนศัพท์ วิธีสอนฟัง วิธีสอนไวยากรณ์ วิธีสอนพูด กลุ่มที่สอง คือ วิธีสอนทักษะ 2 ทักษะที่เสริมซึ่งกันและกัน คือ วิธีสอนอ่านและเขียน วิธีสอนอ่านและพูด และกลุ่มที่ 3 คือวิธีสอนซ่อมเสริม คือ วิธีสอนซ่อมเสริมการอ่านและวิธีสอนซ่อมเสริมทักษะฟัง พูด ดังปรากฏในตารางที่ 4.5

นอกจากนั้น ยังพบด้วยว่า หัวข้องานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนที่ได้รับความสนใจมากที่สุดอยู่ในกลุ่มวิธีสอนทักษะหรือเนื้อหาเดี่ยว ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีสอนอ่าน (11.15%) รองลงมาเป็นวิธีสอนทั่วไป (9.46 %) วิธีสอนเขียน (5.41%) วิธีสอนศัพท์ (4.05%) ตามลำดับ และวิธีสอนที่ได้รับความสนใจในการศึกษาวิจัยน้อยที่สุด คือ วิธีสอนอ่านและพูด (0.68%) และวิธีสอนซ่อมเสริมทั้งสองอย่าง คือ การซ่อมเสริมการอ่าน และการสอนซ่อมเสริมฟัง-พูดซึ่งมีเพียงร้อยละ 0.68% เท่ากัน

ส่วนวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 2 นั้น พบว่า ในกลุ่มนี้เป็นการศึกษาในด้านต่าง ๆ จำแนกได้เป็น 5 กลุ่ม เรียงตามลำดับความมากน้อย ได้ดังนี้ กลุ่มแรกเป็นการศึกษาทางด้านความรู้ ความสามารถของผู้เรียน (13.18%) ซึ่งประกอบไปด้วย ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาโดยทั่วไป ความรู้ความสามารถในการอ่าน ความรู้ความสามารถในการเขียน ความรู้ความสามารถในการอ่านและเขียน ความรู้ความสามารถในการพูด ความรู้ความสามารถในการฟัง ความรู้ความสามารถในการฟังและพูด ความรู้ทางด้านวัฒนธรรม กลุ่มที่ 2 คือ การศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน (5.74%) กลุ่มที่ 3 เป็นการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติและทัศนคติของผู้เรียน (2.36%) กลุ่มที่ 4 เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของผู้เรียน (1.35%) และกลุ่มสุดท้ายเป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การเรียนของผู้เรียน (0.68%)

ในหัวข้อเรื่องวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทที่ทำการศึกษามากเป็นอันดับ 3 (14.53%) คือ กลุ่มที่ศึกษาเกี่ยวกับสื่อการเรียน และพบว่า ในกลุ่มนี้ประกอบขึ้นด้วยการศึกษาที่เกี่ยวกับการสร้างบทเรียนด้วยคอมพิวเตอร์มีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง (7.43%) รองลงมาเป็นการสร้างสื่ออื่น ๆ เช่น ภาพ ภาพนิ่ง สื่อประสม (3.38%) ต่อไป เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ หนังสือแบบเรียน (2.03%) และกลุ่มที่มีการศึกษาน้อย คือ การสร้างบทเรียนที่ไม่เกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ (1.69%)

วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท กลุ่มที่มีจำนวนมากเป็นอันดับ 4 (9.12%) คือ การศึกษาที่เกี่ยวกับหลักสูตร แผนการสอน และอื่น ๆ นั้น ในกลุ่มนี้ประกอบขึ้นด้วยหัวข้อเรื่องต่าง ๆ เรียงตามลำดับจำนวนมากน้อยดังนี้ คือ เรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน (3.04%) แผนการสอน (2.7%) หลักสูตร (2.36%) โครงการ (0.67%) และ

ศูนย์การเรียนรู้ (0.34%)

วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท กลุ่มที่มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 5 คือ การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม (5.41%) ซึ่งประกอบด้วยการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยภายนอกและปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนเท่า ๆ กัน

วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทกลุ่มที่มีอยู่ในอันดับที่ 6 คือ กลุ่มที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้สอน ผู้บริหารและผู้ปกครอง (3.38%) ในกลุ่มนี้ วิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนเท่ากันมี 3 หัวข้อ คือ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถของครู (0.68%) พฤติกรรมการเรียนการสอน (0.68%) และพฤติกรรมการสอน (0.68%) นอกเหนือจากนั้นก็เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของครู เจตคติและทัศนคติของครู ความต้องการของผู้ปกครอง และความต้องการของผู้บริหาร ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 0.34

วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด นอกเหนือจากกลุ่มที่ไม่อาจจัดประเภทได้นั้น คือ การประเมินผล ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับแบบทดสอบและการประเมินผล (3.04%) แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ปริมาณการศึกษาในหัวข้อเรื่องนี้ในแต่ละปีก็จะเป็นไปอย่างต่อเนื่องและในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

2.3 เนื้อหาสาระที่ศึกษาในแต่ละปี จากผลการวิเคราะห์เนื้อหาที่ศึกษาเป็นรายปีที่ปรากฏในตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการศึกษาทางด้านวิธีสอน ซึ่งมีปริมาณการศึกษามากที่สุดนั้นส่วนมากเป็นวิธีสอนทักษะทางภาษา อันได้แก่ วิธีสอนอ่านมากที่สุด รองลงมาเป็นวิธีสอนทั่วไป วิธีสอนเขียน วิธีสอนอ่านและเขียน และวิธีการสอนศัพท์ ซึ่งการศึกษาในเนื้อหาสาระดังกล่าวนี้เป็นไปอย่างต่อเนื่องตลอดทั้ง 5 ปี ยกเว้นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอนเขียนที่ ไม่มีการศึกษาในปี พ.ศ. 2540 ส่วนที่มีจำนวนน้อยมาก คือ การศึกษาทางด้านทักษะการพูด อันได้แก่ วิธีสอนพูด วิธีสอนอ่านและพูด และวิธีสอนเสริมทักษะ ฟัง-พูด

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระทางด้านผู้เรียนในแต่ละปี ที่จำแนกออกไปเป็น 5 กลุ่มนั้นพบว่า มีวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด และเมื่อดูรายละเอียดในกลุ่มนี้ก็พบว่าส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถในการอ่าน ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ความสามารถในการเขียน และเนื้อหาสาระที่มีผู้ศึกษาน้อยที่สุดในกลุ่มนี้ คือ ความรู้ ความสามารถทางด้าน การพูด ส่วนวิทยานิพนธ์กลุ่มที่มีจำนวนรองลงไปตามลำดับความมากน้อย คือ การศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน เจตคติและทัศนคติของผู้เรียน ความต้องการของผู้เรียน และที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน เมื่อพิจารณาเนื้อหาสาระที่มีการศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดทั้ง 5 ปี โดยรวมก็มีเพียงเรื่องเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน

แต่เมื่อดูในรายละเอียดก็ไม่มีเนื้อหาสาระใดที่มีการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทั้ง 5 ปี นอกจากนั้น ยังพบอีกว่า เนื้อหาสาระที่ใน 2 ปีหลัง ไม่พบว่ามีการศึกษาเลย มี 3 เรื่อง คือ การศึกษา เกี่ยวกับความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา ความรู้ความสามารถในการอ่านและเขียน และพฤติกรรมกรเรียน

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระทางด้านสื่อการเรียนในแต่ละปี พบว่า มีวิทยานิพนธ์ที่ ศึกษาเกี่ยวกับ การสร้างบทเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ มากที่สุด และเป็นการศึกษาที่เป็นไป อย่างต่อเนื่องตลอดมาจนถึงปัจจุบัน

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระทางด้านหลักสูตร แผนการสอน ฯลฯ ในแต่ละปี พบว่า มีจำนวนวิทยานิพนธ์เรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ การจัดการเรียนการสอน แผนการ สอน หลักสูตร โครงการ และศูนย์การเรียน แต่ดูเหมือนว่า มีเนื้อหาสาระเดียว คือ การจัดการ เรียนการสอนเท่านั้นที่มีแนวโน้มว่าจะมีการสนใจศึกษาเพิ่มขึ้นในปีหลัง ๆ นี้

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระทางด้านสภาพแวดล้อมในแต่ละปี พบว่ามีวิทยานิพนธ์ที่ ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกและปัญหาต่าง ๆ เป็นจำนวนเท่า ๆ กัน และเป็นเรื่องที่มีการ ศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดทั้ง 5 ปี

ในการพิจารณามิติทางด้านผู้สอนในแต่ละปี พบว่า มีการศึกษาอย่างประปรายตลอด ทั้ง 5 ปี และค่อนข้างน้อยมาก

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการประเมินผล พบว่า เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแบบ ทดสอบและแบบประเมินผล ซึ่งเป็นการศึกษาที่เป็นไปอย่างต่อเนื่องตลอดทั้ง 5 ปี

ตารางที่ 4.5 การแจกแจงความถี่วิทยานิพนธ์ในแง่เนื้อหาสาระเป็นรายปี (%)

เนื้อหาสาระ	ปี 2537	ปี 2538	ปี 2539	ปี 2540	ปี 2541	รวม
1. วิธีการสอน						
1.1 วิธีสอนอ่าน	4.05 (12)	0.34(1)	3.04 (9)	2.03 (6)	1.69 (5)	11.15 (33)
1.2 วิธีการสอนทั่วไป	2.36 (7)	2.03 (6)	2.70 (8)	1.01 (3)	1.35 (4)	9.46 (28)
1.3 วิธีสอนเขียน	1.01 (3)	1.01 (3)	2.36 (7)	0	1.01 (3)	5.41 (16)
1.4 วิธีสอนอ่านและเขียน	0.34 (1)	1.01 (3)	0.34 (1)	0.34(1)	0.68 (2)	2.70 (8)
1.5 วิธีสอนฟัง	0.34 (1)	0	0.34 (1)	0.34 (1)	0.68 (2)	1.69 (5)
1.6 วิธีสอนฟัง พูด	0.68 (2)	0.34(1)	0.68 (2)	0	0	1.69 (5)
1.7 วิธีสอนพูด	0	0.34 (1)	0.34 (1)	0.34 (1)	0	1.01 (3)
1.8 วิธีสอนอ่านและพูด	0	0	0	0.68 (2)	0	0.68 (2)
1.9 วิธีสอนซ่อมเสริมการอ่าน	0	0	0	0	0.68 (2)	0.68 (2)

เนื้อหาสาระ	ปี 2537	ปี 2538	ปี 2539	ปี 2540	ปี 2541	รวม
1.10 วิธีสอนเสริมทักษะฟัง พูด	0	0	0	0	0.68 (2)	0.68 (2)
1.11 วิธีสอนศัพท์	0.68 (2)	1.01 (3)	0.68 (2)	1.01 (3)	0.68 (2)	4.05 (12)
1.12 วิธีสอนไวยากรณ์	0.34 (1)	1.01 (3)	0.34(1)	0	0	1.69 (5)
รวมวิธีสอน	9.80 (29)	7.09 (21)	10.81 (32)	5.74 (17)	7.34 (22)	40.88 (12)
2. ผู้เรียน						
2.1 ความรู้ ความสามารถของผู้เรียน						
1. ความรู้ความสามารถในการอ่าน	1.01 (3)	0	1.01 (3)	0.34(1)	0.34(1)	2.70 (8)
2. ความรู้ สามารถในการใช้ภาษา	1.01 (3)	0.34(1)	0.68 (2)	0	0	2.03 (6)
3. ความรู้-สามารถในการเขียน	0.68 (2)	0	1.01 (3)	0	0.34(1)	2.03 (6)
4. ความรู้ความสามารถในการพูด	0	0.34(1)	1.01 (3)	0	0.34(1)	1.69 (5)
5. ความรู้-สามารถ-อ่าน-เขียน	0.68 (2)	0	0.34(1)	0	0	1.01 (3)
6. ความรู้ความสามารถในการฟัง	0	0.34(1)	0	0.34(1)	0.34(1)	1.01 (3)
7. ความรู้ทางด้านวัฒนธรรม	0.34(1)	0.34(1)	0	0	0.34(1)	1.01 (3)
8. ความรู้-สามารถในการฟัง พูด	0	0	0	0.34(1)	0	0.34(1)
2.2 กลวิธีการเรียนรู้	1.69 (5)	0.34(1)	2.03 (6)	0	1.69 (5)	5.74 (17)
2.3 เจตคติและทัศนคติของผู้เรียน	0	0.34(1)	1.01 (3)	0.34(1)	0.68 (2)	2.36 (7)
2.4 ความต้องการของผู้เรียน	0.68 (2)	0	0	0.34(1)	0.34(1)	1.35 (4)
2.5 พฤติกรรมการเรียน	0	0	0.68 (2)	0	0	0.68 (2)
รวมผู้เรียน	6.08 (18)	2.03 (6)	7.77 (23)	1.69 (5)	4.39 (13)	21.96 (65)
3. สื่อการเรียน						
3.1 การสร้างบทเรียนด้วยคอมพิวเตอร์	1.01 (3)	0.34(1)	2.03 (6)	2.70 (8)	1.35 (4)	7.34 (22)
3.2 สื่ออื่น ๆ- ภาพ ภาพนิ่ง สื่อประสม ฯลฯ	0	0.34(1)	1.01 (3)	1.01 (3)	1.01 (3)	3.38 (10)
3.3 หนังสือแบบเรียน	0.34(1)	0.34(1)	0	0.68 (2)	0.68 (2)	2.03 (6)
3.4 การสร้างบทเรียน (ไมโคร คอมพิวเตอร์)	0.34(1)	0	0.68 (2)	0.68 (2)	0	1.69 (5)
รวมสื่อการเรียน	1.69 (5)	1.01 (3)	3.72 (11)	5.07 (15)	3.04 (9)	14.53 (43)
4. หลักสูตร แผนการสอน ฯลฯ						
4.1 การจัดการเรียนการสอน	0.34 (1)	0	0.34 (1)	0.68 (2)	1.69 (5)	3.04 (9)
4.2 แผนการสอน	0	0.34(1)	0.68 (2)	1.35 (4)	0.34 (1)	2.70 (8)
4.1 หลักสูตร	0.34 (1)	0	1.01 (3)	0.68 (2)	0.34 (1)	2.36 (7)
4.5 โครงการ	0.34 (1)	0	0.34 (1)	0	0	0.68 (2)
4.4 ศูนย์การเรียน	0	0.34 (1)	0	0	0	0.34(1)
รวมหลักสูตร ฯ	1.01 (3)	0.68 (2)	2.36 (7)	2.70 (8)	2.36 (7)	9.12 (27)

เนื้อหาสาระ	ปี 2538	ปี 2538	ปี 2539	ปี 2540	ปี 2541	รวม
5. สภาพแวดล้อม						
5.1 ปัจจัยภายนอก	0.34(1)	0.68 (2)	0.34(1)	0.34(1)	1.01 (3)	2.70 (8)
5.2 ปัญหา	0.34(1)	0.34(1)	0.68 (2)	0.34(1)	1.01 (3)	2.70 (8)
รวมสภาพแวดล้อม	0.68 (2)	1.01 (3)	1.01 (3)	0.68 (2)	2.03 (6)	5.41 (16)
6. ผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้อง						
6.1 ความรู้ ความสามารถของครู	0	0.34(1)	0	0	0.34(1)	0.68 (2)
6.2 พฤติกรรมการเรียนการสอน	0	0.34(1)	0.34(1)	0	0	0.68 (2)
6.3 พฤติกรรมการสอน	0.34(1)	0.34(1)	0	0	0	0.68 (2)
6.4 ความต้องการของครู	0	0	0	0	0.34(1)	0.34(1)
6.5 เจตคติและทัศนคติของครู	0	0	0	0	0.34(1)	0.34(1)
6.5 ความต้องการของผู้ปกครอง	0	0	0.34(1)	0	0	0.34(1)
6.6 ความต้องการของผู้บริหาร	0	0	0.34(1)	0	0	0.34(1)
รวมผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้อง	0.34(1)	1.01 (3)	1.01 (3)	0	1.01 (3)	3.38 (10)
7. การประเมินผล						
แบบทดสอบ การประเมิน	0.68 (2)	0.68 (2)	0.34(1)	0.68 (2)	0.68 (2)	3.04 (9)
8. อื่น ๆ	0.68 (2)	0	0	0.34(1)	0.68 (2)	1.69 (5)
รวมทั้งสิ้น	20.95 (62)	13.51 (40)	27.03 (80)	16.89 (50)	21.62 (64)	100 (296)

2.4 ปริมาณนิพนธ์จำแนกตามสถาบัน จากการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ทั้งหมดพบว่า จำนวนวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นงานวิจัยของนิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 12 สถาบันด้วยกัน โดยปริมาณผลงานวิจัยที่มาจากมหาวิทยาลัยเหล่านั้นมีจำนวน มากน้อยต่างกัน เรียงตามลำดับปริมาณมากไปหาน้อย ดังนี้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มากที่สุด (27.09 %) รองลงมา คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (25.42 %) มหาวิทยาลัยขอนแก่น (13.48%) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (12.37 %) มหาวิทยาลัยศิลปากร (9.03 %) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (6.69 %) มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2.68%) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (1.34 %) มหาวิทยาลัยมหิดล (1) และที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ และสถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์ (0.33%) ที่มีจำนวนน้อยเท่ากัน

2.5 เนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์จำแนกตามสถาบัน เมื่อพิจารณาตามเนื้อหาสาระ ของวิทยานิพนธ์ที่นิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาเหล่านี้ทำการศึกษา พบว่า เนื้อหาสาระ ที่มีการศึกษาในแต่ละสถาบันที่มีจำนวนมากที่สุด คือ กลุ่มวิธีสอน ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น

40.4% ของวิทยานิพนธ์ทั้งหมด และในจำนวนนี้เป็นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มากที่สุด (14.72%) รองลงมา เป็นวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัย ขอนแก่น และเป็นของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นลำดับที่ 3 และวิทยานิพนธ์จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีเป็นจำนวนน้อยที่สุด

กลุ่มเนื้อหาสาระที่มีจำนวนรองลงมาเป็นที่สอง คือ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ผู้เรียน (22%) พบว่า ส่วนมากก็เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมากที่สุด รองลงมา ก็เป็นของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และที่มีน้อยที่สุด คือ วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น

กลุ่มเนื้อหาสาระที่มีจำนวนมากเป็นที่ 3 คือ กลุ่มวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน (14.05%) ซึ่งส่วนมากเป็นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มากที่สุด รองลงมา คือวิทยานิพนธ์จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่มี น้อยที่สุด คือวิทยานิพนธ์จากมหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระนครเหนือ และสถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์

กลุ่มเนื้อหาสาระที่มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 4 คือ เนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับหลักสูตร แผนการสอนและอื่น ๆ ซึ่งประกอบขึ้นด้วย วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับตัวหลักสูตรในระดับชั้น ต่าง ๆ แผนการสอน การจัดการเรียนการสอน ศูนย์การเรียน และ โครงการต่าง ๆ วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดในกลุ่มนี้มาจาก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น และที่น้อยที่สุด คือ วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

กลุ่มเนื้อหาสาระที่มีจำนวนรองลงมาเป็นอันดับ 5 คือ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับ สภาพแวดล้อมอันประกอบด้วย การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก ปัญหาในการเรียนการสอน และข้อจำกัดต่าง ๆ จำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนมากที่สุดของกลุ่มนี้มาจาก มหาวิทยาลัย เชียงใหม่และมหาวิทยาลัยขอนแก่น รองลงมา คือวิทยานิพนธ์จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีจำนวนน้อยมาก คือวิทยานิพนธ์จากมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยมหิดล

จำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือกลุ่มที่ศึกษาเนื้อหาสาระในด้านผู้สอน และการประเมินผลซึ่งมีจำนวนเท่า ๆ กัน เนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับผู้สอนที่ศึกษาวิจัย คือ ความรู้ ความสามารถของผู้สอน พฤติกรรมการสอน ความต้องการของผู้สอน เจตคติ และทัศนคติ นอกจากนั้น ก็ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับ ความต้องการของผู้ปกครอง และ ความต้องการของผู้บริหารด้วย วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ของกลุ่มนี้มาจาก มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ นอกจากนั้นก็ยังมีมาจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ บ้าง แต่น้อยมาก นอกจากเหนือจากกลุ่ม ดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีการศึกษาที่ไม่อาจจำแนกประเภทว่าอยู่กลุ่มใดมีอีกเล็กน้อย

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนสถาบันการศึกษาและเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์ (%)

ชื่อสถาบัน/ จำนวนตาม เนื้อหาสาระ	วิธี สอน	ผู้ เรียน	สื่อ การ เรียน	หลัก สูตรฯ	สภาพ แวดล้อม	ผู้สอนฯ ประเมิน	ผล	อื่น ๆ	รวม
มช	14.86 (44)	0.68 (2)	5.07 (15)	3.38 (10)	1.35 (4)	1.69 (5)	0.34 (1)	0.34 (1)	27.70 (82)
จุฬา	5.74 (17)	10.81 (32)	3.72 (11)	2.03 (6)	0.68 (2)	0.34 (1)	1.35 (4)	0.34 (1)	25.0 (74)
มข	7.77 (23)	0.34 (1)	2.03 (6)	1.69 (5)	1.35 (4)	0.34 (1)	0	0	13.51 (40)
เกษตร	4.73 (14)	4.73 (14)	1.35 (4)	1.01 (3)	0.34 (1)	0	0.34 (1)	0	12.5 (37)
ศิลปากร	3.04 (9)	3.38 (10)	0.68 (2)	1.01 (3)	0.34 (1)	0.34 (1)	0.34 (1)	0	9.12 (27)
มศว	3.34 (10)	1.01 (3)	0	0	0.34 (1)	0.34 (1)	0.68 (2)	0.34 (1)	6.08 (18)
รามคำแหง	1.35 (4)	0	0.68(2)	0	0.68(2)	0	0	0	2.70 (8)
ธรรมศาสตร์	0	1.01 (3)	0		0	0		0.34 (1)	1.35(4)
มหิดล	0	0	0.34(1)	0	0.34 (1)	0	0	0.34 (1)	1.01(3)
ลาดกระบัง	0	0	0.34 (1)	0	0	0	0	0	0.34 (1)
พระนครเหนือ	0	0	0.34 (1)	0	0	0	0	0	0.34(1)
พัฒนบริหาร	0	0	0	0	0	0.34 (1)	0	0	0.34 (1)
รวม	40.47 (121)	21.96 (65)	14.53 (43)	9.12 (27)	5.35 (16)	3.34 (10)	3.04 (9)	1.69 (5)	100 (296)

2.6 ระเบียบวิธีวิจัย เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย พบว่า วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปีดังกล่าวนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงทดลองมากที่สุด (67.9%) รองลงมาคือวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (20.95%) ดังแสดงในตารางที่ 4.5 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอน สื่อการเรียนการสอน และการประเมินผลนั้นใช้วิธีวิจัยเชิงทดลองมากที่สุด ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน หลักสูตร แผนการสอน และโครงการต่าง ๆ นั้นใช้วิธีการสำรวจมากที่สุด

ตารางที่ 4.7 การแจกแจงความถี่ของวิทยานิพนธ์จำแนกตามเนื้อหาสาระกับระเบียบวิธีวิจัย (%)

เนื้อหาสาระ	ทดลอง	สำรวจ	วิจัยและพัฒนา	สหสัมพันธ์	วิเคราะห์เอกสาร	ประเมิน	ปฏิบัติการ	รวม
วิธีสอน	37.5 (111)	0	3.04 (9)	0.34 (1)	0	0	0	40.88 (121)
ผู้เรียน	5.41 (16)	11.82 (35)	0	4.39 (13)	0.34 (1)	0	0	21.96 (65)
สื่อการเรียน	9.12 (27)	0.34 (1)	4.05 (12)	0	1.01 (3)	0	0	14.53 (43)
หลักสูตร แผนการสอน ฯ	0	4.73 (14)	3.72 (11)	0.68 (2)	0	0	0	9.12 (27)
สิ่งแวดล้อม	0	3.38 (10)	0	2.03 (6)	0	0	0	5.41 (16)
ผู้สอน	0	3.04 (9)	0	0.34 (1)	0	0	0	3.36 (10)
การประเมินผล	1.01 (3)	0.34 (1)	1.01 (3)	0	0.34 (1)	0.34 (1)	0	3.36 (10)
อื่น ๆ	0	0.34 (1)	0.34 (1)	0	0.68 (2)	0	0.34 (1)	1.53 (5)
รวม	53.04 (157)	23.99 (71)	12.16 (36)	7.77 (23)	2.36 (7)	0.34 (1)	0.34 (1)	100 (296)

โดยสรุป การเสนอผลที่ได้รับจากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณ เนื้อหาสาระ ประเภทและระเบียบวิธีวิจัยของผลงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาในรอบ 5 ปี คือ ช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 ได้ข้อค้นพบที่สำคัญที่สรุปได้ดังนี้ คือ จำนวนงานวิจัยในด้านการเรียนการสอนมีประมาณ 327 เรื่อง จำนวนงานวิจัยที่ทำเสร็จในแต่ละปีจะมีจำนวนมากปีเว้นปี ปีใดที่มีจำนวนงานวิจัยมาก ในปีต่อไปงานวิจัยก็จะลดจำนวนน้อยลง ปีที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด คือ ปี พ.ศ. 2539 ในจำนวนงานวิจัยทั้งหมดจำแนกประเภทได้ว่า ประมาณ 90% เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท ซึ่งนั่นก็หมายถึงว่าผู้ทำการศึกษาวิจัยส่วนใหญ่เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาโท อีกประมาณ 2 % เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก นอกเหนือจากนั้น ก็เป็นผลงานส่วนบุคคลหรือหน่วยงาน เนื้อหาสาระของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วง 5 ปีนี้ แม้ว่าจะมีหัวข้อเรื่องหลากหลาย แต่ก็สามารถจำแนกออกได้เป็น 7 กลุ่ม โดยประมาณ 40% เป็นงานวิจัยทางด้านวิธีสอน

รองลงมาประมาณ 1/5 เป็นการศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน เรื่องที่มีการศึกษาน้อยมาก คือการประเมินผล ที่มีเพียง 3 % ผลงานวิจัยในระดับปริญญาโทส่วนใหญ่ที่วิเคราะห์นี้แม้ว่าจะ เป็นวิทยานิพนธ์ของนิสิต นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาของไทยจำนวน 12 สถาบัน แต่ ส่วนมากเป็นผลงานของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รองลงมาเป็นของนิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ส่วนระเบียบวิธีวิจัย นั้นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทเกือบครึ่งหนึ่งใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง และ ประมาณ 1/4 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียน

ในบทนี้เป็นการรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษารูปแบบการเขียนส่วนเนื้อหา
ของวิทยานิพนธ์ ที่แสดงให้เห็นการเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในแต่ละส่วนของแต่ละบทของ
วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทั้งเชิงสำรวจและเชิง
ทดลอง ในการรายงานผลนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่หนึ่ง: ภาพรวมของวิทยานิพนธ์โดยกล่าวถึงรายละเอียดทั่วไปและส่วนเนื้อหา
ของวิทยานิพนธ์

ตอนที่สอง: รูปแบบการเขียนส่วนเนื้อหาโดยแบ่งออกเป็น 5 ตอนดังนี้

รูปแบบการเขียนบทที่ 1: บทนำ

รูปแบบการเขียนบทที่ 2: เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รูปแบบการเขียนบทที่ 3: วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการเขียนบทที่ 4: ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการเขียนบทที่ 5: สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. ภาพรวมของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

วิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนของงานวิจัยนี้
มีจำนวน 10 ฉบับ เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโททางด้าน การเรียนการสอนภาษา
อังกฤษทั้งหมด วิทยานิพนธ์เหล่านี้ประกอบด้วยวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 5 เรื่อง และ
เชิงทดลอง 5 เรื่อง ที่ทำเสร็จในช่วงปี พ.ศ. 2537-2541 ปีละ 2 เรื่อง รายละเอียดโดยทั่วไป
ของวิทยานิพนธ์นี้มีดังนี้

1.1 รายละเอียดโดยทั่วไป

1.1.1 ผู้ศึกษาวิจัย ผู้ทำวิทยานิพนธ์ทั้งหมดเป็นนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัย
ในประเทศไทย 5 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 3 คน มหาวิทยาลัยขอนแก่น 3 คน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1 คน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2 คน และมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 1 คน

1.1.2 ความยาวของวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์เหล่านี้ทั้งหมดมีความยาวอยู่ใน
ระหว่าง 98-363 หน้า รายละเอียดของวิทยานิพนธ์ทั้ง 10 เรื่องแสดงไว้ในตารางที่ 5.1 (เพื่อ
เหตุผลทางด้านความเป็นส่วนตัวของผู้ทำวิทยานิพนธ์เหล่านี้ จึงขอไม่เปิดเผยรายชื่อ)

ตารางที่ 5.1 -แสดงรายละเอียดของวิทยานิพนธ์ที่ใช้วิเคราะห์รูปแบบการเขียน

งานวิจัยเชิงสำรวจ ระดับปริญญาโท			
ปี	ชื่อเรื่อง	ชื่อสถาบัน	หน้า
2537	การศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียนชุด Discoveries Students' books 1-3 ของครูภาษาอังกฤษ	มศว. ประสานมิตร	124
2538	ปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนคาทอลิก ระดับมัธยมศึกษา ตั้งกัศอัครังงมณฑลกรุงเทพฯ	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	124
2539	การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (...) ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	99
2540	การสำรวจความต้องการภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน	ม.เกษตรศาสตร์	98
2541	การศึกษาลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กทม.	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	128
ความยาวของหน้าโดยเฉลี่ย			~115
งานวิจัยเชิงทดลอง ระดับปริญญาโท			
ปี	ชื่อเรื่อง	ชื่อสถาบัน	หน้า
2537	ผลของการสอนแบบ เอ็ม ไอ เอ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้น ม. 4.	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	139
2538	การพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	363
2539	ผลของการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.1	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	126
2540	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป. 5 ระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำศัพท์กับการสอนปกติ	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	136
2541	การใช้แบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น ป. 6	ม. เชียงใหม่	170
ความยาวของหน้าโดยเฉลี่ย			~186

1.1.3 เนื้อหาสาระ ในแง่เนื้อหาสาระ จากการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์เหล่านี้พบว่า วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเป็นการศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนภาษาอังกฤษและพนักงานผู้ใช้ภาษาอังกฤษ 3 เรื่อง คือ การออกเสียงภาษาอังกฤษของพนักงานผู้ใช้ภาษาอังกฤษ ความต้องการของผู้เรียน และลักษณะและกลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ ครูผู้สอน 2 เรื่อง คือ ความรู้ทางด้านวัฒนธรรม และปัญหาทางการสอนการฟัง ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ทั้ง 5 เรื่องเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีสอน คือ วิธีสอนศัพท์ 2 เรื่อง วิธีสอนอ่าน 1 เรื่อง วิธีสอนเจตคติ 1 เรื่อง และวิธีสอนการฟัง 1 เรื่อง

1.1.4 จุดมุ่งหมายในการวิจัย จากการวิเคราะห์พบว่า วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเป็นการสำรวจปัญหา 2 เรื่อง คือปัญหาเรื่องวัฒนธรรมและปัญหาเรื่องการสอนการฟัง มีการสำรวจเรื่องการออกเสียงท้ายคำบางคำที่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ 1 เรื่อง สำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 1 เรื่องและสำรวจลักษณะและกลวิธีการเรียนของนักเรียนอีก 1 เรื่อง ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสามารถในการใช้ภาษา 2 เรื่อง การอ่าน 1 เรื่อง และการฟัง 1 เรื่อง นอกจากทางด้านความรู้ความสามารถแล้ว ในวิทยานิพนธ์ 3 เรื่องยังเพิ่มจุดมุ่งหมายทางด้านเจตคติด้วย

1.1.5 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ประชากรที่ศึกษาในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเป็นครูผู้สอน 2 เรื่อง พนักงานผู้ใช้ภาษา 2 เรื่องและนักเรียนในระดับมัธยมปลาย 1 เรื่อง แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นเป็นนักเรียนทั้งหมด แยกเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย 2 เรื่อง นักเรียนระดับชั้นมัธยมต้น 1 เรื่อง และนักเรียนระดับชั้นประถมปลาย 2 เรื่อง ส่วนการได้มาของกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ นั้นได้กลุ่มตัวอย่างมาจากการได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทางไปรษณีย์ 2 เรื่อง ใช้คะแนนสอบเป็นเกณฑ์ 2 เรื่อง และใช้วิธีสุ่มโดยบังเอิญ 1 เรื่อง สำหรับในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น การได้มาของกลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยวิธีการต่าง ๆ กัน ดังนี้คือ จากการจับฉลาก 2 เรื่อง นอกจากนั้น ได้มาจากคะแนนสอบคัดเลือก คะแนนสอบปลายภาค และการเลือกโดยเฉพาะเจาะจง

1.1.6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และคุณภาพ ของเครื่องมือ พบว่า ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากใช้เครื่องมือชนิดเดียว คือ แบบสอบถาม 3 เรื่อง และแบบทดสอบ 1 เรื่อง วิทยานิพนธ์ที่ใช้เครื่องมือ 2 ชนิด คือ แบบทดสอบและแบบสัมภาษณ์มีเรื่องเดียว ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น เครื่องมือที่ใช้มีอย่างน้อย 2 ชนิด แผนการสอนหรือแบบฝึก และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ และมีอีก 3 เรื่องที่เพิ่มแบบสอบถามทางด้านเจตคติด้วย

ส่วนในการประเมินคุณภาพของเครื่องมือ นั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากแล้วมักจะใช้การพิจารณาของอาจารย์ที่ปรึกษาและกรรมการที่เป็นที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์เป็นหลัก ส่วนการประเมินเครื่องมือที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ใช้การทดสอบความยากง่าย การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือทุกชนิดด้วยวิธีการทางสถิติ

1.1.7 ตัวแปร ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ตัวแปรที่ศึกษามีหลากหลาย ได้แก่ ปัญหาเรื่องวัฒนธรรม ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนฟัง การออกเสียงท้ายคำบางคำ ลักษณะและกลวิธีการเรียนรู้ และความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนตัวแปรที่ศึกษาในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ตัวแปรอิสระคือการสอน ตัวแปรตามนั้น เป็นผลสัมฤทธิ์ และมีบางเรื่องที่ศึกษาเจตคติด้วย

1.1.8 สถิติที่ใช้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากใช้ค่าร้อยละ มี 2 เรื่องที่ใช้

ค่า Chi square และมีเพียงเรื่องเดียวที่ระบุว่า ในการวิเคราะห์ข้อมูลตัวเลขนั้น ใช้วิเคราะห์ด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ส่วนมาก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลตัวเลขนั้น ใช้ t-test และส่วนมากใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นนี้แสดงไว้ในตารางที่ 5.2 และในตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.2 แสดง มิติต่าง ๆ ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 5 เรื่อง

มิติ	ส37	ส38	ส39	ส40	ส41
เนื้อหาสาระ	ปัญหาความรู้ ด้านวัฒนธรรม	ปัญหาการสอน ฟัง	การแปรเสียง ท้ายคำบางคำ	ความต้องการ การใช้ภาษา	ลักษณะและ กลวิธีการเรียนรู้
จุดมุ่งหมาย	สำรวจความรู้ เรื่องวัฒนธรรม	สำรวจปัญหา การสอนฟัง	สำรวจ การออกเสียงแปร ที่ท้ายคำ	สำรวจ ความต้องการ การใช้ภาษา	สำรวจลักษณะ และกลวิธี การเรียนรู้
ประชากร	ครูที่ใช้หนังสือ Discoveries (1-3)	ครูในระดับ มัธยมศึกษา	พนักงานหญิง ของสายการบิน	นักเรียน ชั้นมัธยมปลาย	พนักงาน สายการบิน
จำนวนกลุ่มตัวอย่าง วิธีการได้มา	89 ไปรษณีย์	117 ไปรษณีย์	60 สุ่มแบบบังเอิญ	128 คะแนนสอบ ปลายภาค	352 คะแนนสอบ
เครื่องมือ	แบบสอบถาม	แบบสอบถาม	แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบ	แบบทดสอบ ที่คัดแปลงมา	แบบสอบถาม ที่สร้างขึ้นเอง
คุณภาพของ เครื่องมือ	ที่ปรึกษา	ผู้ทรงคุณวุฒิ	ไม่ระบุ	ที่ปรึกษา	ไม่ระบุ
ตัวแปร	หัวข้อเรื่อง วัฒนธรรม 7 หัวข้อ/ ความรู้ของครู	จุดมุ่งหมายฟัง ปัญหาน้อย ปัญหาวิธีสอน ปัญหา การประเมิน/ ประสบการณ์	อายุ ประสบการณ์/ เสียงแปรท้ายคำ บางคำ	ลักษณะ การเรียนรู้/ กลวิธีการเรียนรู้/ ความสามารถ ทางด้านภาษา: เก่ง-อ่อน	ความต้องการ/ ปัญหา/ ความสามารถ
สถิติ	ร้อยละ	ร้อยละ	Chi square	ร้อยละ	ร้อยละ/ Chi square
การใช้คอมพิวเตอร์ ในการวิเคราะห์	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ใช้

ตารางที่ 5.3 แสดง มิติต่าง ๆ ของการวิจัยของวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 5 เรื่อง

มิติ	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41
เนื้อหาสาระ	วิธีสอนอ่าน	วิธีสอนศัพท์	วิธีสอนเจตคติ	วิธีสอนเสริมศัพท์	วิธีสอนฟัง
จุดมุ่งหมาย	อ่านเข้าใจ สนใจ	ใช้ภาษา เจตคติ	ใช้ภาษา เจตคติ	รู้ศัพท์	มีทักษะการฟัง
ประชากร	นักเรียน มัธยมปลาย	นักเรียนประถม ปลาย	นักเรียน มัธยมต้น	นักเรียนประถม ปลาย	นักเรียนประถม ปลาย
จำนวนกลุ่มตัวอย่าง วิธีการได้มา	131 คะแนนสอบ คัดเลือก	5 เลือกแบบเฉพาะ เจาะจง	156 จับฉลาก	40 คะแนนสอบ ปลายภาค	100 จับฉลาก
เครื่องมือ	แผนการสอน แบบสอบถาม ความสนใจ แบบทดสอบ	แผนการสอน แบบวัดเจตคติ แบบทดสอบ	แผนการสอน แบบสอบถาม แบบทดสอบ	แผนการสอน แบบทดสอบ	แบบฝึกทักษะ การฟัง แบบทดสอบ
คุณภาพของเครื่องมือ	ผู้เชี่ยวชาญ และ สัมประสิทธิ์ แอลฟา (SPSS)	Item analysis และTEP (test evaluation program)	สัมประสิทธิ์ แอลฟา	สัมประสิทธิ์ แอลฟา	สัมประสิทธิ์ แอลฟา
ตัวแปรอิสระ	การสอนอ่าน	การสอน	การสอน	การสอนเสริมศัพท์	การสอนฟัง
ตัวแปรตาม	ผลสัมฤทธิ์อ่าน ความสนใจ	ผลสัมฤทธิ์	ผลสัมฤทธิ์ เจตคติ	ผลสัมฤทธิ์ศัพท์	ผลสัมฤทธิ์ฟัง
สถิติ	t-test	t-test	t-test	t-test	t-test
การใช้คอมพิวเตอร์ ในการวิเคราะห์	ใช่	ใช่	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	ใช่

1.2 ส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

1.2.1 จำนวนบท ในจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้ง 10 เรื่อง มี 8 เรื่องที่จำแนกส่วนเนื้อหาออกเป็นบทต่าง ๆ 5 บท มีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 1 เรื่องที่รวมเอาการทบทวนเอกสารไปไว้ในบทที่ 1 และมีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจอีก 1 เรื่องที่แยกเนื้อหาของบทที่ 4 ที่แสดงผลที่ได้รับออกเป็น 2 บท เพราะมีเนื้อหามาก ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ทุกเรื่องจำแนกส่วนเนื้อหาออกเป็น 5 บท

1.2.2 ชื่อของแต่ละบท ชื่อที่ใช้เรียกแต่ละบทนั้น ในวิทยานิพนธ์ที่ศึกษานั้นมีการเรียกชื่อที่แตกต่างกันไป บทที่เรียกชื่อเดียวกันในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องมีเพียงบทเดียว คือ บทนำ สำหรับบทที่ 3 ที่ส่วนมากนิยมเรียกว่าวิธีดำเนินการวิจัย นอกเหนือจากนั้น ชื่อของบทอื่น ๆ มีการเรียกชื่อต่าง ๆ กันไป เช่น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจนิยมเรียกบทที่ 2 ว่า การตรวจ(สอบ)เอกสาร ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นเรียกว่า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องหรือวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ส่วนบทที่ 4 นั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจนิยมเรียกว่า ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นเรียกว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลหรือผลการวิจัยและอภิปรายผล นอกจากนี้ ยังเรียกชื่อตามหัวข้อเรื่องเฉพาะของการวิจัยนั้น ๆ สำหรับชื่อของบทที่ 5 นั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจนิยมเรียกว่าสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นนิยมเรียกว่า สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปการเรียกชื่อของแต่ละบทที่นิยมใช้ ดังนี้

บทที่ 1: บทนำ

บทที่ 2 : การตรวจ(สอบ)เอกสาร หรือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง/หรือ
วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3: วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 4: ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์ หรือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล/หรือผลการวิจัยและ
อภิปรายผล

บทที่ 5: สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ /หรือ สรุปและข้อเสนอแนะ

ตารางที่ 5.4 แสดงการเรียกชื่อของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์

ชื่อของบทต่าง ๆ/ วิทยานิพนธ์	ศ 37	ศ 38	ศ 39	ศ 40	ศ 41	ท 37	ท 38	ท 39	ท 40	ท 41
บทที่ 1: บทนำ (การสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
บทที่ 2: เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การตรวจ(สอบ)เอกสาร วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	/	/	-	/	/	/	/	/	/	/
บทที่ 3: วิธีดำเนินการค้นคว้า วิธีดำเนินการวิจัย	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
บทที่ 4: ผลการวิเคราะห์ ที่ได้รับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์ ผลการวิจัยและอภิปรายผล (บทที่ 3, 4, 5 เป็นหัวข้อเรื่องเฉพาะที่เป็นผลที่ได้รับ)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
บทที่ 5: สรุป (ผล) อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ สรุปและข้อเสนอแนะ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
บทที่ 6: อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ			/							

1.2.3 ความยาวของแต่ละบท ในการพิจารณาเปรียบเทียบความยาวของวิทยานิพนธ์ โดยการนับปริมาณจำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง พบว่าในส่วนที่เป็นบทที่ 1 และบทที่ 2 นั้น ปริมาณจำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์ทั้งสองประเภทนี้กล่าวได้ว่ามีความยาวไม่แตกต่างกัน แต่ความยาวของส่วนที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ บทที่ 3 ซึ่งเป็นการระบอบทวิการดำเนินการศึกษาวิจัยที่ปรากฏว่า วิทยานิพนธ์เชิงทดลองมีความยาวประมาณ สี่เท่าของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ แต่เมื่อดูความยาวของบทที่ 4 ซึ่งเป็นบทที่กล่าวถึงผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล และบทที่ 5 ซึ่งเป็นบทสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ปรากฏว่ากลับตรงกันข้าม นั่นคือ ปริมาณความยาวของบทที่ 4 นั้น วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ มีความยาวมากกว่าวิทยานิพนธ์เชิงทดลองประมาณ 6 เท่า และความยาวของบทที่ 5 วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจก็มีความยาวมากกว่าวิทยานิพนธ์เชิงทดลองประมาณ 2 เท่า ดังตาราง ที่ 5.3

ตารางที่ 5.5 แสดงจำนวนหน้า จำนวนบท และจำนวนส่วนต่าง ๆ ของแต่ละบท (%)

ชื่อข้อ	จำนวนหน้า (%)					รวมจำนวนหน้าทั้งหมด
	บทนำ	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	
ส 37	.30 (2)	3.28 (22)	.30(2)	4.77 (32)	1.04 (7)	9.69 (65)
ส 38	.75 (5)	5.66 (38)	.45(3)	6.86 (46)	.75 (5)	14.46 (97)
ส 39	1.50 (10)	1.04 (7)	1.50(10)	5.66 (38)	.89 (6)	10.58 (71)
ส 40	.75 (5)	3.58 (24)	.75(5)	6.26 (42)	1.49 (10)	12.82 (86)
ส 41	1.19 (8)	3.73 (25)	.30(2)	4.32 (29)	.60 (4)	10.13 (68)
รวม	4.5 (30)	17.3 (116)	3.3 (22)	17.9 (187)	4.8 (32)	57.7 (387)
ท 37	1.64 (11)	5.22 (35)	2.24(15)	.30 (2)	.75 (5)	10.13 (68)
ท38	1.04 (7)	5.07 (34)	$\frac{2.24 + 3.28}{15+22}$	1.94 (13)	.75 (5)	14.31 (96)
ท 39	.60 (4)	1.64 (11)	1.19 (8)	1.79 (12)	.45 (3)	5.66 (38)
ท 40	.75 (5)	4.02 (27)	2.24 (15)	.30 (2)	.30 (2)	7.75 (52)
ท41	.89 (6)	1.64 (11)	.60 (4)	.89 (6)	.60 (4)	4.47 (30)
รวม	4.9 (33)	17.6 (118)	11.8 (79)	5.2 (35)	2.8 (19)	42.3 (284)
รวมทั้งสิ้น	9.4 (63)	34.9 (234)	15.1 (101)	33 (222)	7.6 (51)	100%(671)

- หมายเหตุ 1. ส37 หมายถึงชื่อข้อของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจที่ทำเสร็จในปี พ.ศ. 2537
ส่วน ท 37 หมายถึงชื่อข้อของวิทยานิพนธ์เชิงทดลองที่ทำเสร็จในปี พ.ศ. 2537
2. ตัวเลขในวงเล็บเป็นจำนวนหน้าจริงที่นับได้

2 รูปแบบการเขียนส่วนเนื้อหา

2.1 รูปแบบการเขียนบทที่ 1: บทนำ

2.1.1 ส่วนต่าง ๆ ของบทนำ ในบทนำของวิทยานิพนธ์ทุกเรื่อง เนื้อหาของบทนำแยกออกเป็นหัวข้อเรื่องใหญ่ (ดังแสดงในตารางที่ 5.4) ที่แบ่งส่วนให้เห็นได้อย่างชัดเจน โดยพิมพ์แยกออกไปอยู่บนอีกบรรทัดหนึ่งต่างหาก ส่วนมากจะพิมพ์ตีคริมซ้ายสุดของหน้ากระดาษ มีบางเรื่องที่พิมพ์ให้อยู่ตรงกลางหน้ากระดาษ บางเรื่องมีตัวเลขกำกับไว้ด้วย และเกือบทุกเรื่องจะขีดเส้นใต้หัวข้อเรื่องใหญ่ เหล่านี้

ในบทที่ 1 มีจำนวนหัวข้อเรื่องใหญ่รวมทั้งสิ้น 10 หัวข้อ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ เรื่องที่มีหัวข้อเรื่องมากที่สุดมี 8 หัวข้อ เรื่องที่มีน้อยที่สุด มี 5 หัวข้อ ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น เรื่องที่มีหัวข้อมากที่สุดมี 7 หัวข้อและเรื่องที่มีน้อยที่สุดมี 5 หัวข้อ โดยเฉลี่ย หัวข้อเรื่องที่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องมีอยู่ด้วยกันจำนวน 5 หัวข้อ

ซึ่งบางหัวข้อก็มีชื่อเรียกต่างกันดังนี้ คือ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา / หรือ ภูมิหลัง
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย / หรือจุดมุ่งหมายของการวิจัย
3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
4. ขอบเขตของการวิจัย / หรือขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า / หรือขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย
5. นิยามศัพท์เฉพาะ / หรือนิยามศัพท์ คำจำกัดความของศัพท์ที่ใช้เฉพาะในงานวิจัย / หรือคำจำกัดความ / หรือนิยามศัพท์เฉพาะ

การเรียงลำดับหัวข้อเรื่องดังกล่าวข้างต้นนี้ ไม่ได้เรียงลำดับก่อนหลังเป็นแบบเดียวกันทั้งหมด เฉพาะหัวข้อเรื่องต่อไปนี้ที่เรียงลำดับเป็นแบบเดียวกันดังนี้

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (ยกเว้นใน ส 1 ที่เรียงไว้เป็นลำดับที่ 3)
2. วัตถุประสงค์
3. ประโยชน์ที่จะได้รับ (ยกเว้นใน ส 1 ที่ไม่ได้แยกออกเป็นหัวข้อต่างหาก)
4. ขอบเขตของการวิจัย
5. นิยามศัพท์เฉพาะ

2.1.2 รูปแบบการเขียนบทนำ ในบทนำ โดยเฉลี่ยมีหัวข้อเรื่องทั้งหมด 5 หัวข้อดังกล่าวแล้ว วิธีการเขียนในแต่ละหัวข้อมี 2 แบบ แบบแรกคือ เขียนเป็นความเรียง โดยแบ่งออกเป็นย่อหน้า ซึ่งในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องมีเพียงหัวข้อแรกของบทนำที่เขียนเช่นนี้ ส่วนหัวข้ออื่น ๆ เขียนแบบที่ 2 ทั้งหมด นั่นคือ เขียนเรียงเป็นข้อ ๆ มีหมายเลขกำกับ ดังนั้น การวิเคราะห์วิธีการเขียนการเรียงลำดับข้อความในบทนำ จึงสามารถวิเคราะห์โดยใช้หน่วยข้อความเฉพาะในหัวข้อแรกเท่านั้น เพราะหัวข้ออื่น ๆ นั้นมีการเรียงลำดับความเป็นข้อ ๆ อยู่แล้ว

ตารางที่ 5.6 แสดงรายชื่อ 10 หัวข้อเรื่องใหญ่ในบทนำของวิทยานิพนธ์

ชื่อหัวข้อเรื่องใหญ่ของบทนำ	ศ37	ศ38	ศ39	ศ40	ศ41	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41
1. ภูมิหลัง ความสำคัญของปัญหา ความเป็นมาของปัญหา ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	/	/	/	/	/		/	/	/	/
2. จุดมุ่งหมายของการวิจัย วัตถุประสงค์ (ของการวิจัย)	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
3. สมมุติฐาน (ของ)(การวิจัย)	-	-	/	-	-	/	-	/	/	-
4. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า ประโยชน์ที่ (คาดว่า) จะได้รับ	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
5. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ขอบเขตของการวิจัย ขอบเขตการวิจัย ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย	/	/	/	/	/			/	/	/
6. ข้อตกลงเบื้องต้น	-	/	-	/	/	/	/	/	/	-
7. นิยามศัพท์ นิยามศัพท์เฉพาะ คำจำกัดความของศัพท์ที่ใช้เฉพาะในงานวิจัย คำจำกัดความหรือนิยามศัพท์เฉพาะ	/		/	/	/			/	/	/
8. ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย	-	-	/	-	-	-	-	-	-	-
9. ชื่อคำถามของการวิจัย	-	-	-	-	/	-	-	-	-	-
10. การสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง	-	-	/	-	-	-	-	-	-	-
รวมจำนวนหัวข้อในแต่ละเรื่อง	5	6	8	6	7	7	6	7	7	5

2.1.3 การเขียนหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ: ความสำคัญและ ความเป็นมาของ ปัญหา

1. ลักษณะการเขียน หัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ คือ ความสำคัญ และความเป็นมาของปัญหานี้ ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องแบ่งเนื้อหาของหัวข้อนี้เป็นย่อหน้า แต่มีจำนวน มากน้อยต่างกัน โดยเฉลี่ยแล้ว มีจำนวน 6.8 ย่อหน้า ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ พบว่า มี จำนวน โดยเฉลี่ย 6 ย่อหน้าและในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมีจำนวน โดยเฉลี่ย 7.6 ย่อหน้า

2. การอ้างอิงผลงานอื่น ๆ ในการเขียนหัวข้อเรื่องที่ 1 นี้มีการเขียนอ้างอิง ผลงานของผู้อื่นด้วย ซึ่งปริมาณการอ้างอิงโดยเฉลี่ยมี 13.5 ครั้ง ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง มีการอ้างอิงมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเป็นอัตราส่วนประมาณ 3:2

ตารางที่ 5.7 แสดงจำนวนโดยเฉลี่ยของย่อหน้าและจำนวนการอ้างอิงในหัวข้อเรื่องที่ 1
“ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา” ของวิทยานิพนธ์ทั้งสองประเภท

ประเภทของวิทยานิพนธ์	จำนวนย่อหน้า	จำนวนการอ้างอิง (รวมทั้งที่ซ้ำกันด้วย)
วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ	6	8.4
วิทยานิพนธ์เชิงทดลอง	7.6	14.6
รวมจำนวนโดยเฉลี่ย	6.8	13.5

3. จำนวนข้อความ จำนวนข้อความโดยเฉลี่ยของหัวข้อเรื่องแรกของบทนำของวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมีจำนวนมากกว่าจำนวนข้อความที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเป็นอัตราส่วนประมาณ 2:1 ดังตารางที่ 5.6

ตารางที่ 5.8 เปรียบเทียบจำนวนข้อความ (%) ในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำของวิทยานิพนธ์
เชิงสำรวจและเชิงทดลอง

ชื่อ/จำนวน	จำนวน (%)					
	ปี 37	ปี 38	ปี 39	ปี 40	ปี 41	
วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ	6	12	4	6	6	35
วิทยานิพนธ์ทดลอง	17	13	8	9	18	65
รวม						100 %

2.1.4 การเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องแรก ข้อความที่เขียนอยู่ในหัวข้อเรื่องแรกของบทนำประกอบขึ้นด้วยข้อความที่ระบุขอบเนื้อหาที่สำคัญ 3 ประการ เรียงลำดับต่อเนื่องกันดังนี้ ข้อความแรก กล่าวถึงหัวข้อเรื่องหรือปัญหาที่จะศึกษา และสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ข้อความต่อไป กล่าวถึงปัญหาที่ต้องแก้ไข และข้อความสุดท้าย กล่าวถึงการแก้ปัญหา ในแต่ละข้อความเหล่านี้ ผู้เขียนเลือกใช้ข้อความย่อที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ กันดังตารางที่ 5.6

จากตาราง จะเห็นว่าในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องมักจะเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำนี้ครบถ้วนทั้งหมด คือ เริ่มด้วยข้อความที่ระบุขอบความเป็นมาของปัญหาวิจัย โดยการกล่าวถึงภูมิหลังหรือความสำคัญของปัญหาวิจัย บอกระบุสถานการณ์ปัจจุบัน

และอ้างอิงผลงานอื่น ๆ ข้อความต่อไป เป็นการระบอบอกปัญหาที่ต้องแก้ไข โดยการกล่าวถึง ปัญหาที่เป็นอยู่ และสาเหตุของปัญหานั้น ข้อความที่ 3 คือการแก้ปัญหา โดยกล่าวถึง จุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการวิจัยและบอกประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัย

ตารางที่ 5.9 แสดงรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ
ในวิทยานิพนธ์ทั้งสองประเภท

ข้อความและการเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องที่ 1	ศ37	ศ38	ศ39	ศ40	ศ41	รวม	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	รวม
ข้อความที่ 1: ระบอบอกความเป็นมาของปัญหาโดยเลือกใช้ข้อความต่อไปนี้												
1. บอกภูมิหลัง/ ความเป็นมาของปัญหา	/		/	/		3		/	/	/	/	4
บอกความสำคัญและ ความจำเป็นของปัญหา		/			/	2	/	/	/	/		4
							/					1
2. บอกข้อสรุป และ/ หรือ บอกทฤษฎี			/			1				/	/	2
		/			/	2	/	/	/			3
3. บอกสถานการณ์ปัจจุบัน/ ประวัติความเป็นมา	/		/	/		3		/	/	/	/	4
								/		/		2
4. อ้างผลงานต่าง ๆ ที่ทำมาก่อน	/	/	/	/	/	5	/	/	/	/	/	5
ข้อความที่ 2 ระบอบอกปัญหาที่ต้องแก้ไข/ข้อจำกัดของงานวิจัยเดิม โดยเลือกใช้ข้อความต่อไปนี้												
1. บอกปัญหา-ไม่เห็นด้วยกับที่ทำอยู่ หรือ ตั้งคำถาม	/	/	/	/	/	5	/	/	/	/	/	5
			/			1				/		1
2. สาเหตุ	/	/	/	/	/	5	/	/	/	/	/	5
ข้อความที่ 3 การแก้ปัญหา												
1. บอกจุดมุ่งหมาย/จุดประสงค์	/	/	/	/	/	5	/	/	/	/	/	5
2. บอกประโยชน์ แก่การนำไปใช้	/	/	/	/		4	/	/	/	/	/	5
	/					1						
รวม	8	7	9	7	6	37	8	10	9	11	8	46

2.1.5 วิธีการเขียนข้อความทั้ง 3 ประการ ในการเขียนข้อความแรก คือ การระบอบอกความเป็นมาของปัญหาวิจัยนั้น พบว่า ใช้วิธีการเขียน 2 แบบ แบบที่ 1 คือ บอกสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่ศึกษา โดยระบอบอกสาเหตุ-ผลที่เกิดขึ้น และแบบที่ 2 คือ การบอกความสำคัญของปัญหาโดยการให้เหตุผล ในงานวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ มี 3 เรื่องที่บอกความเป็นมาหรือภูมิหลังของปัญหาวิจัยส่วนอีก 2 เรื่องบอกความสำคัญของปัญหาวิจัย ส่วนในงานวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ส่วนใหญ่บอกทั้ง 2 อย่างคือ บอกทั้งความเป็นมาของปัญหาและความสำคัญของปัญหาวิจัย มีเพียงฉบับเดียวที่บอกความสำคัญและความจำเป็นของปัญหาวิจัย

1. ก วิธีการเขียนความเป็นมาของปัญหาหรือภูมิหลังที่มักเริ่มต้นด้วยข้อความที่ระบุบอกสถานการณ์ปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่จะศึกษาวิจัย ตามด้วยข้อความที่บอกปัญหาที่เกิดขึ้น แล้วเป็นข้อความที่บอกสาเหตุของปัญหา ซึ่งมักอ้างผลงานของผู้อื่นมาสนับสนุน โดยใช้วิธีการเขียนแบบสาเหตุ-ผลที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นดังตัวอย่างที่ 1 และ 2

ตัวอย่างที่ 1 การเขียนความเป็นมาของปัญหาการวิจัยหรือภูมิหลังในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ตัวอย่างข้อความที่เขียนในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ	หน้าที่ของข้อความ
หนังสือภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นสื่อการเรียนมีเพิ่มขึ้นมากมาย เพราะการเปลี่ยนแปลงแนวการสอนที่เน้นการสื่อสาร พงศ์ (2533) กล่าวว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเน้นสอนสิ่งที่พบจริงในชีวิต ในภาษาพูดภาษาเขียนมีวัฒนธรรมแฝงอยู่ ดังนั้น ภาษาและวัฒนธรรมจึงต้องไปด้วยกัน	บอกสถานการณ์ปัจจุบัน (สาเหตุ-ผล) อ้างอิงผลงานของผู้อื่น
พงศ์ (2533) ....พบว่าหนังสือแบบเรียนไม่ได้อธิบายความหมายของคำหรือข้อความทางวัฒนธรรมไว้ด้วย ถ้าผู้สอนไม่รู้ ผู้เรียนก็จะมีปัญหาในเรื่องนี้ ประพิมพรรณ (2530) ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางวัฒนธรรมแก่นักเรียน แต่การสอนวัฒนธรรม...ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากความรู้ของครูไม่เพียงพอ (ส 37)	บอกสถานการณ์ปัจจุบัน(สาเหตุ-ผล) อ้างอิงผลงานของผู้อื่น อ้างอิงผลงานของผู้อื่น

- หมายเหตุ 1. อักษรตัวเอนเป็นข้อความที่ผู้วิจัยเขียน
 2. เครื่องหมาย ... แสดงว่ามีข้อความที่ละไว้
 3. ข้อความในบรรทัดหนึ่ง ๆ เป็นหน่วยข้อความหนึ่ง หน้าที่ที่อยู่ในด้านขวาที่ตรงกันนั้นเป็นหน้าที่ของข้อความนั้น

ตัวอย่างที่ 2 การเขียนบอกความเป็นมาของปัญหาการวิจัยในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ข้อความที่เขียนในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ	หน้าที่ของข้อความ
ในยุคนี้ การสื่อสารเป็นไปอย่างง่ายดายจึงทำให้มีการแลกเปลี่ยนวิทยาการต่าง ๆ ค่อย ๆ กัน การสื่อสารมีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ วัฒนธรรมและการใช้ภาษา	บอกสถานการณ์โลกปัจจุบัน (สาเหตุ-ผล)
การใช้ภาษาสากล โดยเฉพาะภาษาอังกฤษมีการนำมาใช้ในภาษาของตนเอง เช่น ...จนทำให้เกิดช่องว่างในการเข้าใจต่อกัน (ส 39)	ระบุปัญหา (สาเหตุ-ผล)

1. ข วิธีการเขียนความสำคัญของปัญหา ในการเขียนหัวข้อเรื่องแรกของ บทนำ นอกจากจะใช้ข้อความที่บอกภูมิหลังหรือความเป็นมาของปัญหาการวิจัยแล้ว ยังพบว่า ยังใช้ข้อความที่บอกความสำคัญของปัญหาด้วย ซึ่งข้อความที่บอกความสำคัญนี้จะแตกต่าง จากข้อความที่บอกความเป็นมาของปัญหาการวิจัย คือ ถ้ากล่าวถึงความเป็นมาจะเป็นการกล่าวถึง สถานการณ์ปัจจุบัน โดยระบุบอกสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น แต่ถ้าเป็นข้อความที่กล่าวถึงความสำคัญของประเด็นปัญหาการวิจัยจะระบุบอกเหตุผล โดยการอ้างจากเอกสารหรือการอ้างอิงข้อเท็จจริงตามที่มีผู้อื่น ได้ศึกษามาแล้ว วิธีการเขียนข้อความนี้ ทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ และในเชิงทดลองมีรูปแบบการเขียนเป็น ไปในลักษณะเดียวกัน

การเขียนเรียงลำดับข้อความที่ระบุบอกความสำคัญนั้นมีดังนี้ เริ่มด้วยการบอก หัวข้อเรื่องวิจัย แล้วระบุบอกความสำคัญ ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องที่เขียนบอกความสำคัญจะมี ส่วนนี้ แต่บางเรื่องอาจมีข้อความอื่น ๆ เพิ่มเข้ามาด้วย เช่น การอ้างอิงข้อมูลจากผลงานอื่น ๆ เพื่อสนับสนุน และการอ้างอิงผลงานอื่นเพื่อเสนอแนะวิธีแก้ไข และสุดท้าย คือการสรุป ใจความทั้งหมดเกี่ยวกับความสำคัญของหัวข้อเรื่อง ดังตัวอย่างข้างล่างนี้

ในตัวอย่างที่ 3 ระบุบอกหัวข้อเรื่องและความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ในตัวอย่างที่ 4 บอกหัวข้อเรื่องและความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ในตัวอย่างที่ 5 ระบุบอกหัวข้อเรื่องและความสำคัญและข้อเสนอแนะ

ในตัวอย่างที่ 5 และ 6 ระบุบอกหัวข้อเรื่อง ความสำคัญและรายละเอียดอื่น ๆ

ตัวอย่างที่ 3 การเขียนระบุบอกเฉพาะหัวข้อเรื่องและความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ข้อความระบุบอกความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ	หน้าที่ของข้อความ
ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้มีความสำคัญมากต่อสัมฤทธิ์ ผลในการเรียนรู้และ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนการสอนอังกฤษด้วย	ระบุบอกหัวข้อเรื่องและ ความสำคัญ 2 ประการ
กล่าวคือ การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ครูต้องให้ความสำคัญ กับผู้เรียนและเข้าใจและรู้จักผู้เรียนของตนดี (ไพฑูริย์, 2523) เพราะ ว่าถ้าครูรู้ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของเด็กของตน และ รู้ดีด้วยว่า แต่ละคนก็มีลักษณะแตกต่างกัน ข่อมส่งผลต่อความสัมฤทธิ์ ในการเรียน .(Price, 1978) (ศ 41)	ให้เหตุผล โดยอ้างอิงจาก ผลงานอื่น ๆ

ตัวอย่างที่ 4 การเขียนระบุบอกหัวข้อเรื่องและความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ข้อความที่ระบุความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง	หน้าที่ของข้อความ
ปัจจุบันนี้ การอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะความรู้ วิชาการและแนวความคิดใหม่ ๆ อยู่ในรูปสิ่งพิมพ์ ดังนั้นการเรียนรู้อาการตะวันตกอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางต้องอ่าน ตำราภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้คือการอ่าน (ท 37)	บอกความสำคัญของหัวข้อเรื่อง และบอกเหตุผลสนับสนุน

ตัวอย่างที่ 5 การเขียนระบุบอกความสำคัญและข้อเสนอแนะโดยการให้ เหตุผลในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ข้อความที่ระบุบอกความสำคัญในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ	หน้าที่ของข้อความ
...คนเราไม่สามารถเปล่งเสียงที่ไม่เคยได้ยินมาได้ถูกต้อง ฉะนั้น ความพยายามที่จะพูดให้ได้อยู่ที่ความสามารถในการฟัง	บอกหัวข้อเรื่อง-
...การฟังและการเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูดเป็นสิ่งสำคัญ นักเรียนต้องใช้ทักษะการฟังมากที่สุด ดังที่ ฐะปะนีย์และประภาศรี (/2520:7) กล่าวว่า "... จากงานวิจัยของ Duker (1969:85) ได้กล่าวถึงผลการศึกษาของ Rankin ... ฐะปะนีย์และประภาศรี (/2520:7) พบตัวเลขแสดงว่า ...	บอกความสำคัญประการที่หนึ่ง ให้เหตุผลสนับสนุนความสำคัญประการที่หนึ่ง โดยอ้างอิงผลงานอื่น ๆ
การฟัง...ยังมีความสัมพันธ์มากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่มีความสามารถในการฟังสูง ...เขาวนปัญญาสูงกว่าผู้ที่มีความสามารถในการฟังต่ำ	บอกความสำคัญประการที่สอง
การฟัง ...สติปัญญาและประสบการณ์ เพราะ...ถ้าไม่รู้จักวิธีฟัง...ย่อมขาดประสิทธิภาพ	บอกความสำคัญประการที่สาม
การฟังที่มีประสิทธิภาพต้องฝึกฝน บันลือ(2522: 39) กล่าวว่า "...ต้องมีการฝึกฝน" Fawcett (1965:32) กล่าวว่า "...ฝึกการฟังจะมีพัฒนาการในการฟัง....	เสนอแนะแนวทางแก้ไข โดยอ้างอิงผลงานอื่น ๆ
การฟังเป็นฐานสำคัญของการเรียนรู้และเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด ประมาณกันว่าร้อยละ ... ใช้ในการฟังอย่างเดียว (ส 38)	สรุป

ตัวอย่างที่ 6 การเขียนความสำคัญ โดยการให้เหตุผลในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ข้อความที่เขียนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง	หน้าที่ของข้อความ
และจากจุดประสงค์ของหลักสูตร สิ่งที่ต้องการให้เรียนรู้ประการหนึ่ง คือศัพท์ ซึ่งสำคัญมาก ดั่งที่ดวงเดือน (2533) ได้กล่าวว่า นักเรียนที่รู้ศัพท์มาก ใช้ได้ถูกต้อง ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น Harris (1970 อ้างในระดับศิลป์, 2328) กล่าวว่า ศัพท์สำคัญที่สุดสำหรับการอ่าน โดยเฉพาะผู้เริ่มเรียน (ท 40)	บอกความสำคัญ ของหัวข้อเรื่อง คือ ศัพท์ บอกเหตุผลสนับสนุน โดยอ้างอิงจากผลงานอื่น ๆ

2. วิธีการเขียนข้อความที่ 2 : การระบุบอกปัญหา การระบุบอกปัญหาที่นิยมเขียนนั้น พบว่ามักเริ่มต้นด้วยคำเชื่อม โยง ซึ่งส่วนมากใช้คำเดียว คือ “แต่” แล้วตามด้วยข้อความที่กล่าวถึงปัญหา จากการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการวิจัยเชิงสำรวจหรือเชิงทดลองก็ระบุบอกปัญหาทั้งหมด (100%)

ตัวอย่าง ข้อความที่ใช้ระบุบอกปัญหา ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

1. แต่ การสอนวัฒนธรรม...ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเนื่องจากความรู้ของครูยังไม่เพียงพอ (ส 37)
2. แต่ การฟังกลับเป็นทักษะที่ได้รับการประมาณค่าต่ำที่สุดและมีการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการฟังน้อยที่สุด...(ส 38)

ตัวอย่าง ข้อความที่ใช้ระบุบอกปัญหา ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

1. แต่ สภาพการสอนอ่าน...ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจนัก (ท 37)
2. แต่ เท่าที่ผ่านมา...นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์อยู่ในระดับน้อย (ท 38)
3. แต่ ทักษะการฟัง...ไม่ได้รับการฝึกเต็มที่...และแบบฝึกมีไม่มากพอ... (ท 41)

ข้อความที่ระบุบอกสาเหตุของปัญหา ในวิทยานิพนธ์ทุกฉบับระบุบอกสาเหตุของปัญหา (100%) แต่การบอกสาเหตุนั้นมีลักษณะที่แตกต่างกัน คือ ระบุบอกโดยตรง ซึ่ง 3/5 ของวิทยานิพนธ์เชิงทดลองใช้ แบบนี้ กับการระบุบอกที่ให้ผู้อ่านสรุปความเอาเองที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจทั้งหมด

ตัวอย่าง การระบุบอกสาเหตุของปัญหาโดยตรง ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

1. หากพิจารณาถึงสาเหตุของความบกพร่องในการอ่านของนักเรียนแล้ว จะพบว่ามีสาเหตุที่พอสรุปได้สองประการใหญ่ ๆ คือ ประการที่หนึ่ง คือ การสอนของครู ... เช่น ... อีกประการหนึ่ง ... ตัวผู้เรียน ... เช่น ... (ท 37)

2. ส่วนสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ....อยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจมีหลายสาเหตุ ซึ่งมีผู้กล่าวไว้หลายท่าน เช่น สอรรถ (2523) อัญชลี (2526) อรพิน (2527) ดวงเดือน (2528) ทิพย์วัลย์ (2532) สรุปได้ดังนี้
  1. ครู ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ขาดความรู้และเทคนิควิธีสอน
  2. นักเรียนไม่ชอบทำกิจกรรมระหว่างเรียนและนอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนไม่กล้าพูด และมีทัศนคติที่ไม่ดี
  3. หลักสูตร ตำราไม่น่าสนใจ
  4. 5. ... (ท 39)
3. ประสิทธิ์ (2526) ได้กล่าวว่า สาเหตุของปัญหาหรือความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ..พอจะแบ่งได้ โดยสังเขป 3 ประการ คือ ปัญหาที่มาจากครู ..นักเรียน...วิธีสอน (ท 39)

ตัวอย่างการระบุบอกสาเหตุที่ให้อ่านสรุปความเองในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

1. แต่การสอนวัฒนธรรม....ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเนื่องจากความรู้ของครู ไม่พอ...หนังสือแบบเรียนชุด Discoveries มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมเยอะ ...อาจมีปัญหาถ้าครูไม่รู้ ขณะนี้มีโรงเรียนหลายแห่งที่ใช้หนังสือนี้ (ส 37)
2. ...โดยการศึกษาจากพฤติกรรมการสอน...ทั้งนี้เพราะมีงานวิจัยยืนยันไว้มาก ปัญหาส่วนใหญ่มาจากการสอนของครู (ส 38)
3. ...ปัจจัยสังคมเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการออกเสียงแตกต่าง นอกจากนี้ การศึกษาเรื่อง...ของศรีอยุธยา (2537) พบว่า การไปศึกษาหรือการไม่ไปศึกษาต่างประเทศเป็นสาเหตุทำให้แตกต่าง...จากการปฏิบัติงานบนเครื่องบินเอง พนักงานทั้งหลาย ใช้คำทับศัพท์กันมากและออกเสียงต่าง ๆ กัน ...(ส 39)
4. เนื่องจากการนำไปใช้ในชั้นเรียนยังเกิดข้อสงสัยมากมาย...ในเรื่องของความหมาย ความสามารถ...การนำไปใช้ปฏิบัติจริงในห้องเรียน นอกจากนี้แล้ว งานวิจัยในประเทศไทยส่วนใหญ่ ...ศึกษาด้านกลวิธี...ความรู้ ความเข้าใจและอภิปรายเท่านั้น ...(ส 41)

3. วิธีการเขียนข้อความที่ 3 คือการระบุบอกการแก้ปัญหา ข้อความที่ระบุบอกการแก้ปัญหานี้ มักนิยมเริ่มต้นเขียนด้วยการบอกจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของงานวิจัยและตามด้วยการบอกประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัยนี้ ในวิทยานิพนธ์ทั้งเชิงสำรวจ และเชิงทดลองส่วนมากก็เขียนในลักษณะเดียวกันนี้

ตัวอย่างการเขียนระบุบอกการแก้ปัญหาในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ตัวอย่างที่ 1 ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมาย:

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจ เนื้อหาทางวัฒนธรรมที่อาจเกิดขึ้นในक्रमัธยมต้นที่ใช้หนังสือชุดนี้

ข้อความที่บอกประโยชน์ของงานวิจัย :

การศึกษารุ่นนี้ทำให้ทราบปัญหาของครูเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนชุด Discoveries และสามารถใช้เป็นคู่มือครูต่อไปได้ด้วย (ส 37)

ตัวอย่างที่ 2 ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมาย:

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้บริหารวิชาการจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสาเหตุ... การฟังของนักเรียนมัธยมตามที่ปรากฏจากหลักฐานข้างต้น โดยศึกษาจากพฤติกรรมการสอน... ทั้งนี้เพราะมีงานวิจัยยืนยันไว้มาก ปัญหาส่วนใหญ่มาจากการสอนของครู ดังที่ Kalantzis (1972) และ Rogers (1979) ได้เสนอไว้ (ส 38)

ข้อความที่บอกประโยชน์ของงานวิจัย:

หากพบว่า ครู ในโรงเรียนคาทอลิก สังเกต...ปรากฏอยู่อย่างไรจะได้แก้ไขได้ถูกต้อง (ส 38)

ตัวอย่างที่ 3 ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมาย:

ดังนั้น ...จำเป็นต้องมีการศึกษาเพื่อหาความต้องการ ในการใช้ภาษาที่แท้จริง...(ส 40)

ข้อความที่บอกประโยชน์ของงานวิจัย:

...สำหรับใช้เป็นข้อมูลในการจัดหลักสูตรของการอบรมให้มีประสิทธิภาพ (ส 40)

ตัวอย่างการเขียนระบุบอกการแก้ปัญหาในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ตัวอย่างที่ 1 ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมาย:

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทดลองสอนอ่าน โดยวิธี MIA (ท 37)

ข้อความที่บอกประโยชน์ของงานวิจัย:

เพื่อก่อให้ผู้เรียนสนใจการอ่าน สนใจเข้าร่วมกิจกรรม และเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีสอนอ่าน (ท 37)

ตัวอย่างที่ 2 ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมาย:

...ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้แก้ปัญหา...(ท 38)

ข้อความที่บอกประโยชน์ของงานวิจัย:

...และที่สำคัญ ผู้วิจัยคาดว่า กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนรู้คำศัพท์
อย่างมีความหมาย จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทั้งสี่ และจะช่วยให้ผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น (ท 38)

ตัวอย่างที่ 3 ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมาย:

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบฝึก...สำหรับนักเรียนชั้นประถม
(ท 41)

ข้อความที่บอกประโยชน์ของงานวิจัย:

...เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและเพื่อเป็นเครื่องมือให้ครูใช้...ต่อไป (ท 41)

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความทั้งหมดในหัวข้อเรื่องที่ 1 ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ
 ชื่อหัวข้อวิจัย: การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (t,d3, l) ในคำภาษาอังกฤษของ
 พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิง ไทย

หน้า ต่อหน้า	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
1/1	<p><u>1.1 ความเป็นมาของปัญหา</u></p> <p>ในยุคนี้ การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างง่ายดายทำให้มีการแลกเปลี่ยนวิทยาการต่าง ๆ ต่อกัน การสื่อสารมีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ วัฒนธรรมและการใช้ภาษา (เช่น) การใช้ภาษาสากล โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ มีการมาใช้ในภาษาตนเอง ในภาษาไทย มีภาษาอังกฤษอยู่มาก ทั้งอิมและทับศัพท์ ทำให้เกิดช่องว่างของการสื่อสาร จากการที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ในสื่อสารมวลชน เช่น ทวี มีการออกเสียงอังกฤษแบบอังกฤษ ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ปรากฏการณ์เช่นนี้ เกิดขึ้นในกลุ่มคนบางกลุ่ม ซึ่งมักเป็นกลุ่มผู้มีการศึกษาสูง ที่ผ่านการศึกษาต่างประเทศมาแล้วจึงนำเอาภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย โดยออกเสียงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เป็นที่ยอมรับกันในกลุ่มว่าเป็นผู้มีการศึกษาสูง ให้ความรู้สึกโก้ สำหรับกลุ่มที่มีการศึกษาค่ำ ก็จะยังคงใช้ภาษาไทย ถ้าใช้คำอิมหรือทับศัพท์ก็ออกเสียงเป็นไทย</p> <p>จากการศึกษาเรื่องการแปร ..... ของ อังสนา 2532 ...พบว่า ปัจจัยทางสังคม คือ การไปต่างประเทศ สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางภาษา นอกจากนี้ จากการศึกษาของศรีธรร 2537 พบว่า การจบการศึกษาจากต่างประเทศเป็นตัวแปรที่ทำให้การออกเสียงท้ายคำแปรไป</p> <p>จากประสบการณ์ในการปฏิบัติงานบนเครื่องบินนั้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า มีการพูดทับศัพท์เป็นจำนวนมาก และมีการออกเสียงที่ต่างกัน บ้างก็เป็นแบบไทย บ้างก็เป็นแบบอังกฤษ</p> <p>ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า พนักงานที่เป็นผู้หญิงไทยจะออกเสียงแบบใด และการแปรนี้จะสัมพันธ์กับประสบการณ์การใช้ภาษา บริบทในการใช้ภาษาหรือไม่อย่างไร</p> <p>โดยในงานวิจัยนี้จะเน้นการศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ กล่าวคือ ผลที่ได้จะประยุกต์ใช้ในการสอนออกเสียงต่างประเทศ โดยจะชี้ให้เห็นว่า ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนที่แตกต่างกัน แตกต่างเพราะระบบเสียงของทั้งสองภาษา ประสบการณ์ในการใช้ภาษา และบริบทในการใช้ภาษา</p> <p>ผู้วิจัยจึงนำเอาวิธีการทางภาษาศาสตร์สังคมเข้ามาใช้ในงานวิจัยนี้เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคม ที่ทำให้การออกเสียงแปรไป</p>	<p>ข้อความที่ 1 บอกความเป็นมาของปัญหาโดยบอกสาเหตุ-ผล</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>สิ่งที่เกิดขึ้น (ผล)</p> <p>ข้อความที่ 2 อ้างอิงผลงานอื่น (สาเหตุ) อ้างอิงผลงานอื่น (สาเหตุ)</p> <p>บอกข้อสรุป 2 ประเด็น</p> <p>ระบุบอกคำถามวิจัย</p> <p>ข้อความที่ 3 บอกจุดมุ่งหมายของการวิจัย</p>

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความทั้งหมดในหัวข้อเรื่องที่ 1 ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง
 ชื่อหัวข้อวิจัย การพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ชั้น ป. 5 โดยใช้กิจกรรม
 เพื่อการสื่อสาร

หน้า ย่อหน้า	ข้อความ	หน้าที่ของ ข้อความ
1/1	<p>1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา</p> <p>ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทย เพราะเป็นกุญแจสำคัญ ในการศึกษาหาความรู้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ วิทยาการสมัยใหม่ การคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อ การดำรงชีวิตของคนไทย ในหลาย ๆ ด้าน เช่น พักผ่อน ดำรงอาชีพ (ศรีวิชัย 2522 อรพิน 2527 วลัยพร 2528 อย่างไรก็ตาม ก็มีการถกเถียงกันว่า จำเป็นแค่ไหนที่ต้องมีการสอนทั้งในระดับ ประถมและมัธยม แต่ งานวิจัยของรวงทอง 2525 บอกว่า ผู้บริหารและครูควรสอนในระดับประถมเพื่อ เป็นพื้นฐาน วารุณี 2529 กล่าวว่า ภาษาอังกฤษสอนเพื่อสนองความต้องการเฉพาะกลุ่ม พ่อแม่ ต้องการให้เด็กเรียนภาษาอังกฤษ</p>	<p>ข้อความที่ 1 บอกสภาพ การณ์ในปัจจุบัน บอกความสำคัญ ข้อความที่ 2 ประเด็นที่ยัง มีปัญหา คำตอบที่ได้จากการอ้าง อิงผลงานอื่น</p>
2/2	<p>ในระบบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของไทย ...เริ่มบังคับ...เรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ เมื่อ 2464 โดยให้ ป 4 เรียน จุดมุ่งหมายสมัยนั้น...ก็เพื่อ ...เข้าใจและถ่ายทอดวิทยาการมาพัฒนาประเทศ ซึ่งในปัจจุบัน จุดมุ่งหมายเปลี่ยน...ให้สอดคล้องกับปรัชญาการเรียนการสอนภาษา (สุทัศน์, 2533)..ให้เรียนเพื่อให้สื่อสารได้ ไม่นับสอนเฉพาะ ไวยากรณ์ เปิดโอกาส ให้ฝึกพูดมากที่สุด (ดวงเดือน, 2533) การที่ผู้เรียนจะสื่อสารได้นั้น ...ต้องฝึกสิ่งที่เรียนไปแล้ว...ในสถานการณ์ที่เหมือน จริง ...อาจเป็น การเติมข้อมูลให้เต็ม (Info Gap) (สุภัทรา, 2534) .เกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ บำรุง (2524) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ต้องเรียนรู้ คำศัพท์ มีความสำคัญ ต้องเรียนรู้ศัพท์ก่อน แล้วนำศัพท์ไปใช้ในประโยค Mi และ Syoc (อ้างถึงในจิตรา, 2536) กล่าวว่า สิ่งที่คิดว่ามีประโยชน์มากที่สุดคือ การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งอุทัยและเทัญศรี (2524) ได้สนับสนุนเกี่ยวกับความสำคัญของคำศัพท์ว่า ... เพราะ ...เป็นสิ่งที่.... เพราะ... นั่นคือ การรู้คำศัพท์มากจะทำให้... ดังนั้น ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนคำศัพท์ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้</p>	<p>สภาพการณ์ในอดีต ระบุสภาพการณ์ในปัจจุบัน โดยอ้างอิงผลงานอื่น ระบุความสำคัญของ หัวข้อเรื่องประเด็นที่วิจัย อ้างอิงผลงานอื่น ๆ</p>

2/3	<p>จะเห็นว่า ในการสอนภาษานั้นคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญ เพราะถ้าหากว่าผู้เรียนไม่รู้แล้ว หรือไม่เข้าใจแล้ว ก็จะ... เท่าที่ผ่านมามีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้คำศัพท์ของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์อยู่ในระดับน้อย ตั้งแต่บุญเหลือ (2531).. ได้ประเมินคุณภาพวิชา... โรงเรียน ...พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ...มีค่าเฉลี่ยร้อยละ...และ ...ไม่มีโรงเรียนใดได้คะแนนเกินเกณฑ์.. ส่วนภุชงค์ (2524)...ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียง...ของนักเรียน...ชั้น ...พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์มีไม่เพียงพอ.. นอกจากนี้ ปรีชา (2523)...วันดี ... (2523)และสมหวัง (2523)... ได้ศึกษาความรู้เรื่องศัพท์ของ...พบว่าอยู่ในระดับอ่อนและอ่อนมากเช่นกัน ในปีการศึกษา 2536...สำนักงานการประถมศึกษา ... ได้ทำการประเมินคุณภาพ...ของนักเรียนชั้น ...พบว่า ...และจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ...3 ปีซ้อนหลัง คือ 2533, 2534, 2535...คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยได้ดังนี้ ...ซึ่งถือว่าเป็นวิชาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำเป็นอันดับสองรองจากวิชาคณิตศาสตร์</p>	<p>ข้อสรุปเกี่ยวกับผลงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัยนี้</p>
3/4	<p>ส่วนสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ...อยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจมีหลายสาเหตุ ซึ่งมีผู้กล่าวไว้หลายท่าน เช่น สอรรถ (2523) อัญชลี (2526) อรพิน (2527) ดวงเดือน (2528) ทิพย์วัลย์ (2532) สรุปได้ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ขาดความรู้และเทคนิควิธีสอน 2. นักเรียนไม่ชอบทำกิจกรรมระหว่างเรียนและนอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนไม่กล้าพูด และมีทัศนคติที่ไม่ดี 3. หลักสูตร ตำราไม่น่าสนใจ 4. วิธีสอน ...น่าเบื่อหน่าย 5. สภาพแวดล้อม...เรียนเฉพาะในห้องเรียน 	<p>ระบุสาเหตุอ้างอิงผลงานอื่น ๆ</p>
4/5	<p>จะเห็นว่าปัญหาที่กล่าวมานั้น เป็นปัญหาที่เป็นภาพรวมของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ...รวมทั้งปัญหาของคำศัพท์ด้วย เพราะคำทุกคำถือเป็นคำศัพท์ทั้งหมดในการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทยนั้น...ศัพท์ที่ต้องรู้มีจำนวนมาก ท่องทุกคำคงเป็นไปได้ สำหรับเด็กประถม...อาจจะไม่อยากท่องศัพท์ เพราะมีช่วงความสนใจสั้น... และจากประสบการณ์...ของผู้วิจัย...พบว่า ปัญหา...การสอนศัพท์มีดังนี้ คือ ฟัง พูด ฟังเสียงทำแล้วแยกไม่ออก ส่วนปัญหาในด้านการอ่าน เขียนนั้น นักเรียนส่วนมากจำศัพท์ไม่ได้ เขียนไม่ถูก นอกจากนั้นแล้ว เด็กยังไม่สนใจเรียน ... จากสาเหตุดังกล่าวทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ได้ผล จากปัญหาและสาเหตุของปัญหาดังกล่าวมีผู้เสนอแนวคิดในการแก้ปัญหาและหาแนวทางในการสอนศัพท์...ในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น วรณี (2530) ได้ศึกษาการใช้บทบาทสมมติ... สำหรับ...พบว่า ... และสันทัศน์ (2534)...ศึกษาเปรียบเทียบ...ของนักเรียน...จากการใช้เกมประกอบการสอน...พบว่า ... ส่วนอรสา (2530)...ได้ศึกษาเปรียบเทียบ...ของชั้น ...ที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเสริมบทเรียน ...ผลการวิจัยพบว่า...</p>	<p>สรุปประเด็น สาเหตุของปัญหาเฉพาะเรื่องศัพท์ ผลที่เกิดขึ้น ข้อความที่ 3 การแก้ปัญหาโดยอ้างอิงผลงานวิจัยอื่น ๆ</p>

5/5	<p>จากการศึกษาความสำคัญ ปัญหาและวิธีสอนแบบต่าง ๆ...ความสำคัญของการเรียนรู้ ศัพท์ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาและนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้แก้ ปัญหา</p> <p>ถึงแม้ว่าจะมีผู้ที่เคยศึกษากิจกรรมดังกล่าวแล้วก็ตามแต่เป็นการศึกษากับกลุ่มมัธยม.. ซึ่งต่างจากระดับประถมในหลาย ๆ ด้าน เช่น ...</p> <p>และที่สำคัญผู้วิจัยคาดว่า กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์อย่างมีความหมาย จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทั้งสี่</p> <p>และช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น (ท 38)</p>	<p>บอกจุดมุ่งหมาย</p> <p>เหตุผลที่เลือกกลุ่มตัวอย่าง ที่ศึกษา</p> <p>บอกประโยชน์</p>
-----	--	--

2.1.6 การเขียนอ้างอิงผลงานอื่น ๆ ข้อความที่อ้างถึงผลงานอื่น ๆ มีแทรกอยู่ใน หัวข้อเรื่องที่ 1 นี้ โดยตลอด หากเปรียบเทียบจำนวนการอ้างอิงแล้ว พบว่า โดยรวม การอ้างอิง ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะมีมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเป็น 2 เท่า ดังตารางที่ 5.8

ตารางที่ 5.10 แสดงจำนวนการอ้างอิงผลงานอื่น ๆ (%) ในหัวข้อเรื่องที่ 1 ของบทนำ

ข้อความ/จำนวนอ้างอิง	จำนวนการอ้างอิง (%)											
	ส37	ส38	ส39	ส40	ส41	รวม	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	
ข้อความที่ 1: ระบุบอกความเป็นมาของปัญหา	2.3	4.0	-	0.8	1.6	8.7	4.7	8.7	0.8	4.7	6.2	25.1
ข้อความที่ 2 ระบุบอกปัญหาที่ต้องแก้ไข	-	4.8	3.2	-	14.1	22.1	7.1	8.7	3.9	2.4	4.8	26.9
ข้อความที่ 3 การแก้ปัญหา	-	-	1.6	0.8	-	2.4	5.5	2.3	2.3	-	4.7	14.8
รวม	2.3	8.8	4.8	1.6	15.7	33.2	17.3	19.7	7	7.1	15.7	66.8
												100

วิธีการเขียนอ้างอิงผลงานของผู้อื่น จากทวิเคราะห์พบว่าผลงานที่อ้างอิงนั้น จำแนกออกได้เป็นการอ้างอิงจากเอกสารทางวิชาการและการอ้างอิงจากผลงานวิจัย วิธีการเขียนอ้างอิงผลงานทั้งสองประเภทนี้ไม่เหมือนกันทีเดียว

วิธีการเขียนอ้างอิงจากเอกสารทางวิชาการ มี 2 แบบ คือ

- ก. เขียนสิ่งที่อ้าง แล้วตามด้วยการอ้างชื่อผู้แต่งและปี
- ข. เขียนชื่อผู้แต่งก่อน แล้วตามด้วยสิ่งที่อ้าง

ตัวอย่าง การอ้างอิงจากเอกสารทางวิชาการ แบบ ก.

ข้อความที่อ้าง	ชื่อผู้แต่ง ปี
...ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาท...ต่อการดำรงชีวิต ของคนไทย....ในด้านต่าง ๆ	(ศรีวิชัย, 2522; อรพิน, 2527; วลัยพร, 2528)

ตัวอย่าง การอ้างอิงทางวิชาการแบบ ข.

ชื่อ	ปี	คำกริยา	ข้อความที่อ้าง
พงษ์ศักดิ์	(2533)	กล่าวว่า	แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเน้นสอนสิ่งที่พบจริงในชีวิต (ส 37)

วิธีการอ้างอิงจากผลงานวิจัยก็มี 2 แบบ เช่นกัน คือ

ก. แบบแรกเป็นการอ้างข้อความ แล้วเขียนชื่อผู้วิจัยที่เป็นเจ้าของผลงาน และปีนั้นจะอยู่ในวงเล็บท้ายข้อความที่อ้าง ซึ่งแบบนี้เหมือนกับแบบแรกของการอ้างอิงจากเอกสารทางวิชาการ แต่บางครั้งเป็นการอ้างครั้งที่สอง คือ อ้างมาจากที่ผู้อื่นอ้างมาครั้งหนึ่งแล้ว

ข. การอ้างแบบที่สองมีลักษณะคล้ายกับแบบที่สองของการอ้างอิงเอกสารทางวิชาการ แต่เพิ่มข้อมูลมากขึ้น นั่นคือ เพิ่มหัวข้อเรื่องที่วิจัย และคำกริยาที่ใช้จะเป็นคำกริยาของการวิจัย เช่น “พบว่า” “ปรากฏว่า” เป็นต้น ส่วนอื่น ๆ ก็มีเหมือนกัน การอ้างแบบนี้ ในวิทยานิพนธ์บางเรื่องแม้ว่ามีข้อมูลครบถ้วนแต่สลับที่อยู่กันก็มี

ตัวอย่าง การอ้างอิงจากผลงานวิจัย แบบ ก.

ข้อความที่อ้าง	ชื่อและปี (พร้อมทั้งบอกแหล่งข้อมูล)
ผลงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ผู้เรียน...เรียนรู้ในอัตราที่ต่างกัน...	(Lowman อ้างถึงใน Davis et.al. 1994) (ส41)

ตัวอย่าง การอ้างอิงผลงานวิจัย แบบ ข.

ชื่อเรื่อง	ชื่อ	ปี	คำกริยา	ข้อความที่อ้าง
จากการศึกษา เรื่องการแปร ...	ของ อังสนา	(2532)	พบว่า	ปัจจัยทางสังคม คือการ ไปต่างประเทศ สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางภาษา (๓39)
แต่ สภาพการ สอนอ่าน... ไม่อยู่ ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ ใจนัก นอกจากนั้น... และ...	ด้งผลการ วิจัยของ วรพรรณ	(2535)	ที่พบว่า	...(๓37)
	กรรมกา จากงานวิจัย	(2530)	พบว่า	
	ของ ประหยัด	(2535)	ก็พบปัญหา	

แบบที่สอง (การสลับที่ของข้อมูล)

ชื่อ	ปี	ชื่อเรื่อง	กลุ่มตัวอย่าง	คำกริยาที่ใช้	ข้อความที่อ้าง
จิรวัดน์	(2524)	ได้วิจัยเรื่อง	ของ นักเรียน	ผลปรากฏ ว่า....	ความสามารถในการฟังน้อย (๓38)

2.2 รูปแบบการเขียนบทที่ 2 : เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 ส่วนต่างๆ ของบทที่ 2

1. ความยาวของเนื้อหาของบทที่ 2 จากการนับจำนวนหน้าและการนับจำนวนย่อหน้าของบทที่ 2 นี้ พบว่า อัตราส่วนของจำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์ทั้งสองประเภทนี้มีอัตราส่วนเท่า ๆ กัน แต่จำนวนย่อหน้าต่างกัน นั่นคือ จำนวนย่อหน้าในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองกับเชิงสำรวจมีอัตราส่วนเป็น 8:5 ดังตารางที่ 5.11

ตารางที่ 5.11 แสดงความยาวของเนื้อหา นับจากจำนวนหน้าและจำนวนย่อหน้าของบทที่ 2

ชื่อ	๓37	๓38	๓39	๓40	๓41	รวม	๓37	๓38	๓39	๓40	๓41	รวม
จำนวนหน้า	24	38	7	24	26	119	36	35	16	15	12	114
						~23.8						~22.
จำนวนย่อหน้า	32	75	18	39	33	197	80	59	62	66	47	314
						~39.4						~62.

2. ส่วนประกอบของเนื้อหาของบทที่ 2 จากการวิเคราะห์เนื้อหาที่อยู่ในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ทั้ง 10 เรื่องพบว่า เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องประกอบขึ้นด้วยส่วนต่าง ๆ 3 ส่วนคือ ความนำ ส่วนเนื้อหาที่ประกอบขึ้นด้วยหัวข้อเรื่องใหญ่ ๆ และหัวข้อย่อย ๆ ซ้อนกันอยู่ และส่วนสรุป

2.2.2 วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความในส่วนต่าง ๆ

1. วิธีเขียนเรียงลำดับข้อความในความนำ ในส่วนที่เป็นความนำ พบว่ามีรูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความหลายลักษณะ ดังตารางที่ 5.12 รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความที่ใช้นามาก คือ เริ่มด้วยการระบอบอกหัวข้อเรื่องที่วิจัย ต่อจากนั้นเป็นการบอกการเค้าโครงเนื้อหาเป็นหัวข้อใหญ่พร้อมทั้งหัวข้อเรื่องย่อย ๆ ของหัวข้อใหญ่แต่ละข้อ รูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่ใช้นากรองลงมาคือ เริ่มด้วยการบอกหัวข้อเรื่องที่วิจัย บอกเค้าโครงเนื้อหาเป็นหัวข้อใหญ่หรือ หัวข้อย่อย ๆ โดยที่ไม่จำแนกประเภทเป็นหัวข้อใหญ่

ตารางที่ 5.12 แสดงลักษณะของข้อความที่ใช้ในความนำของบทที่ 2

ข้อความในความนำ	ส 37	ส 38	ส 39	ส 40	ส 41	รวม	ท 37	ท 38	ท 39	ท 40	ท 41	รวม
ไม่มีส่วนที่เป็นความนำ									/			1
บอกที่มา		/				1						0
เริ่มด้วยชื่อหัวข้อวิจัย ต่อไป บอกการเรียงลำดับเนื้อหาเป็นหัวข้อใหญ่	/			/		2						0
เริ่มด้วยชื่อหัวข้อวิจัย ต่อไปบอกการเรียงลำดับเนื้อหาเป็นหัวข้อย่อย ไม่จำแนกประเภท						0	/				/	2
เริ่มด้วยชื่อหัวข้อวิจัย ต่อไปบอกการเรียงลำดับเนื้อหาเป็นหัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อย ๆ					/	1	/			/		2
บอกหัวข้อใหญ่พร้อมคำอธิบาย			/			1						0

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความในความนำที่ระบุบอกหัวข้อเรื่องวิจัย และบอกหัวข้อเรื่องใหญ่และหัวข้อย่อย ๆ

หน้า/ย่อหน้า	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
6/1	(ความนำ) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดย ใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการสอนตามปกติที่ผู้วิจัย ได้ศึกษาและขอเสนอตามลำดับดังนี้ 2.1 เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 2.1.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา 2.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษา 2.1.3 พื้นฐานทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา 2.1.4 เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน 2.2 เอกสารเกี่ยวกับคำศัพท์ 2.2.1 ... 2.2.2 ... 2.2.3 ... 2.2.4 ... 2.3 เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ท 40)	บอกหัวข้อประเด็นปัญหาวิจัย บอกหัวข้อเรื่องใหญ่ บอกหัวข้อย่อยที่นำเสนอตามลำดับก่อนหลังในบทนี้ บอกหัวข้อเรื่องใหญ่ บอกหัวข้อเรื่องย่อย บอกหัวข้อเรื่องใหญ่ บอกหัวข้อเรื่องใหญ่

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความในความนำที่ระบุบอกหัวข้อเรื่องวิจัยและหัวข้อเรื่องใหญ่

หน้าย่อหน้า	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
4/1	(ความนำ) ในการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียนชุด Discoveries (Students' Book 1-3) ซึ่งเป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัย ได้ทำการศึกษานอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้ 1. ความหมายของวัฒนธรรม 2. วัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษา 3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านวัฒนธรรมที่ปรากฏในการเรียนการสอนภาษา (ส 37)	บอกหัวข้อประเด็นปัญหาวิจัย บอกหัวข้อเรื่องใหญ่ที่นำเสนอตามลำดับก่อนหลังในบทนี้

2. ส่วนประกอบของหัวข้อเรื่องใหญ่ เมื่อวิเคราะห์หัวข้อเรื่องแต่ละหัวข้อในรายละเอียด พบว่า หัวข้อเรื่องแต่ละหัวข้อจะประกอบขึ้นด้วย ส่วนนำ ส่วนเนื้อหาซึ่งก็คือ

การอ้างอิง และส่วนสรุป หนึ่ง แม้ว่า ส่วนนำและส่วนสรุปที่อยู่ในระดับหัวข้อเรื่องนี้ แม้ว่า จะมียู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่อง แต่ก็ไม่มีครบทุกหัวข้อ ในบางหัวข้อก็มี ในบางหัวข้อก็ไม่มี ลักษณะเช่นนี้มีเหมือนกันทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง โดยเฉลี่ยแล้ว จำนวน ส่วนนำในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ (3.6) มีน้อยกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง (5.2) และ จำนวนส่วนสรุปในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ (3.6) มีน้อยกว่าวิทยานิพนธ์เชิงทดลองเช่นกัน (6.4)

3. ปริมาณการอ้างอิง เนื่องจากในบทนี้ เป็นการเขียนอ้างอิงผลงานของผู้อื่น ทั้งสิ้น เมื่อเปรียบเทียบจำนวนการอ้างอิงที่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองแล้ว พบว่า จำนวนข้อความที่เป็นการอ้างอิง โดยเฉลี่ย ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ มีน้อยกว่าใน วิทยานิพนธ์เชิงทดลอง กล่าวคือจำนวนเฉลี่ยของข้อความอ้างอิงในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ คือ 36.4 และในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง คือ 52

ตารางที่ 5.13 แสดงจำนวนข้อความที่เป็นส่วนนำ การอ้างอิง และส่วนสรุป ของบทที่ 2

ชื่อ/จำนวน ข้อความ	ส37	ส38	ส39	ส40	ส41	รวม	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	รวม
ส่วนนำ	2	12	-	4	-	18 ~3.6	4	9	9	1	3	26 ~5.2
ส่วนอ้างอิง	42	56	10	30	44	182 ~36.4	66	55	50	50	39	260 ~52
ส่วนสรุป	3	8	3	4	-	18 ~3.6	4	10	10	2	6	32 ~6.4

หมายเหตุ เครื่องหมาย ~ แทนค่าเฉลี่ย

4. ลักษณะการเขียนหัวข้อเรื่องใหญ่นั้นจะเขียนขีดขอบซ้ายและขีดเส้นใต้ เว้น บรรทัด 1 บรรทัดระหว่างหัวข้อเรื่องกับย่อหน้า และเว้นอีก 1 บรรทัดระหว่างย่อหน้าหนึ่งกับ อีกย่อหน้าหนึ่ง ลักษณะการเขียนจะเป็นไปเช่นนี้ตลอดไปทั้งบท

ตัวอย่างข้างล่างนี้แสดงให้เห็นการเรียงลำดับหัวข้อเรื่อง “ความหมายของกลวิธี การเรียนรู้” ซึ่งในหัวข้อเรื่องนี้มีจำนวนย่อหน้า 3 ย่อหน้า (ส 41:14-17)

ตัวอย่าง ลักษณะการเขียนในแต่ละหัวข้อใหญ่

ความหมายกลวิธีเรียนรู้

ผู้เชี่ยวชาญด้าน ... ได้บัญญัติศัพท์ที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ไว้มากมาย โดยมีอ้างอิงถึงในรูปแบบของเทคนิค
วิธี...(Siew, 1995: 22)

Wenden (1987) ได้อธิบายว่า กลวิธีการเรียนรู้ คือ ... ส่วน Chamot (1987) ได้ให้ความหมายอีกมุมหนึ่งว่า ...
และ O'Malley (อ้างถึงใน Siew, 1995:22) ได้กล่าวถึงกลวิธีการเรียนรู้ว่า ...

Rubin (1981: 118-131) แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. กลวิธีที่ส่งผลต่อการเรียนรู้โดยตรง ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย ๆ ดังนี้ คือ
  - 1.1-1.6
2. กระบวนการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางอ้อม ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย 2 กลวิธี คือ
  - 2.1-2.2

5. รูปแบบการเรียงลำดับข้อความในการเขียนอ้างอิงผลงานผู้อื่น ดังที่กล่าวมาแล้วว่า เนื้อหาในบทนี้เป็นการอ้างอิงผลงานผู้อื่น เพราะจุดมุ่งหมายของบทนี้ก็เพื่อเป็นการประมวลเนื้อหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ที่กำลังศึกษา ทำให้ผู้วิจัยรู้ว่าผู้ใดได้ทำอะไร ในแง่ใดที่เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่กำลังศึกษาไว้แล้วบ้าง การอ้างอิงในบทที่ 2 นี้ ก็มีการอ้างอิงผลงาน 2 ประเภท เช่นเดียวกันกับที่อ้างอิงในหัวข้อที่หนึ่งของบทที่ 1 นั่นคือ การอ้างอิงจากเอกสารทางวิชาการและการอ้างอิงจากผลงานวิจัย ในบทที่ 2 นี้ ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องจะแยกการอ้างอิงผลงาน 2 ประเภทนี้ออกจากกัน โดยที่การอ้างอิงเอกสารทางวิชาการจะอยู่ในส่วนหน้า และการอ้างอิงผลงานการวิจัยจะอยู่ส่วนท้ายบท

วิธีการเขียนการอ้างอิงผลงานที่เป็นเอกสารทางวิชาการของผู้อื่นในบทที่ 2 นี้ ทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองก็ใช้วิธีการอ้างอิงที่ไม่แตกต่างกัน และลักษณะวิธีการเขียนก็เช่นเดียวกันกับวิธีการเขียนในหัวข้อเรื่องแรกของบทที่ 1 นั่น คือ มีการอ้างอิง 2 แบบ แบบแรก คือ การอ้างอิงที่เริ่มต้นด้วยสิ่งที่อ้างก่อน แล้วมีชื่อเจ้าของผลงานและปีอยู่ในวงเล็บท้ายสิ่งที่อ้าง การอ้างอิงแบบที่สอง คือ การอ้างอิงที่เริ่มต้นด้วยชื่อเจ้าของผลงาน และปีที่อยู่ในวงเล็บ แล้วตามมาด้วยสิ่งที่อ้าง ซึ่งการเขียนในลักษณะที่ 2 นี้ บางครั้งก็เป็นการอ้างครั้งที่สอง คือ อ้างจากผลงานของคนที่เคยอ้างมาก่อนแล้ว ดังตารางที่ 5.14 นอกจากนั้น ยัง

พบด้วยว่า ในย่อหน้าหนึ่ง ๆ นั้น มีการอ้างอิงผลงานชิ้นเดียวของคน ๆ เดียวหรือของคณะเดียว และบางครั้งก็มีการอ้างอิงผลงานหลาย ๆ ผลงานอยู่ในย่อหน้าเดียวกันด้วย

จากตารางจะเห็นว่า ส่วนมากแล้ว การอ้างในวิทยานิพนธ์ทั้งสองแบบใช้วิธีการอ้างแบบที่สองเป็นส่วนใหญ่ นั่นคือ เริ่มจากชื่อผู้ที่ถูกอ้างแล้วตามด้วยสิ่งที่อ้าง มีจำนวน 85% ของการอ้างที่มีในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ และมี 82% ของการอ้างที่มีในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ส่วนการอ้างแบบที่หนึ่งนั้นมีปริมาณการอ้างเท่า ๆ กัน ส่วนการอ้างอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งถือได้ว่าเป็นประเภทเดียวกันกับประเภทที่หนึ่ง เพราะเริ่มด้วยสิ่งที่อ้าง แล้วตามด้วยชื่อผู้ที่ถูกอ้างที่อยู่ในวงเล็บ เพียงแต่ว่าเป็นการอ้างจากสิ่งที่ผู้อื่นอ้างมาก่อนแล้ว ปริมาณการอ้างลักษณะนี้ มีในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

ตารางที่ 5.14 แสดงจำนวนของการอ้างอิงเอกสารแบบต่าง ๆ ในบทที่ 2 (%)

	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	รวม	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	รวม
การอ้างอิงแบบที่หนึ่ง	-	2.26	-	-	.9	3.17	.9	.45	1.13	.678	-	3.17
และการอ้างจากการอ้างของผู้อื่น	-	-	-	1.36	1.81	3.17	1.8	.9	1.13	1.35	2.26	7.46
การอ้างอิงแบบที่สอง	9.50	10.40	2.26	5.43	7.23	34.84	12.21	11.08	9.04	9.27	6.56	48.19
	9.50	12.66	2.26	6.78	9.95	41.18	14.93	12.44	11.31	11.31	8.82	58.82
												100

การอ้างอิงแบบที่ 1 นั้นมีลักษณะการเขียนดังนี้

เริ่มต้นด้วยประโยคหลักที่ครอบคลุมรายละเอียดของย่อหน้า ส่วนที่สองก็เป็นข้อความในรายละเอียด ส่วนที่สามคือ ชื่อผู้ที่ถูกอ้างอิงและปีซึ่งข้อมูลทั้งคู่นี้เขียนอยู่ในวงเล็บท้ายข้อความ ดังตัวอย่างข้างล่างนี้

ตัวอย่างที่ 1: ภาษาเป็นนิสัยอย่างหนึ่ง การเรียนภาษาจึงเป็นการเรียนที่สร้างนิสัย เช่นเดียวกับการสร้างนิสัยด้านอื่น ๆ ....การเรียนทักษะทั้ง 4 ทักษะภาษานั้นจึงควรฝึกฝนจนเกิดเป็นนิสัยใช้ได้คล่องแคล่ว .....(หน่วยศึกษานิเทศก์, 2534) (ท 40)

ตัวอย่างที่ 2: ผู้เชี่ยวชาญด้าน ... ได้บัญญัติศัพท์ที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ไว้มากมาย โดยมักอ้างถึงในรูปแบบของเทคนิควิธี...(Siew, 1995: 22) (ส 41)

การเขียนอ้างอิงจากที่ผู้อื่นอ้างมาแล้ว มีลักษณะการเขียนเหมือนกับที่กล่าวมานี้ เพียงแต่ว่าเป็นการอ้างอิงจากที่ผู้อื่นอ้างมาก่อนแล้ว (Secondary citation) ตัวอย่าง เช่น

ตัวอย่างที่ 1: Savignon (อ้างถึงในกาญจนนา, 2529); ทิพย์วิธ, 2532) และ
 สุมิตรา (2535) กล่าวถึงลักษณะการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 สรุปได้ว่า...
 (ท 38)

ตัวอย่างที่ 2: O'Malley (อ้างถึงใน Siew, 1995:22) ได้กล่าวถึงกลวิธีการเรียนรู้ว่า...
 (ส 41)

การอ้างอิงแบบที่ 2 นั้นมีลักษณะการเขียนดังนี้ หากเป็นย่อหน้าแรก ก็เริ่มต้นด้วยชื่อผู้ที่ถูกอ้างอิง ส่วนที่สองคือการระบุบอกปี/หน้าที่เขียนใส่ไว้ในวงเล็บ ถ้าเป็นการอ้างอิงผลงานของคนไทยก็ระบุปีพุทธศักราช โดยไม่มีคำว่า “ปี” ถ้าเป็นชาวต่างชาติก็ระบุปีคริสตศักราช ส่วนที่สาม เป็นคำกริยาที่เกี่ยวกับการรายงาน (reporting verbs) เช่น “กล่าวว่า” “ได้ให้คำจำกัดความว่า” “ได้กล่าวถึง” เป็นต้น ต่อจากนั้นก็เป็นข้อมูลที่อ้างดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1: วิมลศรี อุปรมัยและคณะ (2529) กล่าวว่า การสื่อความระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้นมียอดปัจจัยประกอบดังนี้

- 1) การใช้ภาษาพูด จะพิจารณาทั้งในแง่ตัวครูผู้สอน และผู้เรียน...
- 2) การใช้ภาษาท่าทาง ภาษาท่าทางมีความสำคัญที่จะช่วยให้การสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูดมีความแจ่มชัดขึ้น...
- 3) กระบวนการในการสื่อความหมาย มียอดประกอบอย่างน้อย 3 ประการ คือ...
- 4) วิธีสอนและการใช้อุปกรณ์การสอน การสื่อความหมายในห้องเรียนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนยังมี... (ท 38)

ตัวอย่างที่ 2: Wenden (1987) ได้อธิบายว่า กลวิธีการเรียนรู้ คือ ... (ส 41)

ตัวอย่างที่ 3: Hutchinson and Walters (1994) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะไว้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะไม่ได้เป็นภาษาหรือวิธีการสอนที่พิเศษแตกต่างออกไป เพียงแต่ว่าภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานความต้องการของผู้เรียน โดยที่เนื้อหาและวิธีสอนจะคำนึงถึงเหตุผลในการเรียนของผู้เรียน (ส 40)

วิธีเขียนเรียงลำดับข้อความในแต่ละหัวข้อเรื่องในบทที่ 2 มักจะเริ่มด้วยข้อความที่เป็นส่วนนำ (ถ้ามี) ต่อจากนั้น ก็จะเป็นข้อความที่อ้างอิง โดยวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ซึ่ง

ส่วนมากมักจะเป็นการอ้างอิงผลงานของคนเดียวในย่อหน้าเดียวและมักใช้วิธีการอ้างอิงแบบที่ 2 หลังจากนั้นก็เป็นข้อความสรุป (ถ้ามี) การเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องนี้ ไม่ว่าจะ เป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจหรือเชิงทดลองก็ใช้ในลักษณะเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง การเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

หน้า/ ย่อ หน้า	หัวข้อ เรื่องใหญ่	หัวข้อ เรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อ ความ
18	เนื้อหาใน การฟัง		ปัจจัยที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง...ก็คือ เนื้อหา วิชา การเลือกเนื้อหาวิชาที่เหมาะสมย่อมช่วย ให้การดำเนินการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น	เกริ่นนำ ระบุบอกความจำ เป็น
			...การเลือกเรื่องที่นักเรียน... ไปใช้ในการสื่อ ความหมายได้เป็นประเด็นที่ต้องคำนึงถึง อย่างที่สุด...(Hook, 1950: 216)	สนับสนุน โดยการอ้าง เอกสารแบบที่ 1
			Carroll (1972:17) ได้เสนอแนะกิจกรรม... เพื่อการสื่อสาร...ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้ ...1... -6...	ให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดยการอ้าง เอกสารแบบที่ 2
			Fox (1974:44) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เนื้อหาที่เหมาะสม...หาได้จากข้อความที่ใช้ สำหรับอ่านเอาเรื่อง ...แต่ข้อเสีย...ก็คือ...	ให้ข้อมูลเพิ่มเติม บอกข้อเสีย โดยการอ้าง เอกสารแบบที่ 2
			การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสม...มาใช้ในการ สอนฟังภาษาอังกฤษจะต้องคำนึงถึง ตัวนักเรียนเป็นสำคัญ ...ตรงกับความต้องการ และเหมาะสมกับระดับความสามารถ...จะทำ ให้การเรียนการสอนการฟังบรรลุจุดประสงค์ ได้เร็วขึ้น (ส 38)	สรุปความ สรุปรวบยอดตามที่ กล่าวทบทวนมา แล้ว

ตัวอย่าง ที่ 2 การเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่องในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

หน้า ย่อหน้า	หัวข้อ เรื่องใหญ่	หัวข้อ เรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่
11/23	<u>การสอน</u> <u>ทักษะการ</u> <u>ฟัง</u>		พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2521, หน้า 81-82) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญที่ครูควรสอนในการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้คือ 1... 2...	ระบอบองค์ประกอบโดยการอ้างอิงผลงานอื่น ใช้แบบที่ 2
1224/			บันลือ พฤษะวัน (2522, หน้า 51-52) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนฟัง สรุปได้ดังนี้ 1-10	บอกข้อเสนอแนะอ้างอิงผลงานอื่น ใช้แบบที่ 2
12/25			สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525, หน้า 70) ได้แยกการสอนฟังไว้เป็น 2 ชนิดคือ 1-2	บอกการจำแนกประเภทอ้างอิงผลงานอื่น ใช้แบบที่ 2
13/26			นอกจากนี้ Donn Burne (1988, อ้างใน สุมิตรา วัฒนกุล, มปป., หน้า 9) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้ 1-4	บอกข้อเสนอแนะอ้างอิงผลงานอื่น ใช้แบบที่ 2 แต่อ้างมาจากที่ผู้อื่นอ้างมาก่อนแล้ว
13/27			ทิพพิศ อ่องแสงคุณ (2535, หน้า 31-320) ได้กล่าวว่า การสอนฟังเป็นกระบวนการในการฝึก ... โดยขั้นตอน ... นั้นประกอบด้วย 1-4	บอกขั้นตอนการฝึกโดยการอ้างอิงผลงานอื่น ใช้แบบที่ 2
13/28			จากข้อเสนอแนะการสอนทักษะการฟังจะเห็นได้ว่า ...นอกจากนี้ ... (ท 41)	สรุปผลงานที่กล่าวมาแล้ว

การเรียงลำดับข้อความในการอ้างอิงผลงานที่เป็นการวิจัย ในการอ้างอิงนั้น นอกจากการอ้างอิงเอกสารทางวิชาการดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีการอ้างอิงผลงานวิจัยด้วยซึ่งมักจะแยกออกมาเป็นหัวข้อใหญ่ต่างหาก และอยู่ที่บทที่ 2 การอ้างอิงผลงานการวิจัยในวิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์นี้พบว่าใช้วิธีการอ้างอิงแบบที่ 2 ทั้งหมด นั่นคือ เริ่มด้วยการอ้างชื่อผู้วิจัย และปีที่วิจัย

ที่อยู่ในวงเล็บแล้ว ก็ใช้คำกริยาที่บอกวิธีการวิจัย (เช่น “วิเคราะห์” “สำรวจ” “ทดลอง”) และ อารมณ์บอกตัวแปรด้วย (ถ้ามี) หลังจากนั้น มีระบุบอกกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร และ ผลการวิจัย ซึ่งรูปแบบการเขียนอ้างอิงผลงานวิจัยนี้ ทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองใช้ในลักษณะเดียวกัน

ตัวอย่าง รูปแบบการเขียนอ้างอิงแบบที่ 2 ในการอ้างอิงผลงานการวิจัยในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ และเชิงทดลอง

วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ				
ชื่อผู้วิจัย	(ปี)	คำกริยาบอกวิธีการวิจัยและตัวแปร	กลุ่มตัวอย่าง/ประชากร	ผลการวิจัย
อโณทัย ทิพนก	(2532)	ได้วิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	ของพนักงานโรงแรม...	สามารถใช้ภาษาอังกฤษในธุรกิจโรงแรมได้ปานกลาง (๕ 40)
Holden	(1993)	ได้ทำการสำรวจหาประเภทของภาษาอังกฤษในสาขาอาชีพ	ของผู้ตอบแบบสอบถาม	สรุป...ว่า..ใช้เพื่อการเจรจาต่อรอง นำไปใช้เพื่อการนำเสนอเนื้อหา นำไปใช้ในการโทรศัพท์ ...จากการสำรวจนี้พบว่า จำนวน 8 ใน 10 เนื้อหา...เป็นกิจกรรมที่ใช้ทักษะการพูดเป็นหลัก (๕ 40)

วิทยานิพนธ์เชิงทดลอง				
ชื่อผู้วิจัย	(ปี)	คำกริยาบอกวิธีการศึกษาและตัวแปร	กลุ่มตัวอย่าง/ประชากร	ผลการวิจัย
พฐ ทั้งแดง	(2534)	ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางการเขียนสะกดคำ	ของนักเรียน..จำนวน...	ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึก...มีผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้แบบฝึก...และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ท 40)

6. การเรียงลำดับข้อความในการสรุป ในส่วนที่เป็นการสรุปนั้น ทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองมักเป็นการสรุปข้อมูลที่สำคัญ ๆ ที่ได้มาจากผลงานที่อ้างมาก่อนในตอนนั้น ๆ แล้ว โดยเริ่มต้นจากคำชี้แจงการสรุป เช่น “สรุป” “สรุปได้ว่า” และบางครั้งก็มีการอ้างแหล่งข้อมูลที่จะสรุป เช่น “จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า” และข้อความที่ตามมาก็เป็นสิ่งที่สรุป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 การเขียนสรุปความในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่
10/13			สรุปได้ว่า วัฒนธรรมมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนที่อยู่รวมกัน ในสังคม อันประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่ บุคคลต่าง ๆ กีฬา... เป็นต้น (๓ 37)	ระบุคำ “สรุป” ข้อความที่สรุป (เป็นตัวอย่างทั้งหมด)

ตัวอย่างที่ 2 การเขียนสรุปความในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
27/35			จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกหัดดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบฝึกหัดมีความจำเป็น แบบฝึกหัดต้องมีหลายแบบ และแบบฝึกหัดต้องมีภาพประกอบ และแบบฝึกหัดมีประโยชน์ทั้งครูและนักเรียน (๓ 40)	ระบุแหล่งข้อมูลที่อ้างคำชี้แจง “สรุป” สิ่งที่สรุป

สรุปว่า บทที่ 2 นี้ มีเนื้อหาที่ประกอบขึ้นด้วยความนำ และส่วนที่เป็นเนื้อหาแบ่งออกเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ 3-4 หัวข้อ แต่ละหัวข้อก็จำแนกย่อยออกได้อีก แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่อ้างอิงมาทั้งสิ้น และส่วนสุดท้าย คือส่วนสรุป ในส่วนที่เป็นหัวข้อย่อย ๆ ของหัวข้อใหญ่นั้น ก็ประกอบขึ้นด้วยส่วนนำ ส่วนเนื้อหาที่อ้างอิงมาจากเอกสารหรืองานวิจัย และมีส่วนสรุป ส่วนรูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในแต่ละหัวข้อเรื่องในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ ซึ่งทั้งสองประเภทมีลักษณะและรูปแบบการเขียนที่ไม่ต่างกัน กล่าวคือ ลักษณะการเขียนจะเริ่มจากการเขียนหัวข้อเรื่องใหญ่ อยู่ชิดริมซ้ายมือของหน้า และขีดเส้นใต้ ในแต่ละย่อหน้าที่เขียนเนื้อหานั้น

ก็จะเป็นการอ้างอิงผลงาน สุดแล้วแต่ว่าจะใช้วิธีแบบไหน และข้อความสุดท้ายก็เป็น การสรุปสิ่งที่อ้างมาแล้ว ดังตัวอย่างที่ 1 หรือในบางกรณีก็อาจเริ่มด้วยการเขียนประโยค ที่กุมใจความสำคัญของย่อหน้านั้น ดังตัวอย่างที่ 2 หลังจากนั้นก็อ้างอิงผลงานวิจัยที่ สนับสนุนประโยคที่กุมใจความสำคัญนั้น และบางครั้งก็มีข้อความสุดท้ายก็เป็นการสรุป

ตัวอย่างที่ 1 รูปแบบการเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่อง 1 เรื่อง ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

หน้า ย่อ หน้า	หัวข้อเรื่อง ใหญ่	หัวข้อ เรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
26/ 22	<u>งานวิจัยที่ เกี่ยวข้องกับ ปัญหาด้าน วัฒนธรรมที่ ปรากฏใน การเรียน การสอน ภาษา</u>		แกทบตันตันและทักเกอร์ (Gatbonton and Tucker, 1971:137-42) ได้ทำการศึกษาเด็กนักเรียน...เพื่อทดลองดูว่าเด็กชอบหรือไม่ชอบซึ่งวรรณคดีอังกฤษและอเมริกันเนื่องจากปัญหาทางวัฒนธรรมหรือไม่ผลการวิจัยพบว่าความรู้ทางวัฒนธรรมมีผลต่อ...	อ้างชื่อผู้วิจัยเป็นภาษาไทย ชื่อภาษาอังกฤษ ปี และหน้าที่อยู่ในวงเล็บ คำกริยาบอกวิธีการศึกษา ตัวแปรต้นและตัวแปรตาม บอกกลุ่มตัวอย่าง และผลที่ได้รับ
26/ 23			จอห์นสัน (Johnson, 1981: 169) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ...พบว่า ...	อ้างชื่อผู้วิจัย ชื่อภาษาอังกฤษ ปี และหน้าที่อยู่ในวงเล็บ คำกริยาวิจัย บอกชื่อเรื่องที่วิจัยและผลที่ได้รับ
26/24			ทำนอง เจริญรูป (2523) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจวัฒนธรรมตะวันตกของนักศึกษา...และสัมฤทธิ์ผลในการอ่านร้อยกรอง..... พบว่า ...	อ้างชื่อผู้วิจัย ปีที่อยู่ในวงเล็บ คำกริยาวิจัย บอกชื่อเรื่องที่วิจัย กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรต้นตัวแปรตาม และผลที่ได้รับ
27/29			จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาถึงผลงานของความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และจากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ... (ส 37)	กล่าวสรุปความ

หมายเหตุ ข้อความบางส่วนได้ละไว้

ตัวอย่างที่ 2 รูปแบบการเรียงลำดับข้อความในหัวข้อเรื่อง 1 เรื่องในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
40/53	2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ		ในต่างประเทศมีงานวิจัย...มากมาย ในที่มีผู้วิจัยจะเสนอผลงานที่เกี่ยวกับการนำสื่อและเทคโนโลยีวิธีการต่าง ๆ เพื่อสอนคำศัพท์แยกออกเป็นคำได้ดังนี้คือ	เกริ่นนำโดยบอกหัวข้อเรื่องระบุหัวข้อที่เกี่ยวข้องโดยจำแนกประเภทบอกวิธีการนำเสนอ
40/54			1. การนำสื่ออุปกรณ์มาช่วยในการสอนคำศัพท์ เช่น Little Deborah (1987) ได้ทดลองศึกษาผลของเรื่องที่สร้างโดยคอมพิวเตอร์ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจศัพท์และการเขียน ...ของนักเรียนชั้น....ผลการวิจัยพบว่า... และ Cowen Betty Lolley (1987) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียน...ที่ได้รับการสอนพื้นฐานให้เป็นนักอ่านโดยใช้คอมพิวเตอร์ ช่วยเสริมแรง ใช้การเขียนเสริมแรงและไม่มีการเสริมแรง ผลการทดลองพบว่า... นอกจากนี้ Luke Catherine (1988) ได้ทำการศึกษาการใช้แบบฝึกคำศัพท์...ของครูระดับชั้นป 4 และ ป 5 :ซึ่งจุดประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อสร้างแผนงานสำหรับครู...ผลการวิจัยพบว่า	บอกหัวข้อเรื่อง ยกตัวอย่างผลงานวิจัย โดยอ้างชื่อผู้วิจัย ปี คำกริยาบอกวิธีวิจัย ตัวแปรตาม ตัวแปรต้น กลุ่มตัวอย่างและผลการวิจัย คำเชื่อม อ้างชื่อผู้วิจัย ปี คำกริยาบอกวิธีวิจัย กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรตาม ตัวแปรต้น และผลที่ได้รับ คำเชื่อม อ้างชื่อผู้วิจัย คำกริยาที่บอกวิธีวิจัย ตัวแปรตาม กลุ่มตัวอย่าง จุดประสงค์ของการวิจัย และผลการวิจัย

2.3 รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในบทที่ 3: การดำเนินการวิจัย

2.3.1 ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาในบทที่ 3 จากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทที่ 3 พบว่า เนื้อหาของบทนี้ที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นมีจำนวนหัวข้อเรื่องสำคัญ 4 หัวข้อเท่ากันและเป็นหัวข้อเรื่องเดียวกัน คือ ส่วนนำ (ซึ่งมักไม่มีชื่อกำกับ) ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้อมูล และเป็นตัวแปรในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ในส่วนที่เป็นส่วนนำนั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจส่วนมากไม่ได้เขียนส่วนนี้ เท่าที่ปรากฏมีเขียนอยู่เพียง 2 เรื่อง แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมีส่วนนำทุกเรื่อง ส่วนหัวข้อเรื่องอื่น ๆ ที่เหลือ คือ หัวข้อที่กล่าวถึงประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล มีเขียนอยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่อง ทั้งวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง

2.3.2 วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความในแต่ละหัวข้อเรื่อง ในการวิเคราะห์เนื้อหาของบทที่ 3 ของวิทยานิพนธ์กลุ่มตัวอย่างทั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลองนี้พบว่า แม้ว่าจำนวนหัวข้อเรื่องเท่ากันและหัวข้อเรื่องทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะเป็นหัวข้อเรื่องเดียวกัน แต่รายละเอียดที่มีอยู่ในแต่ละหัวข้อนั้นไม่เหมือนกันทีเดียว ดังรายละเอียดที่จะนำเสนอต่อไปนี้

1. ข้อความที่เป็นส่วนนำ มีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเพียง 2 เรื่องที่เขียนส่วนนำ ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นมีส่วนนำทุกเรื่อง วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจที่เขียนส่วนนำเรื่องหนึ่งนั้นเริ่มด้วยการบอกชื่อเรื่องและบอกลำดับขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจอีกเรื่องหนึ่งนั้นบอกเพียงรูปแบบการวิจัย ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 3 เรื่องเริ่มต้นด้วยบอกชื่อเรื่อง และบอกลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัย และใน 3 เรื่องนี้ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เพิ่มจุดประสงค์ของการวิจัยเข้าไปด้วย ส่วนอีก 2 เรื่องที่เหลือ บอกเพียงจุดประสงค์ของการวิจัย ดังนั้นจึงอาจสรุปว่า การเรียงลำดับข้อความที่นิยมใช้กันในวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองในส่วนนำนิยมใช้วิธีเรียงลำดับข้อความโดยการบอกชื่อเรื่องและบอกลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 5.15 แสดงการเรียงลำดับข้อความของบทที่ 3

ข้อความ	ส37	ส38	ส39	ส40	ส41	รวม	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	รวม
ส่วนนำ												
บอกชื่อเรื่อง	/					1	/	/		/		3
บอกลำดับขั้นตอน	/					1	/	/		/		3
บอกจุดประสงค์						0		/	/		/	3
บอกรูปแบบวิจัย				/		1						0
ข้อมูล												
ประชากร		/		/		2	/		/	/	/	4
กลุ่มตัวอย่าง บอกชนิด	/					1						0
บอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	/		/	/	/	4	/	/	/	/	/	5
บรรยายการดำเนินการกับกลุ่มทดลอง						0		/			/	2
ตัวแปรในการวิจัย												
ตัวแปรอิสระ						0		/	/	/		3
ตัวแปรตาม						0		/	/	/		3
นิยามตัวแปรเชิงปฏิบัติการ						0		/				1
มาตร (Scale) ในการวัด						0		/				1
หน้าที่ของตัวแปรแต่ละตัว						0		/				1
เครื่องมือที่ใช้												
บอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือ	/	/	/	/	/	5	/			/	/	3
บอกเหตุผลในการเลือกชนิดเครื่องมือ	/					1						0
บอกขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	/	/	/	/		4	/		/	/	/	4
เหตุผลที่ใช้วิธีการสร้างเครื่องมือ			/			1		/	/			2
รายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือ												
ชื่อ						0	/	/	/	/	/	5
ลักษณะ						0	/	/	/	/	/	5
ความเที่ยง						0	/	/	/	/	/	5
ความง่ายและอำนาจ จำแนก						0	/	/		/	/	4
ความเชื่อมั่น						0	/	/	/	/	/	5
การเก็บรวบรวมข้อมูล												
บอกแบบการวิจัย						0	/	/	/	/		4
ทดลองเก็บข้อมูล						0		/				1
บรรยายลำดับขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	/		/	/	/	4	/	/	/			3
บอกการตรวจสอบความถูกต้อง			/			1						0
การวิเคราะห์ข้อมูล												
บอกขั้นตอนการกระทำกับข้อมูล	/	/	/	/	/	5		/	/		/	3
บอกขั้นตอนการทดสอบทางสถิติ						0	/	/		/	/	4
บอกวิธีการนำเสนอข้อมูล	/	/	/			3						0

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความในส่วนนำ

ตัวอย่าง การเขียนส่วนนำในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจที่บอกวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย โดยใช้เทคนิควิธีการสำรวจ ดังมีรายละเอียด
ในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้ (ส 40)

ตัวอย่าง การเขียนส่วนนำในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองที่บอกชื่อเรื่อง บอกลำดับ
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง .... นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นดังนี้
1-5 (ท 37)

การวิจัยเรื่อง....มีรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้ (ท 40)

ตัวอย่าง การเขียนส่วนนำในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองที่บอกชื่อเรื่อง และบอก
จุดประสงค์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1...

2...

โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้ (ท 41)

2. ข้อความที่กล่าวถึงข้อมูล ในหัวข้อที่กล่าวถึงข้อมูลนั้นมีข้อความหลัก ๆ

2 ประการ ข้อความแรก คือการกล่าวถึงประชากร ซึ่งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีการกล่าวถึงประชากร 2 เรื่อง ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นกล่าวถึงประชากร 4 เรื่อง และข้อความที่ตามมา คือ ข้อความที่กล่าวถึงเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างหรือการได้มาของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย ซึ่งมีในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 4 เรื่อง และในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองทุกเรื่อง นอกจากนั้น ยังมีข้อความอื่น ๆ ที่มีอยู่แต่เฉพาะวิทยานิพนธ์เชิงทดลองเท่านั้น คือ การระบุบอกการดำเนินการกับกลุ่มทดลอง ตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ

การเรียงลำดับข้อความในการกล่าวถึงข้อมูลมีดังนี้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเริ่มด้วยการระบุบอกกลุ่มตัวอย่างและบอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง หรือบอกประชากร และบอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง หรือบอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เพียงข้อความเดียว แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นมักเริ่มด้วยการบอกประชากร บอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง และอาจบอกตัวแปรตามและตัวแปรอิสระด้วย นอกจากนั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 1 เรื่องที่บอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง บรรยายการดำเนินการกับกลุ่มทดลอง บอกตัวแปรอิสระ บอกตัวแปรตาม ให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร บอกหน้าที่ของตัวแปรและบอกวิธีการวัดตัวแปรด้วย สรุปว่า ข้อความที่นิยมใช้ใน

วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจในการกล่าวถึงข้อมูลนั้น เริ่มด้วยการระบุบอกประชากรและบอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นนอกจากนิยามใช้การบอกประชากรบอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างเหมือนกับที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจแล้วยังเพิ่มข้อความอื่น ๆ เช่น การดำเนินการกับกลุ่มทดลอง ตัวแปรตามและตัวแปรอิสระด้วย

ตัวอย่าง การเรียงลำดับข้อความเพื่อบอกข้อมูลในการวิจัยในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ
บอกประชากร

ประชากรที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ...จำนวนทั้งสิ้น...(ส 40)

บอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนทั้ง 4 ประการต่อไปนี้ คือ
1-4 (ส 39)

ตัวอย่าง การเรียงลำดับข้อความเพื่อบอกข้อมูลในการวิจัยในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ตัวอย่างที่ 1 บอกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้น ... แผนการเรียน โรงเรียน ...ที่กำลังเรียน ...จำนวน ...รวมทั้งสิ้น ...คน

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ เป็นนักเรียนชั้น ...แผนการเรียน ... โรงเรียน ...จำนวน ...ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่าง โดย..จากนั้นก็จับสลาก ให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและอีกกลุ่มหนึ่งเป็น กลุ่มควบคุม...(ท 37)

ตัวอย่างที่ 2

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็น...

กลุ่มตัวอย่างเป็น ...ที่กำลังเรียนอยู่...จำนวน ... โดยการนำเอา ...แล้วจับคู่ ...ทำการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก...กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจำนวนกลุ่มละ ...

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการปรับปรุงและวิเคราะห์แบบทดสอบ ...

เป็นนักเรียนชั้น ...จำนวน ...

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการปรับปรุงแบบฝึก...เพื่อใช้ในการวิจัย...

เป็นนักเรียน...จำนวน... (ท 40)

ตัวอย่างที่ 3

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ... นักเรียนชั้น...ที่กำลังศึกษา อยู่...
จำนวน...โรงเรียน ...

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่าง ...แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ... ได้จากการสุ่ม..อย่างง่าย โดยวิธีจับสลาก...ทั้งสองกลุ่มมีจำนวนเท่ากัน คือ ...(ท 41)

ตัวอย่างการระบุบอกตัวแปร

3.2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนที่ใช้แบบฝึกเสริม...

3.2.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์...(ท 40)

3. ข้อความที่กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจนิยมใช้

ข้อความสำคัญ 2 ประการ นั่นคือ ข้อความที่บอกชนิดของเครื่องมือที่ใช้ซึ่งมีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจซึ่งมีอยู่ในทุกเรื่องและข้อความที่บอกขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือซึ่งมีอยู่ใน 4 เรื่อง มีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเพียงเรื่องเดียวที่บอกเหตุผลในการเลือกชนิดของเครื่องมือ และมีอีก 1 เรื่องที่บอกเหตุผลในการเลือกใช้วิธีสร้างเครื่องมือ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นมักมีข้อความเพิ่มเติมขึ้นมาหลายประการมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ เช่น ข้อความที่บอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือ ข้อความที่บอกขั้นตอนการดำเนินการสร้างเครื่องมือ และข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมืออันได้แก่ ชื่อ ลักษณะ ความเที่ยง ความยากง่ายและอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เป็นต้น ส่วนการบอกเหตุผลเกี่ยวกับวิธีการสร้างเครื่องมือที่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองเพียง 2 เรื่อง

วิธีเขียนเรียงลำดับข้อความที่กล่าวถึงเครื่องมือ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจส่วนมากมักเริ่มต้นด้วยข้อความที่บอกชนิดและ/หรือจำนวนของเครื่องมือที่ใช้ ตามมาด้วยข้อความที่บอกขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ส่วนมากเริ่มต้นด้วยข้อความ 2 ประการแรกๆที่เหมือนกับในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ คือ บอกชนิดและ/หรือจำนวนเครื่องมือที่ใช้ และข้อความที่บอกขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ แต่ข้อความที่เพิ่มเติมขึ้นมา คือข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือแต่ละอย่าง ได้แก่ ชื่อ ลักษณะ ความเที่ยง ความยากง่ายและอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

สรุปว่า วิธีการเขียนเรียงลำดับในหัวข้อเรื่องเครื่องมือนี้ ส่วนมากแล้วมีข้อความ 2 ประการคือ การบอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือและการบอกลำดับขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้เหมือนกันในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ส่วนข้อความที่เกี่ยวกับรายละเอียดของเครื่องมือที่มีอยู่ในเฉพาะวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง และข้อความที่เป็นการอธิบายเหตุผลเกี่ยวกับการเลือกชนิดของเครื่องมือที่ดี เหตุผลเกี่ยวกับวิธีการสร้างเครื่องมือที่ดีมีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทั้งสองประเภท แต่มีน้อย

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ...แบ่งออกเป็น ...ตอน

ได้แก่ ตอนที่ 1- ตอนที่ 5

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1-3 (ส 38)

ตัวอย่าง ข้อความที่บอกเครื่องมือและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยนำไปใช้... เนื้อหา...ออกเป็น 5 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1-5

โดยขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือมีดังนี้ 1-8 (ส 40)

ตัวอย่าง ข้อความที่บอกขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ในการเลือกคำที่จะนำมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบนั้น ในตอนต้นจะมีการรวบรวมคำยืม ...เนื่องจาก ...ตัวอย่าง เช่น

ในการรวบรวมคำนี้ ผู้วิจัยจะเลือกเอาเฉพาะคำที่ปรากฏอยู่ขณะทำตัวแปรที่กำหนดเอาไว้แล้ว 3 ตัวแปร... ได้แก่ ...แล้วจัดกลุ่มตามตัวแปร...จากนั้น ก็จะคัดเลือกให้เหลือเพียงตัวแปรละ 5 คำ ...รวมคำที่จะใช้ในงานวิจัยนี้ทั้งหมด 15 คำ ทดสอบ (ส 39)

ตัวอย่าง การระบุบอกเหตุผลในการเลือกใช้เครื่องมือ

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสัมภาษณ์ด้วยบัตรรายการ...เนื่องจากว่า วิธีนี้มีข้อดีหลายประการ คือ ...

ส่วนข้อเสียของวิธีนี้ผู้วิจัยก็พบว่า ...คือ ...

ดังนั้น ...ก ข จากนั้นก็ให้นำเอา...

ดังนั้นจะมีแบบทดสอบในการศึกษาครั้งนี้ 2 ชุด คือ ก ข (ส 39)

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

แบบทดสอบ...เป็นข้อทดสอบแบบปรนัย...จำนวน 40 ข้อ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้ 1-6

(ท 37)

ตัวอย่าง การเขียนเรียงลำดับข้อความในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หา mean

1.2 หา SD

1.3 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

1.4 หาค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนก

1.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความสนใจ *t-test*

1.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสนใจ ใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบัค

(ท 37)

ตัวอย่าง การบอกลำดับขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสัมฤทธิ์... เป็นแบบปรนัย ..4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ...ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นดังนี้

1-6

7. ทหาความยากง่ายและหาอำนาจจำแนก

8. นำแบบทดสอบมาหาความเชื่อมั่น จากสูตร KR 20 (ท 40)

4. ข้อความที่กล่าวถึงการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการเขียนเรียงลำดับ

ข้อความเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจส่วนมาก มักมีข้อความ เดียวคือการบรรยายลำดับขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเพียง เรื่องเดียวที่กล่าวถึงการตรวจสอบความถูกต้องของการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย ส่วนใน วิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น มักเริ่มด้วยการบอกแบบการวิจัย แล้วตามมาด้วยการการบรรยาย เกี่ยวกับลำดับขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล แต่ไม่มีวิทยานิพนธ์เชิงทดลองเรื่องใดที่ บอกการตรวจสอบความถูกต้องของการเก็บรวบรวมข้อมูล

ตัวอย่าง ข้อความเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูลในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ 1-2 (ส 40)

ตัวอย่าง ข้อความเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูลในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.1 ดำเนินการสอน.... โดยใช้...ในภาคเรียนที่ ...ที่โรงเรียน ...

3.5.2 ...ดำเนินการทดสอบ ... ทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทันที โดยใช้...

3.5.3 ตรวจสอบกระดาษคำตอบ ทั้งสองกลุ่ม ...บันทึกผล...วิเคราะห์ผลและแปลผล..

5. ข้อความที่กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความ

ในหัวข้อเรื่องสุดท้ายของบทที่ 3 คือ การวิเคราะห์ข้อมูล ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจทุกเรื่อง เริ่มต้นด้วยข้อความที่บอกการจัดกระทำกับข้อมูล ตามด้วยข้อความที่บอกการนำเสนอข้อมูล ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น เริ่มต้นด้วยข้อความที่บอกขั้นตอนการกระทำกับข้อมูลเหมือนกับในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ แต่ข้อความต่อไปเป็นการบอกขั้นตอนการใช้ กระบวนการทดสอบข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

ตัวอย่าง ข้อความเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

นำข้อมูลที่ได้.....โดยหาค่าร้อยละแล้วเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง (ส 38)

ตัวอย่าง ข้อความเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ตัวอย่างที่ 1

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์เพื่อ... โดยใช้สถิติ t-test...

ดังนี้

3.6.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สูตร...(ท40)

ตัวอย่างที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบ
  - 1.1 วิเคราะห์หาความยากง่ายและอำนาจจำแนก
  - 1.2 วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR 21
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ... โดยใช้ *t-test*
3. วิเคราะห์ผลการรวบรวมข้อมูล โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน (ท 41)

2.4 รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในบทที่ 4: ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

2.4.1 ส่วนต่าง ๆ ของบทที่ 4 จากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทที่ 4 ปรากฏว่าข้อความที่ใช้ในบทนี้จำแนกออกได้เป็น 3 ประเภท ซึ่งในแต่ละประเภทก็มีข้อความที่เป็นรายละเอียดที่เลือกใช้ได้ ข้อความแรก คือ ข้อความที่ใช้เกริ่นนำ ซึ่งเป็นส่วนนำของบท มีเพียงส่วนเดียวของบท และเป็นส่วนที่นิยมเขียนในวิทยานิพนธ์เกือบทุกเรื่อง การเรียงลำดับข้อความในส่วนนำนี้ เริ่มด้วยการบอกหัวข้อเรื่อง บอกการได้มาของข้อมูลและบอกวิธีการนำเสนอ

ข้อความที่สอง คือ ข้อความที่แสดงผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล จากการวิเคราะห์ข้อความนี้พบข้อมูลที่น่าสนใจ 3 ประการ ดังนี้ ประการแรก ข้อความนี้มีการนำหมუნเวียนไปใช้ซ้ำ ๆ หลายครั้ง ในวิทยานิพนธ์แต่ละเรื่องจะมีข้อความนี้มากน้อยไม่เท่ากัน แต่จะสัมพันธ์โดยตรงกับตาราง ดูเหมือนว่ามีจำนวนตารางเท่าใด ก็จะมีจำนวนข้อความที่แสดงผลมากเท่านั้น ประการที่ 2 ในการศึกษาพบว่า จำนวนข้อความที่แสดงผลนี้ โดยเฉลี่ย ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจะมีมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองในอัตราส่วน 16: 3 ประการที่ 3 คือ รูปแบบการเรียงลำดับข้อความที่แสดงผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น พบว่า ส่วนมาก เริ่มจากการบอกหัวข้อเรื่องที่จะแสดงผล ตามด้วยตาราง แล้วตามด้วยข้อความที่อธิบายผลที่ได้รับ ซึ่งมักอธิบายโดยการบอกข้อมูลจากตารางและบอกการพิจารณาตีความข้อมูล แต่ถ้าเป็นวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ข้อความที่อธิบายผลมักจะทำเพียงว่าผลที่ได้รับนั้นเป็นไปตามข้อสมมุติฐาน

ข้อความต่อไป คือ การอภิปรายผล ข้อความนี้ก็มีลักษณะเดียวกันกับข้อความที่แสดงผลที่ได้รับ คือ มีการหมუნเวียนนำไปใช้ซ้ำ ๆ จะมีจำนวนมากขึ้นอยู่กับประเด็นที่อภิปรายของผู้วิจัย จากการวิเคราะห์พบว่า ปริมาณการใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ โดยเฉลี่ยมีมากกว่าที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองประมาณ 5:2 นอกจากนั้น ยังพบด้วยว่าข้อความอภิปรายผลนี้มีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเพียง 4 เรื่อง และมีอยู่ในวิทยานิพนธ์

เชิงทดลองเพียง 3 เรื่อง ที่เหลือไม่มีข้อความนี้ในบทนี้ สิ่งที่พบอีกประการหนึ่งก็คือ ลักษณะการเขียนของข้อความที่อภิปรายผลนี้มี 2 แบบ คือ เขียนรวมกันกับข้อความที่แสดงผลที่ได้รับ และเขียนแยกกัน ในจำนวนวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจที่เขียนข้อความอภิปรายผล 4 เรื่องนั้น เขียนรวมอยู่กับข้อความแสดงผล 1 เรื่อง อีก 3 เรื่องนั้น เขียนแยกกัน ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองที่เขียนข้อความอภิปรายผล 3 เรื่องนั้น เขียนข้อความนี้รวมกับข้อความแสดงผล

2.4.2 รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความของข้อความอภิปรายผลนั้น

ในวิทยานิพนธ์ทั้ง 2 ประเภทเขียนไม่เหมือนกันทีเดียว ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมักเริ่มจากการกล่าวถึงข้อมูลจากตาราง ตามด้วยการพิจารณาตีความจากข้อมูลนั้น แล้วระบุบอกสาเหตุ อาจตามมาด้วยข้อความที่ระบุบอกเหตุผลหรือการอ้างอิงผลงานอื่นเพื่อสนับสนุนผลที่ได้รับ แต่มีน้อยเท่าที่พบมีเพียง 2 เรื่อง ส่วนข้อความที่อภิปรายผลที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ส่วนมากมักอ้างผลที่ได้รับว่าสอดคล้องกับข้อสมมุติฐาน แล้วตามมาด้วยการอ้างอิงผลงานอื่นเพื่อสนับสนุนผลที่ได้รับ และอาจระบุบอกสาเหตุด้วย

ตารางที่ 5.16 แสดงจำนวนข้อความที่แสดงผล ข้อความที่อภิปรายผลและอื่น ๆ

ชื่อย่อ/จำนวน	วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ						วิทยานิพนธ์เชิงทดลอง					
	ส37	ส	ส39	ส40	ส41	รวม	ท37	ท38	ท39	ท40	ท41	รวม
จำนวนหัวข้อเรื่อง	3	5	7	9	2	26	2	4	1	1	1	7
1. จำนวนตาราง	13	37	9	14	11	84	2	6	5	2	1	16
2. จำนวนภาพ	-	-	10	2	-	12	-	2	-	-	-	2
3. จำนวนข้อสมมุติฐาน (ที่ระบุ)	-	-	-	-	-	-	-	-	2	-	-	2
4. จำนวนข้อความแสดงผลที่ได้รับ	13	37	9	14	11	84	2	6	5	1	1	15
5. จำนวนข้อความที่อภิปรายผล วิธีการเขียน	-	10	9	6	3	28	2	-	8	1	-	11
		แยก	รวม	แยก	แยก		รวม		แยก	แยก		
6. จำนวนข้อความสรุป	3	-	2	-	3	7	-	1	-	-	-	1

ตารางที่ 5.17 แสดงรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในบทที่ 4: ผลที่ได้รับในวิทยานิพนธ์
เชิงสำรวจและเชิงทดลอง

ข้อความ	ส37	ส 38	ส39	ส40	ส41	รวม	ท37	ท38	ท 39	ท40	ท41	รวม
1. ข้อความเกริ่นนำเรื่อง												
บอกหัวข้อเรื่อง	/	/	/	/	/	5	/	/	/	/	/	5
บอกการได้มาของข้อมูล (รวมทั้งวิธีการทางสถิติ)		/		/		2	/	/	/	/		4
บอกเค้าโครงเนื้อหาของคอน	/		/	/	/	4	/		/	/	/	4
2. ข้อความแสดงผลที่ได้รับ												
บอกหัวข้อเรื่องใหญ่/ย่อย	/	/	/	/	/	5		/	/	/	/	4
บอกวิธีการนำเสนอ	/		/	/		3		/	/	/	/	4
ให้คำจำกัดความและยกตัวอย่าง			/			1						0
บอกข้อคำถามวิจัย					/	1						0
บอกการได้มาของข้อมูล (บางคอน)	/	/	/	/	/	5		/	/	/	/	4
+ บอกวิธีการทางสถิติ (บางคอน)	/	/	/			3		/		/	/	4
แสดงตาราง	/	/	/	/	/	5		/	/	/	/	4
แสดงแผนภาพและ/ แผนภูมิ			/	/		2		/				1
ข้อความอธิบายผลที่ได้รับ												
พิจารณาตีความจากตาราง/แผนภูมิ โดย		/		/		2		/	/		/	3
ก. บอกข้อมูลเปรียบเทียบและบอกข้อมูลตัวเลข		/				1		/	/		/	3
ข. บอกการเปรียบเทียบ แต่ไม่มีข้อมูลตัวเลข			/			1						0
.....ค. สอดคล้องกับข้อสมมุติฐาน			/			1	/	/	/			3
สรุปผลการวิเคราะห์ (ในแต่ละคอน)	/		/		/	3						0
ระบุข้อสังเกต			/			1	/					1
3. ข้อความที่ใช้อธิบายผล												
บอกวิธีการอธิบายผล						0			/			1
ตีความข้อมูลจากตารางหรือแผนภาพ	/	/	/	/	/	5						0
บอกสาเหตุ	/	/	/	/		4						0
บอกเหตุผล		/				1						0
บอกความสัมพันธ์กับผลงานอื่นเพื่อสนับสนุน		/			/	2						0
ให้ข้อเสนอแนะพร้อมทั้งให้เหตุผล		/			/	2						0
บอกความสัมพันธ์กับข้อสมมุติฐาน						0			/	/		2
อ้างอิงเพื่อสนับสนุน						0			/	/		2
บอกสาเหตุ						0			/			1
สรุป					/	1				/		1

ตัวอย่างต่อไปนี้ แสดงให้เห็นข้อความ 3 ประเภทที่ใช้อยู่ในวิทยานิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์

ตัวอย่างที่ 1 เป็นตัวอย่างข้อความที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ (ส 41) ซึ่งแสดง ส่วนนำ บอกหัวข้อเรื่อง ระบุคำถามการวิจัย แสดงตารางและอธิบายผลที่ได้รับ ส่วนการ อภิปรายผลนั้นเขียนแยกออกไปเป็นส่วนหนึ่งต่างหาก และลักษณะการอภิปรายผลนั้น ไม่ได้อภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่อภิปรายรวมไปทั้งหมด (จึงไม่ได้นำมาเป็นตัวอย่าง)

หน้า ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
38/1	ผลการวิจัย		ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ได้คำตอบของข้อคำถามของการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้และพฤติกรรมการเรียนรู้ ... ของ... ดังนั้นคือ	ส่วนนำ
	1. ข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้			บอกหัวข้อเรื่อง
38/2		1.1 นักเรียน..ที่มีคะแนนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ปานกลางและต่ำมีลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัสแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร		ระบุข้อคำถามวิจัย
38/3			ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่านักเรียนระดับสูงมีจำนวนที่คิดเป็นร้อยละของผู้ที่ถนัดใช้ตา มากกว่านักเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ นอกจากนี้ปรากฏว่า...ดังรายละเอียดตามตารางที่ 1 ต่อไปนี้ ตารางที่ 1 จำนวนนักเรียนชั้น.... จำนวนตามลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัสและคะแนนภาษาอังกฤษระดับสูง ปานกลางและต่ำ	อธิบายผลที่ได้รับ แสดงตาราง
38/4			จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่านักเรียนชั้น...มีจำนวนผู้ที่ถนัดใช้ตา (ร้อยละ 43.75) สูงกว่าประสาทสัมผัสอื่น รองลงมาคือผู้ที่ถนัดใช้หู (ร้อยละ 21.88) ซึ่งมีครึ่งหนึ่งของผู้ที่ถนัดใช้ตา และเมื่อพิจารณาโดยละเอียดจะพบว่า... ..	อธิบายผลที่ได้รับ โดยการบอกข้อมูลเปรียบเทียบและบอกข้อมูลตัวเลข

ตัวอย่างที่ 2 เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นข้อความในส่วนนำที่ท้าวความไปถึงการได้มาของข้อมูลที่วิเคราะห์ ต่อไปเป็นข้อความที่ระบุบอกผลที่ได้รับ ข้อความที่แสดงตารางการอธิบายผลและการอภิปรายผลซึ่งแยกออกไปเป็นส่วนหนึ่งต่างหากเช่นกัน แต่อภิปรายเป็นข้อ ๆ ตามที่ระบุผลไว้ (ช่องที่เว้นว่างไว้คือส่วนที่ละไว้)

หน้า/ย่อหน้า	เนื้อเรื่องใหญ่	เนื้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
47/1	ผลการวิจัย	(ส่วนนำ)	ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มประชากร คือ .....จำนวน ...ได้รับ..คืนมา จำนวน... คิดเป็นร้อยละ ... จากการวิจัยปรากฏผลดังนี้	บอกการดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อมูลข้อความเชื่อมโยง
...				
...				
			ตารางที่ 5 การเข้ารับการทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนคาทอลิก ระดับ... สังกัด... ในปีการศึกษา 2537	แสดงตาราง
52/6			จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าครูมากกว่าครึ่งหนึ่งคือ ร้อยละ 72.17 เคยเข้ารับการทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ส่วนครูที่ไม่เคยเข้ารับการทดสอบมีเพียงร้อยละ 27.83	อธิบายผลที่ได้รับโดยการเปรียบเทียบข้อมูลตัวเลข
87/42		3. พื้นฐานในด้านการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร	จากผลการวิจัย (ตารางที่ 5) พบว่าในปัจจุบันครูก็ฝึกฟังภาษาอังกฤษจากเทปที่ใช้ประกอบหนังสือเรียนที่ใช้สอนฟังมากกว่าฟังจากแหล่งอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าครูให้ความสนใจที่จะฝึกฝนการฟังภาษาอังกฤษน้อย อาจจะเป็นเพราะทักษะฟังเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนและต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอจึงทำให้ไม่ได้รับความสนใจจากครูผู้สอน การสอนฟังการฝึกฟังภาษาอังกฤษจึงเป็นการฟังเสียงแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น การเรียนการสอนฟังภาษาอังกฤษจึงทำไปอย่างไม่มีระบบ ไม่มีแรงจูงใจ ไม่มีจุดมุ่งหมายที่ดี ผลเสียจึงเกิดขึ้นแก่นักเรียน เห็นได้จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการฟังของนักเรียนจะอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพรพรหมศรี งามธรรมสาร (2524) และของเพ็ชร วัฒนากุล (2524) ฉะนั้น จึงควรที่จะให้ความสนใจทักษะฟัง ให้มีการสอนฟัง การฝึกฝนการฟัง...อย่างมีระบบ...(ส 38)	อภิปรายผลโดยเริ่มด้วยการกล่าวถึงสิ่งที่พบ คาดคะเนสาเหตุ ผลที่เกิดขึ้นจากสาเหตุดังกล่าว ระบุความสัมพันธ์ของงานวิจัยอื่นให้ข้อเสนอแนะ

ตัวอย่างที่ 3 เป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นข้อความที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ซึ่งประกอบขึ้นด้วย ส่วนนำ ส่วนอธิบายผล และส่วนอภิปรายผล ส่วนนำนั้น ผู้วิจัยบอก การได้มาของข้อมูลและเค้าโครงเนื้อหาที่จะนำเสนอตามลำดับก่อนหลัง ในส่วนที่เป็น การอธิบายผลที่ได้รับนั้น เริ่มจากการแสดงตาราง และอธิบายผลที่ได้รับจากตาราง ในส่วน ที่เป็นการอภิปรายผลซึ่งแยกออกไปต่างหากนั้น เริ่มด้วยการท้าวความเดิมโดยบอก จุดประสงค์ของการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง ข้อสมมุติฐานและผลที่ได้รับก่อนที่จะอภิปรายผล เมื่ออภิปรายผลนั้น การเรียงลำดับข้อความเริ่มจากการระบุบอกข้อสมมุติฐาน บอกผล การวิจัยว่าสอดคล้องกับข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ บอกค่าสถิติ แล้วอ้างผลงานอื่นเพื่อสนับสนุน ผลที่ได้รับของงานวิจัยนี้

หน้า/ข้อ หน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
29/1	4.1 ผลการวิจัย		<p>ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ โปรแกรม SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุม 2. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุม 3. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุม จำแนกตามรายด้าน 4. เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุม จำแนกตามรายด้าน 5. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนราย วิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม 6. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนราย วิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม 	<p>ส่วนนำ บอกวิธีการได้มา ของข้อมูล บอกลำดับขั้นตอน การนำเสนอ</p>
30/2			<p>ตารางที่ 2 เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม จำแนกตามรายด้าน</p>	แสดงตาราง

30/3			จากตารางที่ 2 ปรากฏว่าเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมทั้ง 6 ด้าน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	อธิบายผลที่ได้จากตาราง โดยระบุบอกค่าทางสถิติ
...				
...				
36/12	4.2 อภิปรายผลการวิจัย		การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา... ของนักเรียน โดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนปกติ. โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธีการสอนปกติ	ระบุหัวข้อทั่วความเดิมโดยบอกจุดประสงค์ระบุกลุ่มตัวอย่างบอกข้อสมมุติฐาน
36/13			จากผลการวิจัยปรากฏว่า เจตคติต่อการเรียนวิชา...และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา... ของนักเรียนที่...แตกต่างกัน ...มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยหลังการทดลองและก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังจะอภิปรายผลการวิจัยตามสมมุติฐาน ได้ดังนี้	ระบุบอกผลที่ได้รับจากการทดลองบอกข้อความเชื่อมโยง
36/14			4.2.1 สมมุติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่เรียนโดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธีปกติ ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่เรียน โดยการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับการศึกษาในต่างประเทศของปิโน (Pino, 1990) ที่ได้ให้นักเรียนสอนกันเอง ภายหลังการทดลองปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนเจตคติสูงขึ้น	บอกข้อสมมุติฐานบอกผลการวิจัยว่าสอดคล้องกับข้อสมมุติฐานบอกค่าสถิติอ้างผลงานอื่นเพื่อสนับสนุนผลที่ได้รับ

2.5 รูปแบบการเขียนบทที่ 5: บทสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตารางที่ 5.18 แสดงข้อความที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ที่ใช้ในบทที่ 5 ซึ่งเป็นการสรุป อภิปรายผลและ ข้อเสนอแนะ ของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจำนวน 5 เรื่อง และวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง จำนวน 5 เรื่อง รวมทั้งสิ้น 10 เรื่อง

2.5.1 ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาของบทที่ 5 จากการวิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้รูปแบบตัวอย่างของ Hopkins and Dudley-Evans (1988) เป็นแนวทางในการจำแนก ข้อความ ผลปรากฏว่าจำนวนข้อความที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ที่ใช้ในบทนี้ของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองนั้นมี ด้วยกัน 5 ประเภท ประเภทแรกเป็นข้อความที่ใช้เกริ่นนำ ซึ่งมีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเพียงเรื่องเดียว แต่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 4 เรื่อง

ข้อความประเภทที่สองเป็นการกล่าวถึงภูมิหลังของงานวิจัย ซึ่งมีข้อความที่เป็นรายละเอียดที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ กันอีก 9 ประการ ดังนี้ คือ ข้อความที่บอกจุดมุ่งหมายของการวิจัย ข้อความที่บอกความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า ข้อความที่บอกข้อสมมุติฐาน ข้อความที่บอกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ข้อความที่บอกตัวแปร ข้อความที่บอกเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ข้อความที่บอกการดำเนินการวิจัย วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และบอกค่าสถิติที่ใช้ แต่ในจำนวนข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลังทั้งหมดนี้ มีเพียงข้อความเดียว คือ ข้อความที่บอกจุดประสงค์ของการวิจัย เท่านั้น ที่ใช้อยู่ในวิทยานิพนธ์ทุก ๆ เรื่อง รองลงมา คือ การระบุบอกกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 4 เรื่องและวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ทุกเรื่อง ข้อความที่เหลือออกนอกนั้น คือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล การบอกค่าสถิติที่ใช้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเพียงประปราย มีเพียงในบางเรื่อง ซึ่งต่างไปจากในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองซึ่งมีข้อความดังกล่าวอยู่ในเกือบทุกเรื่อง ส่วนข้อความที่บอกข้อสมมุติฐานนั้น ไม่มีในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเลย แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองก็มีข้อความ ไปกล่าวถึงในเพียงบางเรื่อง ข้อความในส่วนนี้จะระบุออกเพียง ครั้งเดียวในตอนแรกของบท

ข้อความประเภทที่สาม คือ ข้อความที่สรุปผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อความนี้มีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องเช่นกัน แต่จำนวนการใช้ข้อความนี้มากน้อยต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจำนวนผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ ของงานวิจัยนั้น ๆ ในการศึกษาพบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว จำนวนข้อความที่กล่าวถึงผลที่ได้รับในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ โดยเฉลี่ย คือ 5.6 ซึ่งมีจำนวนผลที่ได้รับมากกว่าผลที่ได้รับที่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองซึ่ง โดยเฉลี่ยมีเพียง 2.2

ข้อความประเภทที่สี่ คือ ข้อความที่ทำหน้าที่อภิปรายเกี่ยวกับผลที่ได้รับ ซึ่งเป็นข้อความที่กล่าวถึงแง่มุมต่อไปนี้ คือ ข้อความที่กล่าวถึงผลที่ได้รับว่าเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ หรือไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ในกรณีที่ผลที่ได้รับเป็นไปตามที่คาดหวังไว้ ก็จะมี

ข้อความที่ทำหน้าที่อ้างอิงผลงานอื่น ๆ ที่ทำมาก่อนหน้านี้ ตามมา แต่ถ้าผลที่ได้รับไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ก็จะมีข้อความที่อธิบายเหตุผลและอาจมีข้อความที่ระบุบอกการยกตัวอย่างประกอบ จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ข้อความที่อภิปรายผลในบทที่ 5 นี้มีในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมี 2 เรื่อง เรื่องแรกมีการอภิปรายผล 5 ประเด็น มีการอ้างผลงานที่ทำมาก่อน 1 เรื่อง และมีข้อความที่พิจารณาตีความข้อมูลที่ได้รับ 5 ประการ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเรื่องที่ 2 มีการอภิปรายผล 3 ประเด็น มีการอ้างถึงงานวิจัยอื่น 1 เรื่อง และมีข้อความที่พิจารณาตีความข้อมูลและบอกสาเหตุ 6 ประการ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น มีข้อความที่อภิปรายผล 3 เรื่อง เรื่องที่หนึ่งมีการอภิปรายผล 2 ประเด็นที่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ มีข้อความที่อธิบายเหตุผล 6 ประการ มีข้อความที่เป็นการยกตัวอย่าง 2 ประการ และมีข้อความสรุปและอ้างกลับไปข้อสมมุติฐาน 2 ประการ เรื่องที่สองมีข้อความการอภิปรายผล 4 ประเด็นที่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ มีข้อความที่อ้างอิงผลงานอื่นที่สนับสนุน 6 เรื่อง มีข้อความที่ระบุบอกสาเหตุ 2 ประการ

สรุปว่า ข้อความที่อภิปรายผลนี้ ไม่ว่าจะเป็วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจหรือเชิงทดลอง ส่วนมากเริ่มต้นด้วยการระบุประเด็นที่จะอภิปรายผล ข้อความที่ตามมาคือการพิจารณาตีความและบอกสาเหตุ จะมีเพียงบางเรื่องอ้างผลงานอื่น เพื่อสนับสนุนผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ของคน แต่น้อยมาก ส่วนการยกตัวอย่างและการสรุปโดยอ้างไปที่ข้อสมมุติฐานนั้นก็มึน้อยมากเช่นกัน

ข้อความสุดท้าย คือ ข้อความที่ทำหน้าที่เสนอแนะ ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องใช้ข้อความเสนอแนะ 2 ลักษณะ คือ การเสนอแนะเพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษานี้ไปใช้ในทางปฏิบัติและการเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยต่อไป โดยเขียนเป็นข้อ ๆ โดยเฉลี่ยแล้วข้อเสนอแนะสำหรับการนำเอาไปใช้ที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมี 2.4 ข้อ และในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมี 4.6 ข้อ ส่วนข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไปนั้น โดยเฉลี่ยแล้ว ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมี 2.4 ข้อ และในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมี 2.6 ข้อ ส่วนเหตุผลในการเสนอแนะนั้น ไม่มีปรากฏในวิทยานิพนธ์ใด ๆ

สรุปว่า เนื้อหาที่อยู่ในบทที่ 5 นี้ ซึ่งมักมี 4 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นความนำ สรุปผลที่ได้รับ อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ แต่พบว่า มีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 2 เรื่องและวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 3 เรื่องที่อภิปรายผลในบทที่ 5 ที่เหลืออภิปรายผลในบทที่ 4 และในบทที่ 5 วิทยานิพนธ์ทั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลองก็ใช้วิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความที่ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ เริ่มต้นด้วยการท้าวความเดิม ซึ่งส่วนมากระบุบอกวัตถุประสงค์ของการวิจัย ต่อไปเป็นการสรุปผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมักกล่าวถึงประเด็นที่อภิปรายผล ตามมาด้วยการพิจารณาตีความและบอกเหตุผลหรือสาเหตุ และข้อความสุดท้ายของบทนี้ คือ การระบุบอกข้อเสนอแนะ

2.5.2 รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ ต่อไปนี้จะเป็นการนำเสนอตัวอย่างข้อความ ประเภทต่าง ๆ ทั้ง 4 ประเภท รวมทั้งข้อความที่ให้รายละเอียดในแต่ละประเภทด้วย

1. ข้อความที่เป็นความนำของบทที่ 5 อาจเริ่มด้วยการบอกหัวข้อเรื่องหรือบอกที่มา แล้วตามด้วยการบอกการเรียงลำดับเนื้อหาในบท ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง ข้อความที่เป็นความนำที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ซึ่งบอกหัวข้อเรื่องวิจัยและบอกการเรียงลำดับเนื้อหาของบทนี้

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
64/1	(ความนำ)	การศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียนชุด.....ของครูภาษาอังกฤษ สามารถสรุปขั้นตอนของการวิจัย ผลที่ได้จากการวิจัย พร้อมทั้งอภิปรายผลและเสนอข้อคิดเห็น...ดังนี้ (๓ 37)	บอกหัวข้อเรื่อง บอกการเรียงลำดับเนื้อหาในบทนี้

ตัวอย่าง ข้อความที่เป็นความนำที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ซึ่งบอกที่มาและบอกการเรียงลำดับเนื้อหาของบท

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
96/1	(ความนำ)	จากการดำเนินการวิจัย สามารถสรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะได้ดังนี้ (๓ 38)	บอกที่มา บอกการเรียงลำดับเนื้อหาในบทนี้

2. ข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลัง ตัวอย่างข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลังที่ใช้ใน
วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ซึ่งมีข้อความต่าง ๆ ที่เป็นรายละเอียด ดังต่อไปนี้ คือ ข้อความที่บอก
วัตถุประสงค์ในการวิจัย ข้อความที่บอกความสำคัญของการศึกษาวิจัย และข้อความที่บอก
ลำดับขั้นตอนวิธีดำเนินการศึกษา ดังตัวอย่างข้อความที่ใช้ที่ปรากฏอยู่ในตารางต่อไปนี้

หน้า/ ย่อหน้า	หัวข้อเรื่อง ใหญ่	ข้อความ (Moves)	หน้าที่ของข้อความ
	<u>ความมุ่งหมาย ของการศึกษา สั้นคว่ำ</u>	เพื่อศึกษาปัญหาของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาทางวัฒนธรรม ...เมื่อใช้...	บอกจุดมุ่งหมายของการ วิจัย
	<u>ความสำคัญ ของการศึกษา สั้นคว่ำ</u>	1. เพื่อให้ทราบปัญหาของครูเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ เนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ... 2. เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมสำหรับครูผู้สอน แบบเรียนชุด...	บอกความสำคัญของ การวิจัยสองข้อ
	<u>วิธีดำเนินการ ศึกษาค้นคว้า</u>	1. ศึกษารูปแบบวัฒนธรรม ที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ภาษาต่างประเทศ ...มีความเห็นตรงกันว่าควรนำมาสอน จำนวนทั้งหมด 17 หัวข้อ 2. สืบหาเนื้อหาทางวัฒนธรรม...ตาม 17 หัวข้อนั้น 3. ตั้งเกณฑ์ ในการคัดเลือก ...ดังนี้ 1-2 4. คัดเลือกเนื้อหาตามเกณฑ์ ...จำนวน 108 ข้อ โดยแยก ตามหมวดได้ดังนี้ 1-17 5. ศึกษาความหมายจากพจนานุกรม...เพื่อนำมาสร้าง เป็นตัวเลือกในแบบสอบถาม ... 6. นำแบบสอบถามที่ทดสอบคุณภาพแล้ว ส่งไปให้ครู ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ...จำนวน ...ส่งคืนมาจำนวน ... 7. นำแบบสอบถามมาตรวจ ...เสนอผลการวิเคราะห์เป็น คำร้อยละ 8. สร้างค่าเฉลี่ย ... 9. สรุปอภิปรายผล ข้อเสนอแนะ (๓ 37)	บอกลำดับขั้นตอนการ ดำเนินการวิจัยเป็นข้อ ๆ

ตัวอย่างข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลังที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง โดยมีข้อความอื่น ๆ ที่เป็นรายละเอียดจำนวน 7 ข้อความดังนี้ คือ ข้อความที่บอกวัตถุประสงค์ในการวิจัย ข้อความที่ระบุบอกกลุ่มตัวอย่าง ข้อความที่บอกวิธีดำเนินการวิจัย ข้อความที่บอกขั้นตอนการสร้างรูปแบบการสอน ข้อความที่บอกเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ข้อความที่บอกวิธี การเก็บรวบรวมข้อมูล และข้อความที่บอกวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตัวอย่างที่ปรากฏอยู่ในตารางต่อไปนี้

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
	6.1 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	1) เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์ 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ ... 3) เพื่อศึกษาเจตคติ...	บอกจุดประสงค์เป็นข้อ ๆ
	6.2 กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียน...จำนวน ... ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง	บอกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน และวิธีการ ได้มา
	6.3 วิธีดำเนินการวิจัย	1) กรอบแนวคิดในการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ได้นำหลักการและรูปแบบ... รูปแบบดังกล่าวประกอบด้วย ... มีการปรับปรุงแล้วนำไปปฏิบัติในวงจรการปฏิบัติใหม่ต่อไป	บอกวิธีการดำเนินการ
		2) การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนา...เก็บรวบรวมข้อมูล....	บอกจุดมุ่งหมายซ้ำอีกครั้ง และบอกการเก็บรวบรวมข้อมูล
	6.4 -ขั้นตอนการสร้างรูปแบบการสอน	1) -4)	บอกขั้นตอนการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน
	6.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามลักษณะการใช้ได้ดังนี้ 1) เครื่องมือ...คือ แผนการสอน 2) เครื่องมือ ...เก็บรวบรวมข้อมูล ...1.-7.	บอกเครื่องมือที่ใช้ 2 ชนิด
	6.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล	1) ดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้น ... 2) หลังสิ้นสุดการทดลอง ...ให้นักเรียนทำแบบทดสอบ...	บอกวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
	6.7 การวิเคราะห์ข้อมูล	วิเคราะห์คะแนน...โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละเปรียบเทียบกับเกณฑ์ความรู้ที่กำหนด ส่วนการวิเคราะห์ ....เจตคติ...เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน...(ท 38)	บอกวิธีการวิเคราะห์ 2 แบบ

3. ข้อความที่กล่าวถึงผลที่ได้รับ ในส่วนนี้ รายละเอียดเนื้อหาในวิทยานิพนธ์แต่ละเรื่องจะแตกต่างกันออกไปตามประเด็นปัญหาวิจัยที่ศึกษา แต่รูปแบบการเรียงลำดับข้อความมักมีรูปแบบการเขียนเหมือนกัน คือ เริ่มต้นด้วย หัวข้อเรื่อง แล้วตามมาด้วยผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตัวอย่างข้อความแสดงผลที่ได้รับที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ต่อไปนี้ซึ่งเป็นการศึกษาเรื่องปัญหาของครูเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ใช้อยู่ในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ ผลที่นำมาเสนอ โดยสรุปในบทที่ 5 นี้ทั้งหมด 5 ข้อ คือ ข้อมูลของผู้ที่เป็นเจ้าของของปัญหา จำนวนหัวข้อทางวัฒนธรรมที่เป็นปัญหา การจัดกลุ่มหัวข้อที่เป็นปัญหา และระบุบอกระดับความมากน้อยของปัญหาในแต่ละหัวข้อ

หน้า/ข้อ หน้า	หัวข้อเรื่อง ใหญ่	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
66/5	สรุปผลการ วิจัย	การศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียน ชุด .... ของครูภาษาอังกฤษ ปรากฏผลดังนี้	บอกหัวข้อเรื่องที่ศึกษา และถ้อยคำนำเรื่องของ ส่วนสรุปผล
66/7		1. ครู...ที่ตอบแบบสอบถามเกือบทั้งหมดร้อยละ ... เป็นเพศ... ครูร้อยละ ...มีอายุ ... ครูทั้งหมดร้อยละ ...สอนในโรงเรียน... สอนภาษาอังกฤษ... เป็นครูในภาคกลาง... ไม่มีประสบการณ์ในการศึกษาต่อหรือดูงาน ... ไม่เคยอบรมความรู้ด้านเนื้อหาวัฒนธรรม ..	บอกผลการวิจัยข้อ 1 เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม บอกจำนวนของกลุ่ม ตัวอย่าง บอกจำนวนตัวแปร 1 บอกจำนวนของตัวแปร 2 บอกจำนวนของตัวแปร 3
67/8		2. เนื้อหา.... จำนวน ... สามารถจัดอันดับโดยเริ่มจากปัญหามาก (จำนวนคนตอบ ถูกน้อย) เรียงไปตามลำดับจนถึงปัญหาน้อย... พบว่า .....อันดับแรกที่เป็นปัญหาสำหรับครูมากที่สุด คือ ..... ส่วนอันดับสุดท้าย คือ....	บอกผลการวิจัยข้อ 2 เกี่ยวกับปัญหาด้านวัฒน- ธรรม บอกหัวข้อ บอกจำนวน บอกวิธีการนำเสนอ บอกสิ่งที่มีปริมาณมาก ที่สุด บอกสิ่งที่มีปริมาณ น้อยที่สุด
67/9		3. เนื้อหา ...จำนวน ...สามารถจัดแบ่งตามระดับปัญหา ได้ดังนี้ ...	บอกผลการวิจัยข้อ 3 โดยแบ่งระดับปัญหาออก

		1-3	เป็น 3 หมวด
67/10		4. เมื่อหา ...จำนวน ...สรุปได้ว่า ...เป็นปัญหา...มากที่สุด	ผลการวิจัยข้อ 4 หมวดที่เป็นปัญหามากที่สุด
67/11		5. ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ตัวเลือก พบว่า ....(ศ 37)	ผลการวิจัยข้อ 5 รายละเอียดของสิ่งที่ตอบคิด

ตัวอย่างข้อความต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างข้อความที่กล่าวถึงผลที่ได้รับที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ซึ่งเป็นการทดลองการใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นสำหรับสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนี้ได้กล่าวถึงผลที่ได้รับ โดยสรุปมีจำนวน 4 ข้อ ดังนี้ คือ รูปแบบการสอนคำศัพท์ ผลสัมฤทธิ์ในการสอนคำศัพท์ ผลที่ได้รับในแง่ของเจตคติ และผลของการใช้รูปแบบการสอนคำศัพท์ ดัง ปรากฏอยู่ในตารางข้างล่างนี้

หน้า/ข้อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
98/9	6.8 ผลการวิจัย	<p>จากการดำเนินการทดลองสรุปผลการวิจัยแต่ละด้าน ได้ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) รูปแบบการสอนคำศัพท์ที่พัฒนาแล้วเป็นดังนี้ <u>ขั้นนำ...</u> <u>ขั้นสอน...</u> <u>ขั้นสรุป...</u> <u>ขั้นวัดและประเมินผล...</u> 2) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ พบว่า ... 3) เจตคติ...พบว่า... 4) ผลการใช้รูปแบบการวิจัย...พบว่าวิธีการดังกล่าว... และยังพบว่า ...(ท 38) 	<p>บอกที่มา บอกว่าเป็นการสรุป บอกข้อสรุป 4 ข้อ</p>

4. ข้อความที่กล่าวถึงการอภิปรายผล ในส่วนที่เป็นการอภิปรายผลอาจมีจำนวนหลายตอน ขึ้นอยู่กับจำนวนผลที่ได้รับ แต่ในแต่ละตอนของการอภิปรายผลมีรูปแบบที่ไม่ต่างกัน กล่าวคือ เริ่มด้วยการระบุบอกผลที่ได้รับ ต่อไปเป็นการพิจารณาตีความผลที่ได้รับนั้นและบอกเหตุผลหรือไม่ก็บอกสาเหตุ อาจมีการเสนอแนะรวมอยู่ด้วย ในบางตอน ตัวอย่างข้อความต่อไปนี้ เป็นการอภิปรายผลที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ซึ่งเป็นการศึกษาเรื่องปัญหาของครูเกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ใช้อยู่ในหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ ในตัวอย่างนี้ มีการอภิปรายผลที่ได้รับ 3 ตอนด้วยกัน ในตอนแรก ใช้ข้อความที่เป็นการบอกผลที่ได้รับและการประเมินผลของผู้วิจัยเอง ในการอภิปรายผลในตอนที่สอง เริ่มด้วยข้อความที่บอกผลที่ได้รับ ตามมาด้วยการพิจารณาตีความและบอกสาเหตุที่เกิดผลเช่นนั้นด้วย ในการอภิปรายผลตอนที่สาม เริ่มด้วยข้อความที่บอกผลที่ได้รับ

ตามมาด้วยข้อความที่บอกการพิจารณาตีความ และมีข้อความที่คาดคะเนสาเหตุ พร้อมทั้งอ้างผู้สนับสนุนจากผลงานอื่นที่ทำมาก่อนหน้านี้แล้ว พร้อมทั้งระบุบอกข้อเสนอแนะและเหตุผลในการเสนอแนะด้วย

หน้า/ ย่อหน้า	หัวข้อเรื่อง ใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
68/12	อภิปราย ผล	ตอนที่ 1 การ วิเคราะห์ข้อมูล ของครู ... ผู้ตอบ แบบสอบถาม	ข้อมูลของครู...เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน .... ผู้วิจัยพบว่า ... จะให้ความร่วมมือใน การตอบแบบสอบถามดีมาก แต่ ... นอกจากนี้ยังมีครูอีกจำนวนหนึ่ง เสนอว่า ... ทั้งนี้เพราะครู... ร้อยละ ... ไม่มี... นอกจากนี้ ครูจำนวนร้อยละ... ไม่ เคย... ซึ่งจากการศึกษาพบว่า .....ครูที่ อบรมตอบได้ถูกต้องกว่า ครูที่ไม่ ผ่านการอบรมตอบได้น้อยกว่า	บอกรายละเอียดของ กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล บอกข้อมูลที่ได้รับจาก กลุ่มผู้ตอบแบบสอบ ถามและการประเมินผล ของผู้วิจัย บอกข้อมูลที่ได้รับจาก กลุ่มตัวอย่าง บอกผลที่ได้รับจากการ ศึกษา
67/13		ตอนที่ 2 การ วิเคราะห์ปัญหา ด้าน...ของ ครู...	จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า เนื้อหา... จำนวน...เนื้อหาที่สร้างปัญหาให้ ครู...มากที่สุด คือ ... ได้แก่ คำว่า... เนื่องจากมีผู้ตอบถูกเพียงร้อยละ ... และเนื้อหาที่สร้างปัญหาให้ครูน้อย ที่สุด คือ ... ได้แก่ คำว่า ... โดยมีผู้ตอบถูกมากถึงร้อยละ ... และเมื่อนำเอาเนื้อหา... 3 ระดับ คือ ....เนื้อหาในระดับที่มีปัญหา มากมีจำนวน ... ข้อ คิดเป็นร้อยละ ... โดยที่กลุ่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒน ธรรมที่ไม่เป็นที่แพร่หลายในสังคม ไทย เป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งหลาย	บอกผลที่ได้รับ บอกการพิจารณาตี ความ บอกเหตุผลในการตี ความ บอกการพิจารณาตี ความ บอกเหตุผลในการตี ความอย่างนั้น บอกการดำเนินการ บอกเกณฑ์การเลือก บอกสาเหตุ 1 บอกสาเหตุ 2

			<p>ข้อเป็นข้อเฉพาะ ดังนั้น ครูส่วนใหญ่จึงไม่สามารถ ตอบคำถามได้ นอกจากนี้ เนื้อหาวัฒนธรรมเหล่านี้ ส่วนใหญ่ไม่มีปรากฏอยู่ในคู่มือครู แต่ประการใด สำหรับเนื้อหาวัฒนธรรมในระดับ ปุณฺหาปานกลาง พบว่า มี จำนวน ...คิดเป็นร้อยละ ... โดยเนื้อหาในกลุ่มนี้เพิ่งเข้ามาแพร่ หลายได้ไม่นานนัก ... นอกจากนี้ ... สำหรับเนื้อหา...ระดับน้อย พบว่า มี ...ข้อ คิดเป็นร้อยละ ... เป็นที่น่าสังเกตว่า เนื้อหาในกลุ่มนี้ .... ดังนั้นจึงไม่เป็นปัญหาต่อครู... มากนัก</p>	<p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกสาเหตุ</p> <p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกสาเหตุ</p>
69/14			<p>สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหาวัฒน ธรรมในแต่ละหมวด ผู้วิจัยพบว่า หมวดการศึกษาและ...เป็นสิ่งที่ ปัญหาต่อครู...มากที่สุด ซึ่งเป็นผลมาจาก...จึงทำให้ ... ส่วนหมวดที่มีปัญหาในระดับปาน กลาง ได้แก่ ... ซึ่งเนื้อหา ...ครูจำนวนร้อยละ ... สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เป็น เนื้อหาที่.... ส่วนหมวดที่มีปัญหาน้อย ได้แก่ ... เพราะครูจำนวนมากร้อยละ .... สามารถตอบได้ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นผลมาจาก ... และอาจเป็นผลมาจาก ... อันนับต่อมา ได้แก่ หมวดอาหาร.. จึงทำให้...ไม่เป็นปัญหา...มากนัก</p>	<p>บอกวิธีการดำเนินการ</p> <p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกสาเหตุ</p> <p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกสาเหตุ</p> <p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกสาเหตุ 2 ข้อ</p> <p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกเหตุผล</p>
70/15		ตอนที่ 3 การ วิเคราะห์ตัว	ในการวิเคราะห์ตัวเลือก	บอกหัวข้อ

		เลือก...	ผู้วิจัยพบว่า ...อยู่ค่อนข้างมาก โดย ที่เป็นคำตอบผิด ... และมีเนื้อหา.... ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ... ซึ่งในความคิดของผู้วิจัยเข้าใจว่า	บอกผลที่ได้รับ พิจารณาตีความ คาดคะเนสาเหตุ
70/16			นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่า เนื้อหา .... ซึ่งย่อมาแสดงให้เห็นถึง ..... เพราะ.... ดังเช่น แม็คเคลล์ (McLeod. 1976: 211-219) ได้กล่าวไว้ว่า .... ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของครู...หา ความรู้เพิ่มเติม... เพราะ จากผลการศึกษาพบว่า ...ไม่ เพียงพอ และไม่ครอบคลุม...แต่ ประการใด (ส37)	บอกผลที่ได้รับ พิจารณาตีความ สาเหตุ อ้างผู้สนับสนุน ข้อเสนอแนะเฉพาะข้อ นี้ เหตุผลที่เสนอแนะ

ตัวอย่างข้อความต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างข้อความที่กล่าวถึงการอภิปรายผลที่อยู่ใน
วิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยระบุบอกว่าเป็นการศึกษาเปรียบเทียบและใช้วิธีวิจัย
เชิงทดลอง ผลที่ได้รับของงานวิจัยนี้มี 1 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยก็บอกว่าเป็นไปตามข้อสมมุติฐาน
ทุกประการ ในการอภิปรายผล ผู้วิจัยให้เหตุผล 3 ข้อ ในข้อที่ 1 นั้น มีข้อความที่ระบุบอก
เหตุผลพร้อมทั้งอธิบายรายละเอียด ในการบอกเหตุผลข้อที่ 2 นั้น มีข้อความที่อธิบาย
รายละเอียดและยกตัวอย่าง พร้อมทั้งมีข้อความที่ระบุบอกเหตุผลอื่น ๆ ที่อยู่ในประเด็น
เดียวกันนี้ อีก 3 ข้อ ส่วนเหตุผลข้อที่สามนั้น ใช้ข้อความแสดงการเปรียบเทียบผลของ
การสอนแบบที่ศึกษากับการสอนแบบปกติ และระบุบอกข้อเสียของวิธีสอนแบบปกติ 2 ข้อ
ข้อความต่อจากนั้นเป็นการบอกผลที่ได้รับ โดยการอ้างคำสถิติ และบอกด้วยว่าเป็นไปตามที่
คาดหวัง พร้อมทั้งบอกเหตุผล และสาเหตุ 3 ข้อที่ทำให้เกิดผลเช่นนั้นขึ้น

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
68/9	อภิปรายผล การวิจัย		<p>การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบ ...ซึ่งปรากฏผลดังนี้</p> <p>1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ ...</p> <p>อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ...</p> <p>ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1</p> <p>การที่นักเรียน...นั้น ผู้วิจัยสามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผลต่อไปนี้</p>	<p>บอกวิธีวิจัย</p> <p>บอกผลที่ได้รับ</p> <p>บอกค่าสถิติ</p> <p>บอกผลที่เป็นไปตามความคาดหวัง</p> <p>เกริ่นความ</p>
70/10			<p>1.1 นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ...มีโอกาสฝึกการอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปตามขั้นตอน กล่าวคือ...</p>	<p>บอกเหตุผลข้อที่ 1</p> <p>อธิบายรายละเอียด</p>
70/11			<p>1.2 ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเอ็ม ไอ เอ เอื้อต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษ</p> <p>กล่าวคือ ....</p> <p>เช่น ....ในการที่นักเรียนจะถ่ายโอนข้อมูลได้นั้น ...</p> <p>นอกจากนี้....</p> <p>นอกจากนี้ ...กิจกรรมดังกล่าวจะทำให้....</p> <p>นอกจากนี้ ...ซึ่งจะทำให้ ...นอกจากนี้ ยังมีโอกาส...</p>	<p>บอกเหตุผลข้อที่ 2</p> <p>อธิบายรายละเอียด</p> <p>ยกตัวอย่าง</p> <p>บอกเหตุผล</p> <p>บอกเหตุผล</p> <p>บอกเหตุผล</p>
70/12			<p>1.3 ลักษณะการจัดกิจกรรม...แปลกใหม่ ไม่ซ้ำซาก ตรงกันข้ามกับการสอนแบบปกติ ...ทำให้นักเรียนไม่มีประสบการณ์ ...การที่นักเรียนไม่มีโอกาส...กระบวนการคิด ....เข้าใจในการอ่านคำ</p>	<p>บอกเหตุผลโดยการเปรียบเทียบ</p> <p>ระบุข้อเสียของแบบปกติ 2 ข้อ</p>

71/13			2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบ...มีคะแนนความสนใจ...สูงกว่า ...อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ...ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ผู้วิจัยสามารถอธิบายผลได้ดังต่อไปนี้	บอกผลที่ได้รับ บอกค่าสถิติ บอกความคาดหวัง เกริ่นนำเรื่องการบอกเหตุผล
71/14			2.1 ลักษณะการจัดกิจกรรม ...ที่หลากหลาย ทำให้ ...เพราะ... นอกจากนี้ ...เช่น ...เพราะ .... นอกจากนี้ การจัดกลุ่มการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้เปลี่ยนกลุ่ม โดย ...	บอกเหตุผล บอกเหตุผล และยกตัวอย่าง บอกการดำเนินงาน
71/15			2.2 การใช้เอกสารประกอบการสอน... ทำให้ ...	บอกสาเหตุ
72/16			2.3 การที่นักเรียนต้องร่วมทำกิจกรรม... ...ทำให้...นอกจากนี้ ...	บอกสาเหตุ

5. ข้อความที่เสนอแนะ ข้อความนี้มักเขียนเป็นข้อ ๆ เรียงกันลงมา โดยแบ่งออกเป็นการเสนอแนะเพื่อนำเอาผลที่ได้รับมาไปใช้ และเพื่อศึกษาวิจัยต่อไป ข้อความตัวอย่างต่อไปนี้เป็นการเสนอแนะในการนำผลที่ได้รับจากงานวิจัยนี้ไปใช้ ใน 2 ประเด็นดังกล่าวที่ใช้อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ

หน้าข้อ หน้า	หัวข้อเรื่อง ใหญ่	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
71/17	<u>ข้อเสนอแนะ ทั่วไป</u>	จากการศึกษาปัญหาด้าน ...พบว่า ครู...ยังมีความเข้าใจคิดเกี่ยวกับเนื้อหา...จึงขอเสนอแนะดังนี้ 1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น ...ควรจัดการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางด้านวัฒนธรรม...ให้กับครูภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น 2.	บอกข้อเสนอแนะ 2 ข้อ
71/18	<u>ข้อเสนอแนะ สำหรับการ วิจัย ...</u>	1. ควรทำการศึกษาต่อไปว่า เมื่อนำคู่มือของหนังสือ Discoveries ไปใช้ประกอบการสอนแล้ว ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ 2. ... (ส37)	บอกข้อเสนอแนะ 2 ข้อ

ข้อความตัวอย่างต่อไปนี้เป็นการเสนอแนะในการนำผลที่ได้รับจากงานวิจัยนี้ไปใช้ในทางปฏิบัติและการศึกษาวิจัยต่อไป ที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

หน้า/ย่อหน้า	หัวข้อเรื่องใหญ่	หัวข้อเรื่องย่อย	ข้อความ	หน้าที่ของข้อความ
44/9	5.2 -ข้อเสนอแนะ	5.2.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้	(1) ผลการวิจัยนี้ ครูผู้สอนอาจนำไปใช้พิจารณาแก้ไข ปรับปรุง ในด้านการเรียนการสอนเพื่อสร้างเจตคติที่ดี... (2) ...-(4)	ระบุข้อเสนอแนะเป็นข้อๆ
44/10		5.2.2 -ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	(1) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบอื่น ๆ เช่น... (2) (4) (ท39)	ระบุข้อเสนอแนะเป็นข้อๆ

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ความสำคัญและวัตถุประสงค์ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ ประการแรก คือการสำรวจสภาพการศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 เพื่อที่จะได้ว่าจำนวนการวิจัย ประเภท เนื้อหาสาระและระเบียบวิธีการวิจัยที่ใช้ในสาขานี้เป็นอย่างไร การตระหนักว่า การศึกษาวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีสภาพเป็นอย่างไร ประการที่ 2 คือ การวิเคราะห์เนื้อหาของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท เพื่อที่จะได้มองเห็นรูปแบบการเขียนการเขียนเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในส่วนต่าง ๆ ของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง เป็นการเปรียบเทียบกัน ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้รูปแบบการเขียนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาโทจะได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการเขียนวิทยานิพนธ์ของตนให้ได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 ขอบเขตของการศึกษา งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาสภาพการวิจัยใน 4 ด้าน คือ ปริมาณ ประเภท เนื้อหาสาระและระเบียบวิธีวิจัยของงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สำเร็จในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยังไม่มีผู้ใดศึกษางานวิจัยในสาขานี้ งานวิจัยเหล่านี้เป็นงานวิจัยที่ปรากฏอยู่ในห้องสมุดศูนย์ข้อมูลเอกสารวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ เนื่องจากเป็นแหล่งรวบรวมผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่มากที่สุดของประเทศ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 จำนวน 327 เรื่อง ซึ่งสืบค้นมาด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ในระยะที่ดำเนินการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าว

ส่วนการศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์นั้นเป็นการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์กลุ่มตัวอย่างของวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จในช่วงระหว่าง 5 ปี ดังกล่าวจำนวน 10 เรื่อง เป็นวิทยานิพนธ์ที่สุ่มเลือกออกมาเพียงปีละ 2 เรื่อง เป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 1 เรื่อง และเชิงทดลอง 1 เรื่อง รวมแล้วเป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 5 เรื่องและเชิงทดลอง 5 เรื่อง การวิเคราะห์เพื่อศึกษารูปแบบการเขียนนั้นเป็นการวิเคราะห์เฉพาะที่เป็นส่วนเนื้อหา คือ บทนำ บทที่ 2: เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทที่ 3: การดำเนินการวิจัย บทที่ 4: ผลที่ได้ รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลและบทที่ 5: สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1.3 การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยนี้กระทำเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาสภาพการวิจัยของสาขาการเรียนการสอนภาษาในช่วงเวลา 5 ปี ขั้นตอนที่สองเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษารูปแบบการเขียน

1.3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาสภาพของการวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในรอบ 5 ปีนั้น เริ่มต้นโดยการสำรวจงานวิจัยของสาขาวิชาที่ที่อยู่ในห้องสมุดศูนย์ข้อสนเทศการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติด้วยการสืบค้นด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ต่อมา ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและบันทึกข้อมูลโดยใช้แบบตรวจสอบรายการตามรูปแบบรายการวิเคราะห์ข้อมูลที่เตรียมไว้ ต่อจากนั้น ก็นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย

1.3.2 ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที 2 นั้น มีลำดับขั้นตอนการดำเนินการดังนี้ จากผลการวิเคราะห์รายงานการวิจัย 327 เรื่อง ที่จำแนกรายงานการวิจัยเป็นรายปี ประเภทและระเบียบวิธีวิจัย สุ่มเลือกรายงานการวิจัยเฉพาะกลุ่มที่เป็นวิทยานิพนธ์ และที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลองและเชิงสำรวจของแต่ละปี ออกมาปีละ 2 เรื่อง เนื่องจากเป็นระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้มากกว่าระเบียบวิธีอื่น ๆ ได้จำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมด 20 เรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ชุด ๆ ละ 10 เรื่อง สำหรับใช้ทดสอบเครื่องมือ 1 ชุด และสำหรับใช้วิเคราะห์จริง 1 ชุด ดังนั้น ในวิทยานิพนธ์แต่ละชุดนั้น ประกอบขึ้นด้วยวิทยานิพนธ์ที่เป็นเชิงสำรวจ 5 เรื่องและเชิงทดลอง 5 เรื่อง ถ้าจำแนกตามปีก็จะเป็นปีละ 2 เรื่อง หลังจากที่ได้วิทยานิพนธ์กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์เนื้อหาแล้ว ก็นำเอาวิทยานิพนธ์เหล่านั้นมาวิเคราะห์โดยอาศัยแนวการวิเคราะห์ของ Swales (1990) ที่ใช้หน่วยข้อความ (Moves) เป็นหน่วยวิเคราะห์ เป็นหลัก เพราะมีแนวทางการวิเคราะห์ที่ชัดเจน และมีรูปแบบตัวอย่างการเรียงลำดับข้อความของบทที่ 1 ที่ได้ทำการทดสอบความเที่ยงและความเชื่อมั่นมาแล้วเป็นอย่างดี นอกจากนั้นแล้ว ยังมีรูปแบบตัวอย่างการวิเคราะห์ ของบทที่ 4: ผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล (Hopkins and Dudley-Evans, 1988:118) และบทที่ 5: สรุป อภิปรายและเสนอแนะ (Brett, 1994) ที่ได้ทดสอบความเที่ยงและความเชื่อมั่นแล้วเช่นกัน ที่ผู้วิจัยนำมาปรับใช้ กับการศึกษานี้ อันที่จริง รูปแบบตัวอย่างการวิเคราะห์ของ Hopkins and Dudley-Evans และของ Brett ก็เป็นแบบที่พัฒนามาจากแนวการวิเคราะห์ของ Swales (1990) อีกทีหนึ่ง นั่นเอง หลังจากนั้น ก็นำส่วนที่มีปริมาณที่สามารถจำแนกแจกแจงเป็นความถี่ได้ก็แจกแจงความถี่เป็นร้อยละ และนำเสนอด้วยตารางและการบรรยายประกอบตัวอย่าง

2. สรุปผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล

การสรุปผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยนี้ มี 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นการสรุปผลสภาพของการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านปริมาณงานวิจัย ประเภทของงานวิจัย เนื้อหาสาระและระเบียบวิธีวิจัย ตอนที่ 2 เป็นการสรุปผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความของบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์โดยการเปรียบเทียบกันระหว่างวิทยานิพนธ์ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลองและเชิงสำรวจ

2.1 การสรุปผลการศึกษาสภาพการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

2.1.1 ในด้านปริมาณงานวิจัยและประเภทของงานวิจัย จำนวนงานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เก็บรวบรวมได้จากห้องสมุดศูนย์ข้อสนเทศการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 นั้น มีจำนวนทั้งสิ้น 327 เรื่อง จำนวนงานวิจัยเหล่านี้จะมีจำนวนมากปีเว้นปีสลับกันหมายความว่า ในปีใด เช่น ในปี 2537 มีจำนวนวิทยานิพนธ์มาก ในปีต่อมา คือ ปี 2538 จำนวนวิทยานิพนธ์จะลดน้อยลง แล้วมาเพิ่มจำนวนขึ้นอีก ในปี 2539 เช่นนี้ เป็นต้น ในจำนวนงานวิจัยทั้งหมดนี้ จำแนกประเภทออกเป็นงานวิจัยส่วนบุคคลและหน่วยงาน ซึ่งมีเพียงประมาณ 7 % และ อีกประมาณ 93 % เป็นวิทยานิพนธ์เกือบทั้งหมดเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท (ร้อยละ 90.52) และระดับปริญญาเอกอีกเล็กน้อย

2.1.2 เนื้อหาสาระของงานวิจัย งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท จำแนกตามเนื้อหาสาระได้เป็น 7 กลุ่มใหญ่ ๆ เรียงตามลำดับปริมาณจากมากไปน้อยได้ดังนี้ คือ วิธีสอน ผู้เรียน สื่อการเรียน หลักสูตรและแผนการสอน สิ่งแวดล้อม ผู้สอน และการประเมินผล เนื้อหาสาระที่เป็นวิธีสอนมีประมาณ 38 % และที่เกี่ยวกับผู้เรียนมีประมาณ 22 % ของงานวิจัยทั้งหมด ส่วนการประเมินผลซึ่งมีน้อยที่สุดนั้นมีประมาณ 3 % นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาเนื้อหาสาระที่ศึกษาเป็นรายปี พบว่า เนื้อหาสาระทางด้านวิธีสอนที่มีการศึกษากันมากที่สุด คือวิธีสอนการอ่าน รองลงมา คือ วิธีสอนทั่ว ๆ ไป และเป็น การศึกษาอย่างต่อเนื่องกันตลอดทั้ง 5 ปี แต่ที่มีการศึกษาวิจัยกันน้อยมาก คือ วิธีสอนทักษะ การพูด ส่วนในด้านผู้เรียนนั้นพบว่า ในแต่ละปี เนื้อหาสาระที่ศึกษากันมากที่สุด คือ ความรู้ ความสามารถทางด้าน การอ่านของผู้เรียน รองลงมา คือความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา ส่วนเนื้อหาสาระที่มีการศึกษากันน้อยมาก คือ ความรู้ ความสามารถทางการพูดของผู้เรียนและพฤติกรรม การเรียนของผู้เรียน ในด้านสื่อการเรียนที่ศึกษาวิจัยกันเป็นรายปี พบว่าเนื้อหาสาระที่มีการศึกษากันอย่างต่อเนื่องตลอดทั้ง 5 ปีนี้ คือการสร้างบทเรียนด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์ นอกจากนั้น เนื้อหาสาระที่ศึกษากันน้อยมากในแต่ละปี อีก 2 เรื่อง คือ เนื้อหาสาระทางด้านผู้สอนและการประเมินผล

2.1.3 ระเบียบวิธีวิจัย ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในงานวิจัยด้านการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษและวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทจำแนกออกได้เป็น 7 วิธี จำนวนประมาณ ครึ่งหนึ่ง (48 %) เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง และประมาณ หนึ่งในสี่ (26 %) ของงานวิจัยทั้งหมด เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ส่วนที่เหลือเป็นงานวิจัยที่ใช้วิธีวิจัยอื่น ๆ อัน ได้แก่ วิจัยและพัฒนา สหสัมพันธ์ วิเคราะห์เอกสาร ประเมิน และวิจัยเชิงปฏิบัติการ

2.2 การสรุปผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียน การสรุปผลการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนในส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ เชิงทดลองและเชิงสำรวจจะกล่าวสรุปใน 2 ประเด็นต่อไปนี้ คือ

1. ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาในแต่ละบทของวิทยานิพนธ์เชิงทดลองและเชิงสำรวจ
2. เปรียบเทียบรูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในแต่ละส่วนของเนื้อหาของแต่ละบทของวิทยานิพนธ์เชิงทดลองและเชิงสำรวจ

ส่วนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ คือส่วนที่ประกอบขึ้นด้วยบทต่าง ๆ 5 บท คือ บทนำ บทที่ 2: เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (มีวิทยานิพนธ์ 1 เรื่องที่รวมเอาเนื้อหาในบทนี้ไปเป็นส่วนหนึ่งของบทนำ) บทที่ 3: วิจัยดำเนินการวิจัย บทที่ 4: ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (หรือผลการวิจัยและอภิปรายผล) (มีวิทยานิพนธ์ 1 เรื่องที่แยกบทนี้ออกเป็น 2 บท อันเนื่องจากมีข้อมูลมากเกินไปที่จะบรรจุไว้ในบทเดียว) และบทที่ 5: สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ (หรือสรุปและข้อเสนอแนะ)

การเรียงลำดับข้อความ คือ การนำเอาข้อความมากกว่า 1 ข้อความขึ้นไปมาเรียงต่อกันและมีเนื้อหาต่อเนื่องเป็นความเดียวกัน

รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความ ก็คือวิธีการเขียนเนื้อหาในบทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ที่ผู้เขียนนำเอาข้อความมาเรียงต่อกันเป็นรูปแบบเฉพาะอย่างที่สามารถสังเกตได้โดยการวิเคราะห์เนื้อหาของตามแนวการวิเคราะห์ของ Swales (1990) ที่ใช้ หน่วยข้อความ (Moves) เป็นหลัก

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

2.2.1 บทนำ

ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาในบทนำ เนื้อหาในบทนำอาจประกอบไปด้วยหัวข้อเรื่องต่าง ๆ หลายหัวข้อ แต่หัวข้อเรื่องที่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องไม่ว่าเป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองมีอยู่ 5 หัวข้อ ต่อไปนี้ คือ

1. ความเป็นมาหรือความสำคัญของปัญหา
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือจุดมุ่งหมายของการวิจัย
3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

4. ขอบเขตของการวิจัย และ

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการเขียนบทนำ รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความในบทนำนี้เป็นรูปแบบการเขียนเฉพาะหัวข้อแรก คือ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา เพราะเขียนเรียงลำดับข้อความย่อหน้า ส่วนหัวข้อเรื่องอีก 4 ข้อ ใช้วิธีเขียนเรียงลำดับข้อความย่อหน้า ๑ อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวิเคราะห์อีก ในหัวข้อแรกนี้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองใช้วิธีเขียนไม่เหมือนกันทีเดียว กล่าวคือ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากเขียนเกี่ยวกับ “ความสำคัญของปัญหา” แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ส่วนมากเขียน “ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา” การเรียงลำดับข้อความที่เป็นความสำคัญของปัญหาเริ่มด้วย การบอกหัวข้อเรื่องหรือปัญหาที่ศึกษา ตามมาด้วยข้อความที่ระบุบอกเหตุผลที่ศึกษาเรื่องนั้น ๆ ส่วนวิธีการเขียนเรียงลำดับข้อความที่เป็น “ความเป็นมาของปัญหา” เริ่มจากการกล่าวถึงสถานการณ์ปัจจุบัน ตามด้วยข้อความที่บอกปัญหาที่เกิดขึ้น ต่อไปเป็นการระบุบอกสาเหตุของปัญหานั้น ส่วนข้อความสุดท้ายในส่วนแรกของบทนำที่วิทยานิพนธ์ทั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลองใช้เหมือนกัน คือ การระบุบอกการแก้ปัญหา ซึ่งก็คือ การบอกจุดประสงค์ของงานวิจัยที่ศึกษาและผลที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยที่ศึกษานี้แน่นอน

2.2.2 บทที่ 2 : เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา เนื้อหาในบทนี้เป็นการเขียนที่อ้างอิงผลงานของผู้อื่นทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการอ้างอิงจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่ศึกษา โดยเฉลี่ยแล้ว เนื้อหาของบทนี้ประกอบขึ้นด้วย หัวข้อเรื่องใหญ่ ๆ ประมาณ 3 หัวข้อ และในแต่ละหัวข้อก็จำแนกออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ และหัวข้อย่อย ๆ ในจำนวนนี้จะมี หัวข้อใหญ่ 1 เรื่องที่เป็นการอ้างอิงผลงานวิจัย และหัวข้อย่อยของหัวข้อนี้อีก 2 หัวข้อ คือ ผลงานวิจัยที่ศึกษาภายในประเทศ และผลงานวิจัยที่ศึกษาในต่างประเทศ

รูปแบบการเขียน เนื่องจากการเขียนในบทนี้เป็นการอ้างอิงผลงานของผู้อื่นที่เป็นการอ้างอิงจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีการเขียนในบทนี้จึงมีรูปแบบที่มีลักษณะเฉพาะ 2 รูปแบบ คือ รูปแบบการเขียนอ้างอิงจากเอกสารและรูปแบบการเขียนอ้างอิงจากผลงานวิจัย การเขียนอ้างอิงจากเอกสาร ก็ยังจำแนกออกได้อีก 2 แบบ แบบที่หนึ่ง คือ การเขียนอ้างอิงที่เริ่มจากสิ่งที่อ้างอิงและตามมามีชื่อเจ้าของผลงาน และปี พ.ศ. ที่อยู่ในวงเล็บท้ายสิ่งที่อ้างอิง ส่วนการอ้างอิงแบบที่ 2 นั้นเริ่มต้นด้วยชื่อเจ้าของผลงาน และปี พ.ศ. ที่ผลงานนั้นตีพิมพ์ อยู่ในวงเล็บ ต่อจากนั้นก็เป็นที่อ้างอิง จากการวิเคราะห์ของงานวิจัยนี้พบว่า รูปแบบการอ้างอิงเอกสารแบบที่ 2 เป็นแบบที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เป็นส่วนใหญ่ (เกิน

กว่า 80 %) ทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง ส่วนการอ้างอิงจากเอกสารแบบที่ 1 นั้นมีใช้น้อยมาก

ส่วนรูปแบบการอ้างอิงผลงานวิจัยนั้นพบว่าเป็นการอ้างอิงรูปแบบเดียวกันกับการอ้างอิงแบบที่สองของการอ้างอิงเอกสารทั้งหมด แต่รายละเอียดแตกต่างกัน กล่าวคือในการอ้างอิงเอกสารนั้นเริ่มจากชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่อยู่ในวงเล็บ แล้วตามมาด้วยสิ่งที่อ้าง แต่การอ้างอิงจากผลงานวิจัย จะเริ่มจาก ชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่อยู่ในวงเล็บ ซึ่งสองส่วนแรกนี้เหมือนกัน แต่ต่อไป จะเป็นคำกริยาที่บอกวิธีการศึกษาวิจัย บอกกลุ่มข้อมูล และผลสรุปของงานวิจัยนั้น ๆ แล้วตามมาด้วยข้อความสุดท้าย คือการสรุป แต่มีน้อยมาก

2.2.3 บทที่ 3: การดำเนินการวิจัย

ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา เนื้อหาในบทนี้มีอยู่ด้วยกัน 5 ส่วน คือ

1. ส่วนนำ
2. ข้อมูล
3. เครื่องมือที่ใช้
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล และ
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการเขียน แม้ว่าเนื้อหาที่จำแนกเป็นส่วนต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองเหมือนกันทั้งหมด แต่รายละเอียดในแต่ละส่วนไม่เหมือนกันทีเดียว

ในส่วนนำซึ่งประกอบไปด้วย ชื่อเรื่อง ลำดับขั้นตอน จุดประสงค์และรูปแบบวิจัย ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีเพียง 2 เรื่อง ที่เขียนส่วนนำ แต่ก็ระบุบอกเพียงบางข้อความ ในขณะที่ ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ส่วนมากเขียนระบุบอกข้อความต่าง ๆ ดังกล่าว

ในส่วนที่ 2 ที่กล่าวถึงข้อมูลอันประกอบขึ้นด้วยประชากร กลุ่มตัวอย่าง เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การดำเนินการกับกลุ่มทดลอง และตัวแปร ในการวิจัยทั้งตัวแปรอิสระและ ตัวแปรตาม นิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร มาตรฐานการวัดและหน้าที่ของตัวแปร ในส่วนนี้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากเขียนเฉพาะ ประชากรและเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ส่วนมากมักเขียนเนื้อหาในส่วนนี้มากกว่า เช่น ระบุบอกประชากร เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่วนนี้เหมือนกับในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองส่วนมาก เพิ่มข้อความอื่น ๆ เช่น การดำเนินการกับกลุ่มทดลอง ตัวแปรอิสระ ตัวแปรตาม นิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปร เป็นต้น

ในส่วนที่ 3 ที่กล่าวถึง เครื่องมือที่ใช้ซึ่งประกอบขึ้นด้วย ชนิดและจำนวนของเครื่องมือ เหตุผลในการเลือกใช้เครื่องมือ ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือพร้อมทั้งเหตุผลและรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมืออัน ได้แก่ ชื่อ ลักษณะ ความเที่ยง ความยากง่ายและอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมาก เริ่มด้วยการระบุบอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือ และบอกขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น มีจำนวนข้อความในส่วนนี้มากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ กล่าวคือ ส่วนมากเริ่มจากการบอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือ ตามมาด้วยขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเหมือนกับที่เขียนในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ และในวิทยานิพนธ์บางเรื่องยังกล่าวถึงเหตุผลในการเลือกใช้เครื่องมือ นั้น ๆ ด้วย นอกจากนั้นแล้ว ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองทุกเรื่องยังระบุบอกรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือแต่ละชนิดที่ใช้ในแง่ของชื่อ ลักษณะ ความเที่ยง ความยากง่ายและอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของเครื่องมือ นั้น ๆ ด้วย

ในส่วนที่ 4 ซึ่งกล่าวถึงการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบขึ้นด้วยข้อความที่ระบุบอกแบบการวิจัย การทดลองเก็บข้อมูล การบรรยายลำดับขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล การตรวจสอบความถูกต้องของการเก็บรวบรวมข้อมูล ในส่วนนี้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากบรรยายลำดับขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ส่วนมาก บอกแบบการวิจัย และตามมาด้วยการบรรยายขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในส่วนสุดท้าย คือการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งประกอบไปด้วย ขั้นตอนการจัดกระทำกับข้อมูล ขั้นตอนการทดสอบทางสถิติ การนำผลจากการทดสอบทางสถิติไปใช้ และการบอกวิธีการนำเสนอข้อมูล ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจทุกเรื่องบอกขั้นตอนการจัดกระทำกับข้อมูล และบางเรื่อง บอกวิธีการนำเสนอข้อมูล แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ส่วนมากบอกขั้นตอนการกระทำกับข้อมูล และบอกขั้นตอนการทดสอบทางสถิติ

2.2.4 บทที่ 4: ผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา เนื้อหาของบทนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ส่วนนำ

2. ผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ในส่วนนี้จะมีจำนวนหัวข้อแตกต่างกันไปตามจำนวนประเด็นปัญหาการวิจัยที่ศึกษา หรือจำนวนข้อสมมุติ-ฐาน แต่โดยเฉลี่ยแล้ว ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมี 5.2 ข้อ และในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมี 1.5 ข้อ และมักนำเสนอด้วยตารางประกอบการอธิบาย

3. การอภิปรายผล ซึ่งส่วนมากเป็นการบอกข้อมูลเปรียบเทียบกัน

รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ การเรียงลำดับข้อความของส่วนต่าง ๆ ในบทนี้ที่พบในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองและเชิงสำรวจ ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก เริ่มด้วย

ข้อความเกริ่นนำซึ่งส่วนมากบอกหัวข้อเรื่อง ต่อจากนั้น บอกการได้มาของข้อมูล ถ้าเป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจะบอกเค้าโครงเนื้อหาของผลที่ได้รับ แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะบอกข้อสรุปผลการทดลอง

ข้อความต่อไปเป็นข้อความแสดงผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจทุกเรื่อง เริ่มต้นด้วยการบอกหัวข้อย่อ แล้วตามด้วยตาราง ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองบางเรื่อง เริ่มต้นด้วยบอกการได้มาของข้อมูล แล้วตามมาด้วยตาราง ต่อจากนั้น เป็นการอธิบายผล ซึ่งมีการอธิบายในลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละเรื่อง แต่ลักษณะเช่นนี้มีเหมือนกันทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง ต่อจากนั้นเป็นการสรุปผลการวิเคราะห์ในแต่ละตอน ซึ่งส่วนใหญ่มีในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นมีน้อยมาก

ข้อความสุดท้ายในบทที่ 4 นี้ คือ การอภิปรายผล ซึ่งในวิทยานิพนธ์บางเรื่องเขียนส่วนนี้เป็นข้อความสุดท้ายในบทที่ 4 แต่บางเรื่องนำไปเขียนไว้ในบทสุดท้ายคือ บทที่ 5 จากการวิเคราะห์พบว่า มีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 3 เรื่องที่เขียนอภิปรายผลในบทนี้ และมีวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 2 เรื่องที่เขียนอภิปรายผลในบทนี้ วิธีการเขียนอภิปรายผลในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ เริ่มจาก การสรุปผลรวบยอด ตามด้วยการพิจารณาตีความ แล้วข้อความสุดท้ายคือบอกสาเหตุ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น เริ่มด้วยการพิจารณาตีความผลที่ได้จากการทดลอง แล้วตามด้วยการบอกสาเหตุ เหมือนกัน

2.2.5 บทที่ 5: สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหา เนื้อหาของบทนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ส่วนสรุป ในส่วนนี้เป็นการสรุปเนื้อหาที่เป็นภูมิหลังของการวิจัย เสมือนเตือนความจำ โดยการท้าวความไปที่จุดมุ่งหมายของการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำกับข้อมูล รวมทั้งผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ส่วนอภิปรายผล ส่วนนี้เป็นการอภิปรายผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งโดยปกติจะมีจำนวนหัวข้อแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับจำนวนประเด็นปัญหาการวิจัยที่ศึกษาหรือจำนวนข้อสมมุติฐาน
3. ส่วนข้อเสนอแนะ มักมี 2 ส่วน คือการเสนอแนะในการนำเอาผลการวิจัยไปใช้ในทางปฏิบัติและการเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป

รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ การเรียงลำดับข้อความของส่วนต่าง ๆ ในบทนี้เริ่มด้วย ข้อความเกริ่นนำซึ่งส่วนมากมีในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ต่อไปเป็นข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลังของงานวิจัย ซึ่งแม้ว่าจะประกอบด้วยข้อความย่อย ๆ หลายประการ แต่ส่วนมากแล้วจะมีเพียงประการเดียวคือ ข้อความที่ระบอบอกจุดประสงค์ของการวิจัยนั้น ๆ ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะมีข้อความที่บ่งบอกข้อสมมุติฐานด้วย ส่วนข้อความอื่น ๆ ที่เหลือ คือ ความสำคัญของงานวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การดำเนินการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล นำมาใช้เพียงประปราย ข้อความที่ตามมา คือ สรุปผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งปริมาณข้อความนี้ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ข้อความต่อไปคือ การอภิปรายผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นข้อความที่ผู้วิจัยระบอบอกว่าผลที่ได้นั้นเป็นไปตามที่คาดหวังไว้หรือไม่ ถ้าผลเป็นไปตามที่คาดหวังก็จะมีการอ้างอิงผลงานอื่น ๆ เพื่อเน้นย้ำความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์ที่ได้มา แต่ถ้าผลที่ได้ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ ก็มักจะมีความที่อธิบายเหตุผล แต่ข้อความนี้ทั้งในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองมีน้อยมาก

ข้อความสุดท้ายคือการเสนอแนะซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะเพื่อนำเอาผลการวิจัยนี้ไปใช้ในทางปฏิบัติและการเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป ข้อความเหล่านี้มีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่อง แต่วิธีการเขียนนั้นเรียงลำดับเป็นข้อ ๆ และสั้น ๆ และไม่มีการระบุเหตุผล

กล่าวโดยสรุป ก็คือ ส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาในแต่ละบทของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองไม่แตกต่างกัน และเป็นไปตามกรอบโครงสร้างการเขียนรายงานการวิจัยที่เป็นมาตรฐานสากลเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้น ยังพบด้วยว่าแม้ว่าวิทยานิพนธ์ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่แตกต่างกัน แต่มีวิธีการเขียนที่เหมือนกันอยู่หลายประการ เช่น ในบทที่ 2 ที่เลือกใช้วิธีการเขียนอ้างอิงแบบที่ 2 ที่ดูเหมือนว่าเป็นการยอมรับสิ่งที่อ้างอิง โดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ เหมือนกัน ในบทที่ 3 ที่มักไม่ระบอบอกเหตุผลในการเลือกใช้เครื่องมือเหมือนกัน ในบทที่ 4 และ/หรือในบทที่ 5 ที่มักอภิปรายเกี่ยวกับผลที่ได้รับในปริมาณที่น้อยมากพอ ๆ กัน หรือไม่กล่าวถึงเลย เป็นต้น แต่สิ่งที่แตกต่างกันนั้น คือ ข้อความที่อยู่ในบางส่วนของบางบท เช่น ข้อความในส่วนแรกของบทที่ 1 ที่กล่าวถึงความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาวิจัยที่วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมักเขียนเกี่ยวกับความเป็นมาของปัญหาโดยระบอบอกสถานการณ์ปัจจุบันตามด้วยข้อความที่ระบอบอกสาเหตุและการแก้ไข ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนิยมเขียนทั้งสองส่วน คือความเป็นมาของปัญหาและความสำคัญของปัญหา และระบอบอกการแก้ไขปัญหา นอกจากนั้น ข้อความที่เหมือนกันในส่วนที่กล่าวถึงข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ ในบทที่ 3 ที่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมีรายละเอียดมากกว่าที่อยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ เป็นต้น

3. การอภิปรายผล

จุดมุ่งหมายของงานวิจัยนี้มี 2 ประการ คือ เป็นการสำรวจข้อมูลเพื่อศึกษาสภาพของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541 ซึ่งผลที่ได้ตามจุดมุ่งหมายนี้ใช้เป็นฐานสำหรับการศึกษาตามจุดมุ่งหมายประการที่ 2 คือ การศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์แต่ละบท การศึกษาตามจุดมุ่งหมายประการแรกนั้นเน้นไปที่ปริมาณ ประเภท เนื้อหาสาระและระเบียบวิธีการดำเนินการวิจัยของงานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และการศึกษาตามจุดมุ่งหมายประการที่ 2 นั้น เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษารูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์บทต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโททั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลอง

3.1 การอภิปรายผลเกี่ยวกับสภาพการวิจัย

3.1.1 ปริมาณและประเภทของงานวิจัย ผลงานวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่พบว่าเป็นผลงานวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโท เป็นส่วนใหญ่ (ประมาณร้อยละ 90 %) และเป็นงานวิจัยของส่วนบุคคลและหน่วยงาน มีน้อยมาก (ประมาณร้อยละ 7) ผลที่ได้นี้ชี้ให้เห็นว่า สภาพการวิจัยเช่นนี้เป็นสภาพที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เพราะเหตุว่าการศึกษาของวรากรณ์ บวรศิริ และสุมิตรา อังวัฒนกุล (2542) ที่สำรวจงานวิจัยทางด้านการเรียนการสอน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507- 2536 ซึ่งรวมเอาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ด้วยนั้นรายงานผลว่าในจำนวนงานวิจัยที่ศึกษาเป็นงานวิจัยที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์ร้อยละ 88% อันเนื่องมาจากการที่ระบบการศึกษาระดับสูงของไทยเน้นความสำคัญของการวิจัยและกำหนดให้งานวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ซึ่งเมื่อผู้วิจัยศึกษาวิจัยเรื่องนี้ก็คาดว่าผลที่ได้จากการศึกษาสภาพการวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ไม่น่าจะแตกต่างกัน และเมื่อได้ผลการวิเคราะห์ออกมา ก็ได้ผลที่สอดคล้องกันดังกล่าว และในทางกลับกัน หากพิจารณาเฉพาะจำนวนงานวิจัยอื่นที่ไม่ใช่วิทยานิพนธ์ ก็สรุปได้ว่าการศึกษาวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีน้อยมาก

อันที่จริง สภาพการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นอยู่เช่นนี้สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขโดยทันที การที่จะหวังนำเอาผลที่ได้จากวิทยานิพนธ์ไปใช้ในการปฏิบัติงานการเรียนการสอนภาษาก็คงทำได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ต้องพึงตระหนักด้วยว่า วิทยานิพนธ์นั้นมีข้อจำกัดในแง่ของความคิดซึ่ง ความน่าเชื่อถือและความถูกต้องอันเนื่องมาจากธรรมชาติของวิทยานิพนธ์ที่เป็นเสมือนแบบฝึกหัดการวิจัย และความค้อยประสพการณ์ของผู้วิจัย

3.1.2. เนื้อหาสาระและระเบียบวิธีวิจัย จากผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยที่พบว่าระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้มากที่สุดคือการทดลองและรองลงมาเป็นการสำรวจนั้นก็ เป็นเรื่องที่ไม่น่าประหลาดใจนักในการศึกษาวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังจะ เห็นได้ว่า ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทจำนวนเกือบ 300 เรื่อง มีการนำเอาวิธีวิจัย เชิงทดลองมาใช้ถึง 48.6 % และเป็นวิธีวิจัยเชิงสำรวจถึง 26% ตามแนวทฤษฎีของการวิจัย การเลือกระเบียบวิธีวิจัยใดมาใช้ในการศึกษาวิจัยต้องจากประเด็นปัญหาที่ศึกษาที่ต้องเลือก ให้เหมาะสมกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูลนี้พบว่าหัวข้อเรื่องที่น่าสนใจ นักศึกษาเลือกมาศึกษา วิจัยนั้นเป็นหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนทักษะต่าง ๆ ทางด้านภาษาอังกฤษ ผู้เรียน และ สื่อการเรียนที่ต้องการทดลองใช้เป็นจำนวนรวมกันถึงมากกว่า 50 % ระเบียบวิธีการวิจัย เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว จึงเป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพ ของวิธีสอนทักษะและเนื้อหาภาษาอังกฤษ เช่น ไวยากรณ์และศัพท์ และการทดลอง ประสิทธิภาพของสื่อ ส่วนเหตุผลอีกประการหนึ่งที่มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลองมากอาจ เนื่องมาจากความสะดวกในแง่ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลอง เพราะผู้วิจัยเหล่านี้ส่วนมากเป็นครูผู้สอนที่ลาศึกษาต่อ และมักจะทดลองกับนักเรียนใน ชั้นเรียนที่ตนเองสอนอยู่แล้วเป็นปกติ ซึ่งสามารถที่จะกำกับการทดลองให้เป็นไปตาม ที่ตนเองต้องการ ได้ และมีความคุ้นเคยกับนักเรียนของตนอยู่เป็นอย่างดี ความรู้สึกที่ นักเรียนจะมีต่อผู้วิจัยในฐานะที่เป็นคนแปลกหน้าก็จะไม่มี นอกจากนั้น การกำกับตัวแปร แทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างไม่ให้ความร่วมมือหรือผู้เรียน ออกไปจากโครงการทดลองกลางคันมักจะเป็นเรื่องที่ครูจัดการได้ ผู้วิจัยจึงไม่ลำบากใจ ในอันที่จะเลือกใช้วิธีการทดลอง เหตุผลอีกประการหนึ่งที่คาดว่าจะเป็นไปได้ด้วยก็คือ การดำเนินการทดลองนั้นมักใช้เวลาที่กำหนดได้ชัดเจน หากวางแผนการดำเนินการทดลอง ได้อย่างรัดกุมก็สามารถจะทำการทดลองได้ในเวลาที่กำหนด ซึ่งก็หมายถึงว่า ผู้วิจัยก็ สามารถจะกำหนดเวลาได้ค่อนข้างแน่นอนว่าจะสำเร็จการศึกษาได้เมื่อใด ด้วยเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวนี้จึงทำให้การศึกษาวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีการทดลองเป็นที่นิยมใช้กันมาก

ส่วนการที่เลือกใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจเป็นจำนวนมากรองลงมานั้น ก็น่าจะมี สาเหตุที่คล้ายคลึงกัน คือ เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาการวิจัย เมื่อเนื้อหาสาระของ การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีจำนวนมากรองลงมาจากรีเสอน คือ ผู้เรียน เช่น ความรู้ ความสามารถทางการอ่าน ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ เป็นต้น วิธีการที่เหมาะสมกับการศึกษานี้อาสาจะ เหล่านี้ คือการศึกษาด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ เหตุผลอีกประการหนึ่งในการเลือกใช้ ระเบียบวิธีการสำรวจ น่าจะเป็นเรื่องของความคุ้นเคยกับวิธีการนี้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2542) ที่อาจจะมีการพบปะจากการตอบแบบสอบถามมาเองบ้างหรือเห็นตัวอย่าง

การวิจัยที่มีอยู่อย่างมากมายที่ใช้วิธีการนี้บ้าง นอกจากนั้น เหตุผลที่อาจเป็นไปได้อีกประการหนึ่งก็คือ อาจเป็นเพราะความไม่รู้ว่าจะต้องเลือกใช้วิธีวิจัยอื่นได้อย่างไร เนื่องจากไม่เคยได้มีความรู้มาก่อน หรือไม่เคยศึกษาวิจัยด้วยวิธีการอื่น ๆ มาก่อนจึงไม่มีความมั่นใจที่จะใช้ระเบียบวิธีวิจัยอื่น ๆ ประกอบกับ ผู้ที่อยู่ในวงการการเรียนการสอนภาษาส่วนมากมักเป็นผู้ที่ไม่ถนัดในการคำนวณข้อมูลตัวเลขที่ต้องใช้วิธีการทางสถิติที่ซับซ้อน และเมื่อรับรู้มาว่าในการใช้ระเบียบวิธีวิจัยอื่น ๆ อาจต้องใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตัวเลข จึงอาจจะไม่อยากจะคิดที่จะใช้ระเบียบวิธีวิจัยอื่น ที่รู้อยู่แล้วว่าจะต้องใช้วิธีการทางสถิติที่ซับซ้อนมาใช้ในงานวิจัยของตน อันเนื่องจากความไม่มั่นใจในความสามารถที่จะทำได้ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ทำให้การศึกษาวิจัยที่ลึกซึ้งขึ้น และที่ต้องใช้ระเบียบวิธีวิจัยหลายอย่างประกอบกันเพื่อส่งเสริมซึ่งกันและกันเพื่อให้งานวิจัยนั้น ๆ มีคุณภาพดียิ่งขึ้นก็อาจทำไม่ได้

3.2 การอภิปรายผลเกี่ยวกับเนื้อหาและรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในบทต่าง ๆ

3.2.1 เนื้อหาและการเรียงลำดับเนื้อหาในบทหน้า ในการวิเคราะห์บทหน้าพบว่า แม้ว่าในบทนี้อาจกล่าวถึงหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ได้หลายประการ แต่โดยรวมในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นวิทยานิพนธ์เชิงทดลองหรือเชิงสำรวจ และไม่ว่าจะกระทำในปีใด ในบทหน้ามักประกอบขึ้นด้วยหัวข้อเรื่องใหญ่ 5 หัวข้อ เรียงลำดับต่อเนื่องกันดังนี้ คือ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขอบเขตของการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะ ข้อมูลนี้อาจอธิบายได้ว่า นิสิตนักศึกษาเหล่านี้ได้รับการสอนให้เขียนองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นของบทหน้าที่เป็นไปตามมาตรฐานสากลของการเขียนรายงานการวิจัยได้ส่วนหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการให้เหตุผลว่า เพราะเหตุใดจึงได้ศึกษาวิจัยเรื่องนี้ เพราะในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องระบุบอกไว้ในหัวข้อแรก คือความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย และระบุชัดเจนขึ้นในหัวข้อเรื่องวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

แต่ข้อคำถามการวิจัยหรือข้อสมมุติฐานการวิจัยซึ่งน่าจะเขียนไว้เป็นส่วนหนึ่งของบทหน้า แต่กลับปรากฏว่า มีข้อคำถามการวิจัยในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ เพียงเรื่องเดียว และมีข้อสมมุติฐานในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองเพียง 3 เรื่อง ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน เพราะเหตุว่า ในการศึกษาวิจัยใด ๆ ปัญหาการวิจัยซึ่งเขียนออกมาในรูปคำถามถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากประการแรกที่สุดที่ก่อให้เกิดมีการวิจัยขึ้น (Leedy, 1992) และในทำนองเดียวกัน หากไม่มีคำถามของการวิจัย ก็ควรต้องมีข้อสมมุติฐานซึ่งระบุบอกตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่ชัดเจนไว้ในบทแรกของวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง การที่ในวิทยานิพนธ์บางเรื่องไม่ได้เขียนข้อคำถามหรือข้อสมมุติฐานไว้ในบทหน้าอาจอธิบายได้ว่า นิสิตนักศึกษาอาจเข้าใจว่าการเขียนวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพียงอย่างเดียวหรือการเขียนหัวข้อเรื่อง เช่น ปัญหา

การสอนฟัง ความต้องการภาษาอังกฤษของพนักงาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชื่องานวิจัยนั้น อาจชัดเจนและเพียงพอแล้ว เพราะจากการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์บางเรื่องที่ไม่ได้เขียน ข้อคำถามหรือข้อสมมุติฐานก็พบว่ามีการเขียนวัตถุประสงค์หรือ ไม่ก็เขียนหัวข้อเรื่องไว้ใน ที่ที่ควรจะเขียนข้อคำถามการวิจัยหรือข้อสมมุติฐานการวิจัย เช่น เป็นหัวข้อหนึ่งในบทนำ ในส่วนนำของบทที่ 3 ที่เป็นการกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย ในส่วนนำของบทที่ 4 ที่กล่าวถึง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและในส่วนนำของบทสุดท้ายซึ่งเป็นบทสรุป อภิปรายผลและ

ข้อเสนอแนะ ดังนั้นจึงอาจสรุปว่านิสิตนักศึกษาเห็นว่าวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือหัวข้อ เรื่องของงานวิจัยสามารถทำหน้าที่แทนข้อคำถามและข้อสมมุติฐานได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนี้ ก็ น่าที่จะต้องค้นคว้าต่อไป เพื่อหาข้อยุติเกี่ยวกับการเขียนข้อคำถามวิจัยหรือข้อสมมุติฐานนี้

จากการวิเคราะห์การเรียงลำดับข้อความของบทนำ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หัวข้อ เรื่องใหญ่เพียงเรื่องเดียว คือ ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา เพราะเป็นหัวข้อเดียว ที่เขียนเรียงลำดับข้อความเป็นย่อหน้าต่อเนื่องกัน ส่วนหัวข้อเรื่องอื่น ๆ คือ วัตถุประสงค์ ของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขอบเขตของการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะนั้น ใช้วิธีการ เขียนเป็นข้อ ๆ ซึ่งมีการเรียงลำดับข้อความเป็นข้อ ๆ อยู่แล้ว ในการวิเคราะห์ หัวข้อเรื่องความเป็นมาและความสำคัญของปัญหานั้นพบว่า รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ทั้งเชิงสำรวจและทดลองเป็น ไปอย่างมีระบบ ประกอบไปด้วยข้อความ หลัก 3 ประเภท คือ ข้อความที่ระบุบอกความเป็นมาของปัญหา ข้อความที่ระบุบอกปัญหา การวิจัยและข้อความสุดท้าย คือ การแก้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับข้อความหลัก 3 ประการ ของ Swales (1990) ข้อมูลนี้อธิบายได้ว่าเป็นการเขียนที่นิสิตนักศึกษาได้นำเสนอแนวคิด และข้อคิดเห็นต่อผู้อ่านอย่างชัดเจนและเป็น ไปอย่างสมเหตุสมผล

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาข้อความที่เป็นรายละเอียดที่ใช้ภายในข้อความหลัก ๆ ทั้ง 3 ประเภทนั้น ก็พบว่า ในวิทยานิพนธ์ที่ศึกษานี้มีข้อความที่เป็นรายละเอียดเพิ่มเติมจาก รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความของ Swales กล่าวคือ ในข้อความที่หนึ่งซึ่งระบุบอก ความเป็นมาของปัญหานั้น ในวิทยานิพนธ์ทั้งหมดที่วิเคราะห์ยังมีข้อความที่กล่าวถึง สถานการณ์ปัจจุบันเพิ่มเข้ามา ส่วนข้อความที่สองที่ระบุบอกปัญหาการวิจัยนั้นมีข้อความ ที่ระบุบอกสาเหตุของปัญหาการวิจัยเพิ่มเข้ามา และในข้อความที่ 3 ซึ่งระบุบอกการแก้ ปัญหานั้นมีข้อความที่บอกประโยชน์ของการวิจัยเพิ่มเข้ามา การเพิ่มข้อความที่เป็น รายละเอียดในข้อความหลักทั้ง 3 ประการและเป็นข้อความที่ค่อนข้างเหมาะสมทีเดียวใน ผลความเหล่านั้น ก็เป็นการเน้นย้ำความสมเหตุสมผลของข้อความและทำให้เกิด ความชัดเจนขึ้นด้วย ส่วนข้อความที่เพิ่มเติม นอกเหนือจากที่มีอยู่ในรูปแบบการเรียงลำดับ ข้อความของ Swales นั้นอาจจะเป็นเพราะว่า การวิเคราะห์ส่วนที่เป็นบทนำของ Swales นั้น วิเคราะห์จากบทนำที่ได้เรียบเรียงเขียนเป็นบทความซึ่งจะต้องเขียนอย่างสั้น ๆ ข้อความ

ทั้งสามที่เพิ่มอยู่ในวิทยานิพนธ์ที่วิเคราะห์นี้อาจจะมองว่าเป็นข้อความที่ไม่จำเป็นมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับข้อความอื่น ๆ ในหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการเขียนรายงานการวิจัยของไทยกับของชาติอื่น ๆ ต่อไป และถ้าหากได้มีการศึกษาวิเคราะห์รายงานการวิจัยที่ไม่ใช่วิทยานิพนธ์ ต่อไปในอนาคต ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจว่า งานวิจัยอื่น ๆ ประเมินข้อความดังกล่าวที่เพิ่มเข้าไปนี้ว่าเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องเขียนไว้หรือไม่ เพียงใด หรืออาจจะตั้งเป็นข้อสังเกตในการศึกษาข้อมูลนี้ในรายงานการวิจัยเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

สรุปว่า รูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความที่อยู่ในหัวข้อแรกของบทนำ ซึ่งเป็นส่วนเดียวที่มีการเรียงเป็นย่อหน้านั้นมีรูปแบบการเขียนดังนี้ เริ่มต้นด้วย ข้อความที่ระบุความเป็นมาของปัญหา ถ้าเป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจก็มักบอกภูมิหลัง ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมักใช้ข้อความที่บอกความสำคัญของปัญหา ข้อความต่อไปเป็นการระบุบทกฤษฎีที่ใช้ แล้วก็บอกสถานการณ์ปัจจุบันหรือไม่ก็ความเป็นมา และหลังจากนั้นก็ทบทวนผลงานที่ทำมาก่อนหน้านั้น ข้อความที่ 2 คือการระบุบอกปัญหาการวิจัย พร้อมทั้งบอกสาเหตุของปัญหานั้น และข้อความที่ 3 เป็นข้อความที่กล่าวถึงการแก้ปัญหา ซึ่งเริ่มต้นด้วยการบอกจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการวิจัย และบอกประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนั้น ๆ รูปแบบการเขียนที่เป็นไปอย่างชัดเจนเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการนำเสนอความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นปัญหาวิจัยที่ชัดเจนและเป็นระบบ

3.2.2 เนื้อหาและรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในบทที่ 2: เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เนื้อหาในบทนี้ประกอบขึ้นด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนคือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหาและส่วนสรุป ในส่วนนำนั้นมักมีย่อหน้าเดียวที่มีข้อความเดียวที่บอกชื่อของงานวิจัยและบอกการเรียงลำดับเนื้อหาของบท ในส่วนที่เป็นเนื้อหานั้นประกอบขึ้นด้วยหัวข้อเรื่องใหญ่ โดยเฉลี่ยแล้วมีประมาณ 3 หัวข้อ และภายในหัวข้อเรื่องใหญ่แต่ละหัวข้อก็จำแนกออกเป็นหัวข้อรองและหัวข้อเล็ก ๆ สำหรับส่วนสรุปนั้นมักจะไม่มีการสรุปรวบยอดท้ายบท แต่มักเป็นการสรุปท้ายหัวข้อรองหรือท้ายหัวข้อใหญ่ และยังไม่มีการเขียนอย่างมีระบบตามที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2542) กล่าวไว้ว่า การสรุปนั้นจะต้องสรุปจากหัวข้อย่อย ๆ และสรุปท้ายหัวข้อรอง และสรุปท้ายหัวข้อใหญ่ ๆ อีกทีหนึ่ง การที่เป็นเช่นนี้น่าจะมาจากความไม่รู้เรื่องวิธีการเขียน จึงไม่ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องเขียนให้เป็นไปตามรูปแบบดังกล่าว ดังจะเห็นได้ว่า การสรุปนั้น มีบ้างไม่มีบ้างตามอัธยาศัย

ส่วนจากการวิเคราะห์ที่พบว่า ในบทที่ 2 ซึ่งกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้มีการแบ่งเนื้อหาเป็นหัวข้อใหญ่ หัวข้อรองและหัวข้อย่อยเช่นนี้ก็เป็นที่น่าประหลาดใจที่คาดหวังไว้ว่าวิทยานิพนธ์จะต้องมีความลึกซึ้งอย่างน้อย 3 ระดับ (Brown, 1988) ซึ่งการที่เป็นเช่นนี้ก็อาจเป็นเพราะว่าแบบฟอร์ม โครงสร้างเนื้อหาลักษณะนี้มีกระบวนไว้อย่างชัดเจนใน

คู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี, 2542) จึงทำให้เป็นการง่ายต่อการกำหนดกรอบโครงสร้างเนื้อหาในการเขียนของนิสิต นักศึกษา และอาจเป็นไปได้ด้วยที่ลักษณะเนื้อหาที่นำมาเขียนนั้นมีความลึกซึ่งหลายระดับเช่นนั้นอยู่แล้ว

รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ เมื่อวิเคราะห์รูปแบบการเรียงลำดับเนื้อหาของบทที่ 2 นี้ ปรากฏว่า ในส่วนนำนั้น มักเริ่มต้นด้วยข้อความเดียวที่ระบุบอกหัวข้อเรื่องวิจัย แล้วก็ตามด้วยการระบุบอกการเรียงลำดับเนื้อหาของบทเป็นข้อ ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นหัวข้อเรื่องใหญ่และหัวข้อเรื่องย่อย แต่มีวิทยานิพนธ์บางเรื่องที่บอกแต่หัวข้อเรื่องใหญ่ และมีบางเรื่องที่บอกเป็นหัวข้อเรื่องย่อย รูปแบบการเรียงลำดับเช่นนี้ ทั้งวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลองก็เขียนในลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน จึงอาจสรุปได้ว่าลักษณะการเขียนดังกล่าวเป็นรูปแบบการเขียนปกติที่นิยมใช้กันในส่วนนำของบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ส่วนรูปแบบการเรียงลำดับข้อความในส่วนเนื้อหาของบทนั้น เมื่อวิเคราะห์รูปแบบการเขียนในแต่ละย่อหน้าปรากฏว่า เป็นการเขียนอ้างอิงผลงานของผู้อื่นทั้งสิ้น ซึ่งเป็นเรื่องถูกต้องและเป็นไปตามที่คาดหวังไว้เพราะจุดมุ่งหมายของบทนี้คือการประมวลเนื้อหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องวิจัยที่กำลังศึกษา ทำให้ผู้วิจัยรู้ว่าในหัวข้อที่ตนกำลังศึกษานี้มีผู้ใดได้ทำอะไร ในแง่ใดไว้บ้าง สิ่งที่เป็นไปตามความคาดหวังอีกประการหนึ่ง คือ ผลงานที่นำมาอ้างอิง จากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทที่ 2 พบว่า ในการอ้างอิงผลงานของผู้อื่นนั้นมักจำแนกผลงานที่อ้างอิงออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรก ผลงานที่ไม่ใช่งานวิจัย และประเภทที่สองเป็นผลงานวิจัย ซึ่งเป็นผลงานวิจัยที่ทำภายในประเทศและผลงานวิจัยจากต่างประเทศ

ส่วนวิธีการเขียนอ้างอิงผลงานของผู้อื่น ส่วนมาก ในย่อหน้าหนึ่ง ๆ มักจะเขียนผลงานชิ้นเดียวที่คน ๆ เดียว หรือที่ทำเป็นกลุ่ม ส่วนในย่อหน้าที่ประมวลผลงานหลาย ๆ ชิ้นที่กล่าวถึงหัวข้อเรื่องเดียวกันนั้นมีน้อย การที่เป็นเช่นนี้อาจอธิบายได้ว่า ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ไม่ได้ประมวลผลงานที่อ้างอิงนั้นให้สัมพันธ์กันตามแง่มุมต่าง ๆ ของหัวข้อเรื่องที่กำลังทบทวนอยู่นั้น แต่เขียนตามข้อมูลที่ได้มาโดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนข้อมูลมากนัก เพราะการเช่นนี้เป็นการเขียนที่ง่ายกว่า การที่ไม่ได้ประมวลเข้าด้วยกันนั้นอาจเป็นเรื่องของความสามารถทางด้านกระบวนการคิด ในแง่ของการสังเคราะห์ซึ่งเป็นกระบวนการคิดในระดับสูง (Bloom, 1956) และเป็นวิธีการเขียนที่ซับซ้อนเพราะผู้เขียนต้องปรับเปลี่ยนข้อมูลที่ได้มา แล้วเรียบเรียงเนื้อหาแล้วเขียนขึ้นใหม่ (Beretier and Scarmalia, 1987) นิสิตนักศึกษาอาจจะได้รับการฝึกเขียนในลักษณะนี้มาไม่มากพอ ซึ่งเป็นไปได้ที่ว่าความรู้เกี่ยวกับกระบวนการคิดเชิงสังเคราะห์ก็ดี และวิธีการเขียนที่ซับซ้อนก็ดียัง ไม่ได้พัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งทักษะดังกล่าวจำเป็นต้องมีการฝึกฝนกันอย่างจริงจังอย่างต่อเนื่องในทุกระดับการศึกษา

นอกจากนั้น ยังพบว่าลักษณะวิธีการเขียนอ้างอิงนั้นส่วนมาก (82% ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง และ 85% ในงานวิจัยเชิงสำรวจ) เป็นการอ้างอิงที่มีชื่อเจ้าของผลงานอยู่ในสิ่งที่อ้างด้วย นั่นคือ เริ่มจากชื่อเจ้าของผลงาน และปีที่เขียนอยู่ในวงเล็บ แล้วตามมาด้วยสิ่งที่อ้าง เนื่องจากการอ้างในลักษณะนี้มีเป็นจำนวนมาก และเป็นวิธีการที่ค่อนข้างจำกัดอยู่เพียงวิธีการเดียว จึงทำให้คิดไปว่า วิธีการอ้างเช่นนี้อาจเป็นการอ้างที่เป็นลักษณะเฉพาะของวิทยานิพนธ์ด้านสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งก็เป็นที่น่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปว่า ในวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาอื่น ๆ ของนิสิตนักศึกษาไทยใช้วิธีการอ้างอิงในลักษณะเดียวกันนี้หรือไม่ อันที่จริงลักษณะวิธีการเขียนการอ้างอิงในลักษณะนี้ แสดงว่าผู้เขียนมักยอมรับสิ่งที่อ้างมานั้น โดยไม่มีข้อแย้งใด ๆ (Nevile and Buckingham, 1997) ซึ่งเมื่อปรากฏอยู่มากเช่นนี้ก็ย่อมแสดงว่า นิสิตนักศึกษายอมรับผลงานของผู้อื่น โดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ อันอาจจะผิดวิสัยของกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณก็ได้

สำหรับวิธีการเขียนส่วนสรุปนั้น ไม่ได้มีการสรุปอย่างมีระบบเคร่งครัดตามที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2542) กล่าวไว้ว่าการสรุปนั้นเมื่อเขียนหัวข้อเรื่องย่อย ๆ แล้วก็สรุปและนำเอาข้อสรุปของหัวข้อย่อย ๆ นี้ไปเป็นหัวข้อรอง ๆ และเมื่อกกล่าวถึงหัวข้อรอง ๆ แล้วก็สรุป เพื่อประมวลเข้าไว้เป็นหัวข้อเรื่องใหญ่ 1 เรื่อง และเมื่อได้ข้อสรุปจากหัวข้อใหญ่ ๆ แล้วก็จะได้หัวข้อสรุปทั้งหมด การสรุปที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์นี้ มีเพียงเป็นบางส่วน และไม่คงเส้นคงวานัก เพราะในบางหัวข้อก็มี แต่บางหัวข้อก็ไม่มี และที่สำคัญกว่านั้น คือในการสรุปผลงานที่อ้างนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีการโยงว่าสิ่งที่อ้างมานั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประเด็นใดในงานวิจัยของตนอย่างไร การละเลยไม่สรุปเช่นนี้ อาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มีการอ้างอิงผลงานที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยที่กำลังศึกษาอยู่ได้ ซึ่งก็ส่งผลที่ทำให้คิดต่อไปอีกว่า การที่ไม่ได้โยงเอาสิ่งที่อ้างนั้นมาสัมพันธ์กับประเด็นที่เป็นงานวิจัยของตนนั้นอาจจะเป็นเพราะความไม่เข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องจุดมุ่งหมายของการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนั้น ก็เป็นไปได้ด้วยเช่นกัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2542)

สำหรับเรื่องวิธีการเขียนสรุปที่ไม่คงเส้นคงวานั้นน่าจะเป็นปัญหาจากความไม่รู้เรื่องระเบียบวิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ ที่ผู้เขียนอาจไม่ตระหนัก และเมื่อต้องลงมือเขียนวิทยานิพนธ์นี้ก็เป็นการเขียนตามที่สังเกตเห็นจากรูปแบบการเขียนจากวิทยานิพนธ์ที่เลือกมาดูเป็นตัวอย่าง ซึ่งเป็นการศึกษาอย่างผิวเผินทำให้ไม่สามารถมองเห็นรูปแบบการเขียนที่แท้จริง หรือไม่เช่นนั้นก็อาจเป็นเพราะวิทยานิพนธ์ที่เลือกมาเป็นตัวอย่างนั้นเป็นตัวอย่างที่ไม่มีความถูกต้องอย่างสมบูรณ์เพียงพอ

3.2.3 เนื้อหาและรูปแบบการเรียงลำดับเนื้อหาในบทที่ 3: การดำเนินการวิจัย

เนื้อหาของบทที่ 3 ซึ่งเป็นบทที่ว่าด้วยวิธีการวิจัยนั้น ปรากฏว่า แม้ว่าจำนวนหัวข้อเรื่องที่อยู่ในส่วนต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นมี 4 ส่วนเท่ากัน คือ ส่วนนำ ข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล แต่รายละเอียดที่อยู่ในแต่ละส่วนนั้นในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะมีรายละเอียดเพิ่มขึ้นมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ กล่าวคือ ในส่วนนำนั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจเรื่องเดียวที่มีส่วนนำและข้อความที่ใช้มีเพียงชื่อเรื่องและการบอกลำดับขั้นตอน และมีอีก 1 เรื่องที่บอกรูปแบบการวิจัย ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น ส่วนมากจะมีส่วนนำ และข้อความที่เขียนในส่วนนี้ประกอบไปด้วย การบอกชื่อเรื่อง บอกลำดับขั้นตอน และบอกจุดประสงค์

ในส่วนที่ 2 คือ ข้อมูล นั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ ส่วนมากบอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมักบอกกลุ่มประชากร บอกเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง และบอกตัวแปร

ในส่วนที่ 3 คือ เครื่องมือที่ใช้ นั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมักบอกชนิดและจำนวนของเครื่องมือที่ใช้และบอกขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น เกือบทุกเรื่องจะบอกชื่อของเครื่องมือแต่ละอย่างที่ใช้ บอกลักษณะ บอกความเที่ยง บอก ความยากง่ายและอำนาจจำแนกและบอกความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ในส่วนที่ 4 คือการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมักบรรยายลำดับขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล แต่ในงานวิจัยเชิงทดลองนั้นมักเพิ่มข้อความที่บอกแบบการวิจัยเข้ามาด้วย

ในส่วนสุดท้าย คือ การวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ในงานวิจัยเชิงสำรวจจะบอกขั้นตอนการจัดกระทำกับข้อมูล และส่วนมากก็มักบอกวิธีการนำเสนอข้อมูลด้วย แต่ในงานวิจัยเชิงทดลองมักบอกการจัดกระทำกับข้อมูลแล้วก็บอกขั้นตอนการทดสอบทางสถิติด้วย

จากการที่วิทยานิพนธ์ทั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลองมีส่วนต่าง ๆ ครบถ้วน ก็แสดงว่าผู้เขียนตระหนักในความสำคัญของการอธิบายในรายละเอียดให้ผู้อ่านได้มีข้อมูลเพียงพอและครบถ้วนเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนการดำเนินการทำวิจัยของตน ซึ่งก็เป็นไปตามที่คาดหวังเอาไว้ ส่วนสาเหตุที่ในวิทยานิพนธ์ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยต่างกันมีข้อมูลในรายละเอียดของบทที่ 3 แตกต่างกันนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ตามที่คาดหวังไว้เช่นกันเพราะระเบียบวิธีวิจัยต่างกันมีรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการศึกษาต่างกัน ในวิทยานิพนธ์ที่ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ ความสำคัญจะเน้นไปที่ กลุ่มตัวอย่าง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2542) รายละเอียดที่ปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เพื่อที่จะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่แท้จริงของกลุ่มประชากร เพราะถ้าการ ได้ตัวอย่างที่ไม่ได้เป็นตัวแทนของประชากร ผลการศึกษานั้นก็ผิดพลาดไปจากความเป็นจริง ส่วนวิทยานิพนธ์เชิงทดลองมักเน้นความสำคัญไปที่เครื่องมือที่ใช้และคุณภาพของเครื่องมือที่เปรียบเสมือนตราซังสำหรับซัง

สิ่งของ หากดาซึ่งไม่มีความเชื่อมั่นหรือไม่มีความเที่ยง ก็ไม่สามารถวัดผลใด ๆ ได้
อย่างถูกต้องเช่นกัน ดังนั้นในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจึงเน้นความสำคัญไปที่ เครื่องมือ
และคุณภาพของเครื่องมือ

แต่ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ในวิทยานิพนธ์ทั้งสองประเภทนี้มักจะไม่มีกรอบ
เหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงเลือกใช้เครื่องมือชนิดนั้น ๆ อันที่จริง การอธิบายเหตุผลเป็น
สิ่งจำเป็นเพราะมีความเป็นไปได้ที่ว่า เครื่องมือหนึ่ง ๆ นั้นสามารถนำมาใช้ด้วยเหตุผล
ต่าง ๆ กันได้ ดังนั้น เพื่อที่ผู้อ่านจะได้เข้าใจอย่างชัดเจนว่าเครื่องมือที่นำมาใช้นั้นเอา
มาใช้เพื่อจุดประสงค์ใด ก็ควรที่นักศึกษาคควรจะต้องบอกจุดมุ่งหมายของการนำเอา
เครื่องมือเหล่านั้นมาใช้ให้ชัดเจนด้วย

เมื่อพิจารณาในแง่ความยาวของเนื้อหาในบทที่ 3 ปรากฏว่า ในวิทยานิพนธ์
เชิงทดลองมีความยาวมากกว่าบทเดียวกันของวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจนั้นเป็นเพราะว่าในงาน
วิจัยเชิงทดลองนั้น นอกจากผู้วิจัยต้องให้ข้อมูลต่าง ๆ เช่น ประชากร กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปร
เครื่องมือทุกชนิดที่นำมาใช้ กระบวนการตรวจสอบเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล และ
การวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยยังต้องอธิบายเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนการดำเนินการทดลองที่
ค่อนข้างละเอียดทุกขั้นตอนเพื่อที่ผู้อ่านจะได้เข้าใจอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้ง และหากมี
การทำวิจัยทดลองซ้ำก็สามารถทำตามลำดับขั้นตอนที่กล่าวไว้ได้ตรงกัน

3.2.4 เนื้อหาและรูปแบบการเรียงลำดับเนื้อหาของบทที่ 4: ผลที่ได้รับ
จากการวิเคราะห์ข้อมูล เนื้อหาในบทนี้ประกอบขึ้นด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน คือ

1. ส่วนนำ
2. การแสดงผลที่ได้รับ
3. การอธิบายผล
4. อภิปรายผลหรือวิจารณ์

รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ ในการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนบทที่ 4
ซึ่งเป็นบทที่เป็นการนำเสนอผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ปรากฏว่า รูปแบบ
การเรียงลำดับข้อความในบทนี้นั้นประกอบไปด้วยข้อความสำคัญ 3 ประเภท ประเภทแรก
เป็นข้อความที่เป็นส่วนนำซึ่งมักใช้ข้อความที่ให้รายละเอียดต่าง ๆ กัน เช่น บอกหัวข้อเรื่อง
แล้วตามด้วยเค้าโครงเนื้อหาของบทนี้ ลักษณะนี้เป็นที่นิยมในการเขียนวิทยานิพนธ์
เชิงสำรวจ ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้นนิยมบอกหัวข้อย่อ ๆ และ/หรือบอก
การได้มาของข้อมูลและบอกเค้าโครงเนื้อหาของตอนหรือบอกความเชื่อมโยง
ระหว่างตอน

ข้อความประเภทที่ 2 คือ ข้อความแสดงผลที่ได้รับ สำหรับข้อความนี้ ทั้งใน
วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองใช้อย่างเดียวกัน นั่นคือ ส่วนมาก

เริ่มด้วยการบอกหัวข้อย่อ แต่ละข้อ หรือการได้มาของข้อมูล แล้วก็ตามด้วยตารางสรุปข้อมูลตัวเลข ในถ้าเป็นวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมักจะเริ่มต้นด้วยการบอกหัวข้อย่อ ๆ แล้วแสดงตาราง

ข้อความต่อไป คือ การอธิบายผลซึ่งใช้วิธีการอธิบายต่าง ๆ กัน เช่น บอกข้อมูลตัวเลข พิจารณาตีความข้อมูล หรืออาจเปรียบเทียบข้อมูลชี้ให้เห็นปริมาณ ความมากน้อย หรือเปรียบเทียบผลกับข้อสมมุติฐาน หรือเปรียบเทียบแต่ไม่ใช่ข้อมูลตัวเลข เป็นต้น ในส่วนนี้ วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีความยาวมากกว่าวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง ทั้งนี้เพราะเหตุว่า ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีข้อความที่ใช้ในการอธิบายในรายละเอียดเป็นปริมาณมาก นอกจากนั้น ยังมีการยกตัวอย่างอีกเป็นจำนวนมากด้วย ส่วนในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองนั้น การอธิบายมักเพียงแต่กล่าวว่า ข้อมูลที่ได้มานั้นสนับสนุนข้อสมมุติฐานหรือไม่ แล้วตามมาด้วยค่าสถิติที่สนับสนุนเท่านั้น ดังนั้น ข้อความในส่วนนี้จึงทำให้วิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีความยาวมากกว่าวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง

ส่วนข้อความสุดท้าย คือการอภิปรายผลนั้น ในบทที่ 4 นี้ มีวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจ 3 เรื่อง และวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง 2 เรื่องที่อภิปรายผลในบทนี้ ซึ่งการอภิปรายผล ส่วนมากเป็นการบอกสาเหตุ ลักษณะเช่นนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าการอภิปรายผลเป็นส่วนที่บอกภูมิรู้ในหัวข้อเรื่องที่วิจัยของผู้วิจัย และส่วนนี้เองที่เป็นจุดกำเนิดขององค์ความรู้ใหม่ที่ผู้วิจัยจะชี้ให้ผู้อ่าน ได้เห็นจากการวิเคราะห์ข้อมูลของคน (Bruce, 1987) สาเหตุที่การอภิปรายผลมีน้อยมากและไม่กว้างขวาง เป็นสัญญาณที่อาจบ่งบอกถึงปัญหาทางด้านกระบวนการคิดของผู้เขียน ในเรื่องนี้นั้น จะขอนำไปอภิปรายร่วมกันในประเด็นเดียวกันนี้ในการอภิปรายผลในบทที่ 5 เพราะวิทยานิพนธ์บางเรื่องก็เขียนส่วนอภิปรายผลไว้ในบทที่ 5 ด้วย

ในแง่ของความยาวของบทที่ 4 ซึ่งเป็นการรายงานผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจมีความยาวมากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงทดลอง สาเหตุก็มาจากว่า ในการรายงานผลในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจนั้นมักใช้วิธีการบรรยาย พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ แม้ว่าจะใช้ตารางสำหรับสรุปข้อมูลเหมือนกันก็ตาม แต่ในงานวิจัยเชิงทดลองนั้น ในการนำเสนอผลตลอดทั้งบทนี้เป็นการนำเสนอผลที่ได้รับจากการทดลอง โดยการระบุบอกข้อมูลตัวเลขสุดท้ายที่ได้มาจากการทดสอบค่าทางสถิติชนิดที่นำมาใช้ในการทดลองนั้นเท่านั้น ส่วนข้อมูลคิบนั้นมักไม่มีการนำเสนอ และการอธิบายตารางข้อมูลตัวเลขก็ใช้วิธีการเปรียบเทียบซึ่งส่วนมากจะใช้ ข้อความสั้น ๆ เพียง 1-2 ประโยคเท่านั้น เพียงเพื่อบอกว่าข้อสมมุติฐาน ได้รับการสนับสนุนว่าเป็นไปตามที่ตั้งไว้หรือไม่เท่านั้น

3.2.5 เนื้อหาและรูปแบบการเรียงลำดับเนื้อหาในบทที่ 5: สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ เนื้อหาในบทนี้ ส่วนมากแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนสรุป อภิปรายและให้

ข้อเสนอแนะในแง่การนำไปใช้และในแง่ของการศึกษาวิจัยต่อไป ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องที่บรรจบเนื้อหาทั้ง 3 ส่วน มักจำแนกส่วนในลักษณะเดียวกันหมด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนรู้ดีว่าในบทนี้ควรต้องมีข้อมูลเนื้อหาที่จำเป็นอะไรบ้าง

รูปแบบการเรียงลำดับข้อความ ในการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนบทสุดท้ายของวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นบทสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะนั้น ปรากฏว่าข้อความสำคัญที่ใช้อยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องนั้นประกอบไปด้วยข้อความ 3 ประเภทดังนี้ ข้อความประเภทแรก คือข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลังของเรื่อง ซึ่งมีรายละเอียดต่าง ๆ กัน แต่ที่นิยมใช้อยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องคือข้อความที่ระบอบอกวัตถุประสงค์ของการวิจัยต่อไปก็เป็นการบอกข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง แต่ในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองจะมีเพิ่มข้อความที่กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย การดำเนินการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลพร้อมทั้งค่าสถิติที่ใช้ด้วย ข้อความประเภทที่ 2 คือ ผลโดยสรุปที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งในส่วนนี้ ในวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจจะมีปริมาณข้อความนี้มากกว่าในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองประมาณ 3 เท่า ข้อความประเภทที่ 3 คือการอภิปรายผลนั้นมีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทั้งเชิงสำรวจและเชิงทดลองเป็นบางเรื่องเท่านั้น ส่วนข้อความประเภทสุดท้าย คือ การเสนอแนะเพื่อนำไปใช้และการเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยต่อไปนั้นมีอยู่ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่อง

ในการเขียนบทสุดท้ายของวิทยานิพนธ์ที่มีเริ่มต้นด้วยข้อความที่กล่าวถึงภูมิหลังของงานวิจัยที่ศึกษาแล้วตามด้วยผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุป รวมทั้งการให้ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติและการศึกษาค้นคว้าทั่วไปนั้นก็เป็นไปตามความคาดหมายว่าข้อความในบทนี้ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะการเขียนข้อความถึงความจำเป็นพร้อมทั้งการสรุปผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการเตือนความจำของผู้อ่านก่อนที่จะอภิปรายผล แต่สิ่งที่น่าสนใจมากก็คือ ข้อความเกี่ยวกับการอภิปรายผลที่ได้รับซึ่งควรจะเป็นหัวใจของบทนี้ เพราะข้อความนี้ คือ ความรู้ใหม่ที่เกิดจากการศึกษาวิจัยในเรื่องที่กำลังศึกษาอยู่นี้ นั่นกลับปรากฏว่าในวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ไม่ได้กล่าวถึงส่วนอภิปรายผลนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยานิพนธ์เชิงทดลองที่มีเขียนอภิปรายผลน้อยมาก อันที่จริงก็เป็นสิ่งที่คาดหวังได้ว่า นิสิตนักศึกษาน่าจะมีปัญหาในการเขียนส่วนนี้มากกว่าส่วนอื่น ๆ ซึ่งก็สอดคล้องกับคำกล่าวของ Dudley-Evan (1994) สาเหตุที่สำคัญของการไม่เขียนข้อความในส่วนนี้หรือเขียนบ้างเพียงเล็กน้อยน่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดและกระบวนการเขียน ซึ่งเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ในเรื่องของกระบวนการคิด เมื่ออภิปรายผล นิสิตนักศึกษาจะต้องคิดว่าผลที่ได้มานั้นเป็นไปตามความคาดหวังหรือไม่ หากเป็นไปตามความคาดหวังแล้ว ผลงานที่ได้นี้ไปสอดคล้องกับผลงานของผู้อื่นบ้างหรือไม่ที่กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ ถ้ามี ก็ควรระบุไว้ให้ชัดเจนและให้สัมพันธ์กับผลที่ได้จากการศึกษานี้ ทั้งนี้เพื่อจะทำ

ให้ผลการวิจัยของนิสิต นักศึกษาเพิ่มความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น และถ้าหากผลที่ได้นั้นไม่เป็นไปตามความคาดหวัง ก็ต้องสามารถอธิบายได้ว่า น่าจะเป็นเพราะสาเหตุอะไร และเป็นเพราะเหตุใดที่ทำให้มีความเชื่อว่ามีสาเหตุเช่นนั้น ในบางกรณีอาจต้องมีการอธิบายความ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ ส่วนในกระบวนการเขียนนั้น ก็ต้องเขียนให้ครอบคลุมเนื้อหาและให้สอดคล้องเป็นเนื้อความเดียวกัน ซึ่งกระบวนการคิดและกระบวนการเขียนที่แผ่ขยายขอบข่ายความรู้ออกไปในลักษณะนี้นั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ไม่่ง่ายนัก และต้องอาศัยการศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติม เพราะกระบวนการคิดและกระบวนการเขียนดังกล่าวเป็นการเขียนที่มีความซับซ้อน ดังที่ (Beretier and Scarmalia, 1987) ได้กล่าวเอาไว้ว่าเป็นการเขียนที่ต้องปรับเปลี่ยนข้อมูลเสียใหม่ นอกจากนั้นก็ยังเป็นการเขียนในลักษณะที่ผู้เขียนจะต้องคาดคะเนความสนใจ และความต้องการของผู้อ่านด้วยว่าผู้อ่านต้องการจะรู้เรื่องอะไร ในแง่ใด ซึ่งเป็นการเขียนที่ต้องคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ ตามที่ Flowers (1985) กล่าวไว้ ไม่ใช่การเขียนที่เพียงพอบตามที่คุณเขียนอยากจะเขียนแล้วก็เป็นเพียงพอบ เรื่องของกระบวนการคิดที่ซับซ้อนและกระบวนการเขียนที่มุ่งเน้นผู้อ่านเป็นสำคัญนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะต้องมีการศึกษาค้นคว้าในกลุ่มนิสิต นักศึกษาไทยต่อไปอย่างจริงจัง

ในส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะนั้น ในวิทยานิพนธ์ทุกเรื่องทั้งวิทยานิพนธ์เชิงสำรวจและเชิงทดลอง นิยมจำแนกออกเป็น 2 ส่วน คือ การเสนอแนะในทางปฏิบัติ และการเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป ซึ่งการเขียนในลักษณะเช่นนี้ก็จะเป็นไปตามที่คาดหวัง

4. ข้อเสนอแนะ

จากการอภิปรายข้างต้น แสดงให้เห็นว่า สภาพการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังมีปัญหาที่จะต้องแก้ไขหลายประการ นอกจากนั้น ปัญหาบางเรื่องที่เกิดจากวิธีการเขียนวิทยานิพนธ์ก็จำเป็นต้องแก้ไขอย่างรีบด่วนเช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสภาพการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

4.1.1 ในประเด็นที่เกี่ยวกับปริมาณงานวิจัย ที่พบว่าเป็นผลงานการวิจัยของบุคคลทั่วไปและหน่วยงานน้อยมาก และมีสภาพเป็นเช่นนั้นอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา สภาพเช่นนี้จำเป็นต้องรีบเร่งแก้ไข ในส่วนของครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องช่วยกันรณรงค์อย่างขนานใหญ่เพื่อกระตุ้นให้มีการศึกษาวิจัยในทุกระดับในระดับโรงเรียนก็อาจกระทำได้โดยการศึกษาวิจัยร่วมกันในกลุ่มโรงเรียนที่รวมกันอยู่แล้ว และศึกษาวิจัยในประเด็นปัญหาที่โรงเรียนหลาย ๆ แห่งประสบอยู่ ส่วนในระดับอุดมศึกษานั้น นอกจากจะต้องศึกษาวิจัยในประเด็นปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา

อังกฤษที่อาจศึกษาในระดับอุดมศึกษาเองหรือทำวิจัยร่วมกันกับการศึกษาวิจัยด้านการเรียน การสอนในระดับโรงเรียนแล้ว ยังอาจต้องเป็นแหล่งข้อมูลความรู้ให้แก่หน่วยงานอื่น ๆ และ สถาบันการศึกษาในระดับโรงเรียนด้วย ซึ่งอาจกระทำได้โดยการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ และการจัดบรรยายทางวิชาการ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อที่ ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้ศึกษาวิจัยในเนื้อหาสาระต่าง ๆ และในทุกระดับชั้น เพื่อที่ ทุก ๆ คนจะสามารถนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนทักษะภาษาอังกฤษ ให้แก่นักเรียน ได้เต็มที่อยู่อย่างต่อเนื่อง

4.1.2 ข้อเสนอแนะอีกประการหนึ่ง ในการแก้ปัญหาเรื่องปริมาณการวิจัย ก็คือ การจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบและการเข้ารับการอบรม อย่างจริงจังของครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีวุฒิปริญญาตรีที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการศึกษาวิจัย และไม่มีความรู้เรื่องการวิจัย มากพอที่จะทำวิจัยได้ หรือถ้าไม่เช่นนั้น ในระบบการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ก็ ต้องจัดให้มีรายวิชาบังคับที่ให้นักศึกษาทำการวิจัยในสาขาที่ตนเรียน

4.1.3 นอกจากนั้นแล้ว ในกรณีที่ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การสอนภาษาอังกฤษที่มีวุฒิปริญญาโทหรือสูงกว่า ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่เคยมีความรู้เรื่องการ ทำวิจัยมาก่อนแล้ว แต่ไม่ได้ศึกษาวิจัยอย่างต่อเนื่องหลังจากที่สำเร็จการศึกษามาแล้วนั้น ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยต่อไปก็คือ ควรศึกษาว่า เพราะเหตุใดบุคคลเหล่านี้จึงไม่ทำ วิจัย เพื่อที่จะ ได้นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้ในการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาการ ศึกษาวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

4.1.3 สำหรับข้อเสนอแนะในด้านระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งจากผลการวิเคราะห์พบ ว่า ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนี้ ส่วนมากเป็นการวิจัย เชิงทดลองและเชิงสำรวจ ซึ่งดูเหมือนว่า เป็นข้อจำกัดในการศึกษาวิจัยในเนื้อหาสาระที่ ลึกซึ้ง ส่งผลถึงคุณภาพของงานวิจัยในสาขาวิชานี้ นั้น ก็นำมีหน่วยงานของรัฐที่เป็นแหล่ง ที่สามารถจะให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของปัญหาการวิจัยที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาที่มุ่งเน้น การศึกษาที่นอกเหนือจากทดลองและการสำรวจ และใช้วิธีวิจัยที่เหมาะสมกับประเด็น ปัญหาการวิจัยนั้น ๆ การจัดการอบรมเป็นระยะ ๆ ในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวิธีการ ศึกษาวิจัย รวมทั้ง วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลตัวเลขด้วยค่าสถิติขั้นสูง และการใช้เครื่องมือ ด้วยคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถนำไปใช้ในการดำเนินการ วิจัยของตนเองได้

4.2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการเขียนวิทยานิพนธ์

4.2.1 จากการวิเคราะห์ส่วนเนื้อหาของบทต่าง ๆ พบว่า ส่วนมาก นิสิต นักศึกษา สามารถเขียนส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาที่จำเป็นของแต่ละบท ได้ครบถ้วนตามรูปแบบการเขียน

รายงานการวิจัยที่เป็นมาตรฐานสากล เพียงแต่ว่า ข้อความในรายละเอียดบางส่วนยังขาดหายไปหรือไม่สมบูรณ์ ตัวอย่าง เช่น ในบทนำนั้น แม้ว่า การเรียงลำดับข้อความจะเป็นไปตามรูปแบบการเขียนที่เป็น “ปัญหา-การแก้ปัญหา” แต่ก็ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อความในแต่ละส่วนเหล่านั้น ข้อเสนอแนะในประเด็นนี้ ก็คือ นิสิต นักศึกษาควรศึกษารูปแบบตัวอย่างการเขียน “ปัญหา - การแก้ปัญหา” ที่ดีหลาย ๆ ตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อความที่อยู่ในส่วนที่เป็นปัญหา และส่วนที่เป็นการแก้ปัญหาออกมาให้ได้อย่างชัดเจน แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนของตนเอง และในประเด็นนี้ ผู้ที่สนใจทางด้านการสอนเขียนก็อาจจะทำการวิจัยเชิงทดลองต่อไปว่าการเรียนรู้โดยวิธีการดังกล่าวจะช่วยให้ นิสิต นักศึกษาสามารถเขียนรายงานการวิจัยได้อย่างถูกต้องขึ้นและสามารถกระทำได้อย่างรวดเร็วขึ้นหรือไม่ด้วย

4.2.2 นอกจากนั้น จากการวิเคราะห์การเขียนการอภิปรายผล ดูเหมือนว่าจะเป็นส่วนที่ นิสิต นักศึกษามีปัญหามากที่สุด ดังจะเห็นได้จากปริมาณการอภิปรายผลที่มีน้อยมากในวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ และวิธีการเขียนก็มีลักษณะที่คล้าย ๆ กัน เช่น กล่าวแต่เพียงสาเหตุที่ทำให้เกิดผลเช่นนั้นขึ้น จากผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้เห็น ได้อย่างชัดเจนถึงปัญหาเกี่ยวกับความรู้เรื่อง การเขียนและทักษะการเขียนที่ผู้เขียนยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียน และเนื่องจากการเขียนเนื้อหาเป็นสิ่งที่สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกระบวนการคิด โดยเฉพาะอย่างกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ ก็คือ ควรต้องมีการพัฒนาระบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และควรมีการฝึกฝนให้ผู้เรียน ได้ฝึกฝนกระบวนการพูดและทักษะการเขียนอย่างมีวิจารณญาณด้วยอย่างจริงจังในทุกระดับ การศึกษาของไทย และในเวลาเดียวกัน ก็ต้องมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง การเรียนการสอนทักษะการเขียนที่ต้องเร่งพัฒนาให้มีขึ้นอย่างจริงจังควบคู่กันไปด้วย โดยเน้นไปที่ความสัมพันธ์ของกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2533). กระทรวงศึกษาธิการ. *แบบเรียนภาษาไทย ชุดทักษะพัฒนา*
กรุงเทพมหานคร: ครูสภา
- กุหลาบ มัลลิกะมาส และวิพุธ โสภวงศ์. (2533). *การเขียน 1. หนังสือเรียนภาษาไทย ท 042*,
กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. สำนักงาน. (2536). *สภาพการวิจัยทางการศึกษาใน*
ประเทศไทย. รายงานการวิจัย.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2542). *หลักและวิธีวิจัยทางสังคมพฤติกรรมศาสตร์*,
กรุงเทพมหานคร: เอ็กซ์เพรสมีเดีย
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2533). *การเขียน 2. หนังสือเรียนภาษาไทย ท 042*,
กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2537). รายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย. *ข่าวสารวิจัยการศึกษา* 18 (1).
- นงลักษณ์ วิรัชชัยและสุวิมล ว่องวาณิช. (2542). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาคด้วย*
การวิเคราะห์อภิमानและการวิเคราะห์เนื้อหา. รายงานการวิจัย. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี
- วิเชียร เกตุสิงห์. (มปป). แนวคิดบางประการเกี่ยวกับขั้นตอนต่าง ๆ ของการวิจัย. *ข่าวสาร*
วิจัยการศึกษา. (ออนไลน์). ได้จาก: <http://203.149.11.171/research/r003/130633.htm>
- วรภรณ์ บวรศิริและสุมิตร อังวัฒนกุล. (2541). *การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอน*
ในประเทศไทย. รายงานการวิจัย. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เทียนฉาย กิระนันท์. (2541). *สังคมศาสตร์วิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง*
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี สุรนารี. (2542). *คู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์*
- ณ อัญชัญ ชิตสุข. (2537). *การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับ*
ประถมศึกษา ระหว่าง พ.ศ. 2521-2533. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:*
เลียงเชียง
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์. (2532). *การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ*
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุพิตร สมานิติ. (2528). การเลือกหัวข้อสำหรับการวิจัย *ข่าวสารวิจัยการศึกษา. 9 (1)*

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2525). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร; สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อุทัย บุญเกษม. (2533). ว่าด้วยการทำวิจัย. *ข่าวสารวิจัยการศึกษา* 13 (3)
- Ary, Donald, Lucy C. Jacobs, Ashghar Razavieh. (1996). *Introduction to Research in Education*. Orlando, Florida: Harcourt Brace.
- Bazerman, C. (1988). *Shaping written knowledge*. Madison: Univ. of Wisconsin Press.
- Bazerman, C. (1994). Where is the classroom? In A. Freedman & P. Medway (Eds.). *Learning and teaching genre* (pp. 25-36), Portsmouth, NH.: Heinemann.
- Bloom, Benjamin S. (editor). 1956. *Taxonomy of educational objectives: Book 1, Cognitive domain*. New York: Longman.
- Bereiter, C. and M. Scarmalia. (1987). *The Psychology of written composition*. Hillsdale, NJ.: L. Erlbaum.
- Bhatia, V.K. (1993). *Analysing Genre: Language Use in Professional Settings*. London & New York: Longman.
- Brown, J. D. (1988). *Understanding research in second language learning*. NY: Cambridge.
- Bloor, M. and T.Bloor (1993) 'How economists modify propositions'. In W.Henderson, A. Dudley-Evans & R.Backhouse. *Economics and Language*. London: Routledge
- Brett, P. 1994. A genre analysis of the results section of sociology articles. *English for Specific Purposes*, 13 (1).
- Britton et.al. (1975). *The development of Writing ability* (11-18). London: Macmillan
- Bruce, N.J. (1983). Rhetorical constraints on information structure in medical research writing. *Paper presented at the ESP in the Arab World Conference*. University of Aston.
- Bruce, N.J. (1987). Rhetorical Constraints and Information Structure in Medical Research Report Writing. Internet WWW page, at URL:
<http://www.google.com/search?q=cache:aNs5gJLx48g:148.234.25.3/idiomas/empm/empm16-2/pioneer.htm+IMRAD+%2B+analysis+%2B+Bruce>
 (version current as of August 6, 2001).
- Bruce, N. J. (2001) Academic Grammar. Internet WWW page, at URL:
<http://ec.hku.hk/acadgrammar/report/repProc/planning/two1.htm>
 (version current as of August 6, 2001).
- Bulkeley, Tim. (1966-2000). *Genre*. Internet WWW page, at URL:
<http://www2.auckland.ac.nz/acte//pmb/genre.htm> (version current as of August 6,2001).

- Campbell, K. K. and Jamieson, K.H. (1978). Form and Genre in rhetorical criticism: An introduction. In K.K. Campbell, and K.H. Jamieson (Eds.), *Form and genre: Shaping rhetorical action* (pp. 9-32). Falls Church, VA: Speech Communication Association.
- Caudery, Tim. (September 1998). "Increasing students' awareness of genre through text transformation exercises: An old classroom activity revisited" *Genre awareness* 3 (3): A-2 . Internet WWW page, at URL: http://www.zait.uni-bremen.de/wwwgast/tesl_ej/ej11/a2.html
- Christie, F. (1991). Genre as social processes. In *Working with genre: Paper from the 1989 LERN conference* (pp. 73-88). Leichhardt, Australia: Common Ground.
- Coe, R.M. (1994) "An arousing and fulfillment of desires": The rhetoric of genre in the process era-and beyond. In A. Freedman & P. Medway (Eds.), *Genre and the new rhetoric* London: Taylor&Francis. (pp. 181-190).
- Connor, U. and A. Mauranen. (1999). Linguistic analysis of grant proposals: European union research grants. *English for Specific Purposes*, 18 (1): 47-62.
- D' Andrea, L., M. (1997). Obstacles to completing a doctoral program. Unpublished manuscript, University of Nevada, Reno.
- D'Angelo, F. (1987). Aims, modes, and forms of discourse. In G. Tate (Ed.) *Teaching composition*. Fort Worth, TX: Texas Christian University Press. 131-54.
- Devitt, A. (1993). Generalizing about genre: New conceptions of an old concept. *College Composition and Communication*, 44(4): 573-586.
- Docherty M, Smith R. The case for structuring the discussion of scientific papers. *BMJ* 1999; 318: 1224-5.
- Dudley-Evans, A. (1987). Genre analysis and ESP. *English Language Research Journal*, Vol 1.
- Duddley-Evans, A. (1994). Genre analysis: An approach to text analysis for ESP. In M.Coulthard (ed.) *Advances in Written Text Analysis*. London: Routledge.
- Ede, L. and A. Lunsford. (1984). Audience addresses/audience invoked: The role of audience in composition theory and pedagogy. *College Composition and Communication* 35: 155-71.
- Elbow , Peter. (1988). Closing my eyes as I speak: An argument for ignoring audience. *College English*, 49: 50-69.

- Freeman, A. (1993). Show and tell? The role of explicit teaching in the learning of new genres. *Research in the teaching of English* 27: 222-51.
- Freedman, A. and P. Medway (Eds.). (1994). *Genre and the new rhetoric*. London: Taylor&Francis.
- Freedman, Aviva and Medway, Peter (1994a). *Learning and teaching genre*. Portsmouth, NJ: Boynton/Cook Publishers.
- Flowerdew, J. (1993). An educational, or process, approach to the teaching of professional genres. *ELT Journal*, 47: 305-316.
- Glatthorn, Allan A. (1998). *Writing the winning dissertation: A step-by step guide*. Thousand Oaks, California: Corwin Press, Inc.
- Gosden, H. (1992). Discourse functions of marked theme in scientific research articles. *English for Specific Purposes*, 11: 207-224.
- Grabe, William, Robert B. Kaplan. (1996). *Theory and Practice of Writing : An Applied Linguistic Perspective*. London and New York: Longman.
- Halliday, M. A. K. (1978). Language as social semiotic: The social interpretation of language and meaning. London: Edward Arnold.
- Halliday, M. A. K. & Hassan. (1989). *Language, Context, Text: Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective*. Oxford: OUP.
- Hammond, J. (1987). An overview of the genre-based approach to the teaching of writing in Australia. *Australia Review of Applied Linguistics*, 10: 163-181.
- Hatch, Evelyn and Anne Lazaraton. (1991). *The Research Manual: Design and Statistics for Applied Linguistics*. Boston, Massachusetts: Heinle & Heinle
- Hill, S., B.Soppelsa and G.West (1982) 'Teaching ESL students to read and write experimental research papers' *TESOL Quarterly* 16:333-47
- Holmes, R. (1997). Genre analysis, and the social sciences: An investigation of the structure of research articles discussion sections in three disciplines. *English for Specific Purposes*, 16 (4): 321-337.
- Hopkins A & T Dudley-Evans, 1988. A genre-based investigation of the discussion sections in articles and dissertations. *The ESP Journal*, 7, 2.
- Hough, Michael. (1997). Specific advice on conducting research projects/ thesis/dissertations and their successful completion of submission. *Thesis writing*.

- Internet WWW page, at URL: http://elo.eddirect.com/library/general/Thesis_writing.html
(version current as of August 02, 2000).
- Hutchinson, T. and Waters, A. (1987). *English for Special Purposes*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hyon, Susan. "Genre in Three Traditions: Implications for ESL". *TESOL Quarterly* 30 (1996): 693-722.
- Johns, A. M. (1991) "English for specific purposes: Its history and contributions" In *Teaching English as a Second Language or Foreign Language*. 2nd Edition. Celce-Murcia, Ed. Rowley, MA: Newbury House Publishers
- Johnson, C (1993). 'State of the art article: business. *English', Language Teaching* ,26: 201-09
- Kress, G. (1989). *Linguistic processes in sociocultural practice*. Oxford and new York: Oxford University Press.
- Kinneavy, J. (1983). A pluralistic synthesis of four contemporary models for teaching composition. In A. Freedman, I. Pringle and J. Yalden (eds) *Learning to write: First language/second language*. London and New York: Longman. 121-38.
- Kroll, Barry. (1984). Writing for readers: Three perspectives on audience. *College Composition and Communication* 35: 172-85.
- Leedy, Paul,. (1993). *Practical Research, Planning and Design*. Columbus, Ohio: Merrill.
- Leki, I. (1992). *Understanding ESL writers: A guide for teachers*. London and Portsmouth, NH: Heinemann.
- Love, A.M. (1991). Process and product in geology: An investigation of some discourse features of two introductory textbooks. *English for Specific Purposes*, 10: 89-109.
- Martin, J.R. (1991). Types of writing in Infants and primary schools. In *Working with genre: Paper from the 1989 LERN conference* (pp. 33-44). Leichhardt, Australia: Common Ground.
- Martin, J.R. (1993a). A contextual theory of language. In B. Cope&M. Kalantzis (Eds.). *The powers of literacy-Modeling context in educational linguistics. Annual Review of Applied Linguistics*, 13: 141-172.
- Martin, J. R. , Christie, F., and Rothery, J. (1987). Social processes in education: A reply to Sawyer and Watson (and others). In I. Reid (Ed.), *The place of genre in learning: Current debates* (pp. 46-57). Gelong, Australia: Deakin University Press.

- Mauranen, A. (1993). *Cultural differences in academic rhetoric*. Frankfurt am Main: Peterlang.
- Miller, Carolyn R. 1984/1994. Genre as social action. *Quarterly Journal of Speech* 70: 151-176. (Published again in Freedman e Medway 1994b).
- Miller, C. (1984). Genre as social action. *Quarterly Journal of Speech*, 70: 151-167.
- Moffett, J. (1968). *Teaching the universe of discourse*. Boston: Houghton Mifflin.
- Murray, Donald. (1978). "Internal Revision. A Process of Discovery," *Research in Composing. Points of Departure*. Urbana, M.: National Council of Teachers of English.
- Moore and Searcy. (1997). A guide to analyzing sample thesis Language and learning Services Unit, Monash University. Internet WWW page, at URL: http://unilearning.net.au/LC/Unilearning_Resources/thesis.html
- Neville, M. and J. Buckingham. (1997). Comparing the citation choices of experienced academic writers and first year students. In Golebiowski, Z. (ed) *Policy and Practice of Tertiary Literacy: Selected Proceedings of the First National conference on Tertiary Literacy: Research and Practice*. Volume 1, pp 96-107. Internet WWW page, at URL: <http://www.cowan.edu.au/ses/research/CALLR/WRITING/reportingverbs.html>
- Nwogu, K.N. (1991) Structure of science popularization: A genre analysis approach to the schema of popularized medical texts. *English for Specific Purposes*, 10: 111-123.
- Raimes, A. (1992). *Exploring through writing: A process approach to ESL composition*, 2nd edition. New York: St. Martin Press.
- Robinson, P. (1991). *ESP Today: A practitioner's guide*. Prentice Hall International.
- Schryer, C.F. (1993). Records as genre. *Written Communication*, 10: 200-234.
- Selinger, H and and Shohamy, E. (1995). *Second Language Research Methods*. Oxford: Oxford University Press.
- Singer, M. (1990). *Psychology of language: An introduction to sentence and discourse processes*. Hove, Sussex and Hillsdale, NJ: L. Erlbaum.
- Slager-Meyer. F. (1994). Hedges and textual communicative function in medical English written discourse. *English for Specific Purposes*, 13: 149-170.
- Slevin, J. F. (1988). Genre theory, academic discourse and writing within the disciplines. In L. Z. Smith (Ed.) *Audits of meaning: A festschrift in honor of Ann E. Bertheff* (pp, 3-16). Portsmouth, NH: Boynton/Cook.

- Smart, G. (1993). Genre as community invention: A central bank's response to its executive's expectations as readers. In R. Spilka (Ed). *Writing in the workplace: New research perspectives* (pp. 124-140). Carbondale: Southern Illinois University Press.
- Sugiura, Masayoshi. (1996). A contrastive analysis of English editorials in Japan and Britain. MSc TESP Dissertations. University of Aston. Britain. Internet WWW page, at URL: <http://www.les.aston.ac.uk/lsu/lsudocs/diss/msugiura.html>
- Swales, J. M. (1981). *Aspects of articles introductions*. (Aston Monograph) Birmingham: Aston University.
- Swales, J. (1990). *Genre Analysis: English in Academic and Research Settings*. Cambridge: CUP.
- Thompson, Susan. (1994). Frameworks and contexts: A genre-based approach to analyzing lecture introductions. *English for Specific Purposes*, 13: 171-186.
- Trochim, William M. (2000). *The Research Methods Knowledge Base*, 2nd Edition. Internet WWW page, at URL: <http://trochim.human.cornell.edu/kb/index.htm> (version current as of August 02, 2000).
- Yates, J., and Orlikowski, W.J. (1992). Genre of organizational communication: A structurational approach to studying communication and media. *Academy of Management Review*, 17: 299-326.
- Young et.al. (1970). *Rhetoric: Discovery and change*. London and New York: Harcourt, Brace and World.
- Van Nostrand, A.D. (1994). A genre map of R&D knowledge production for the US Department of Defense. In A. Freedman & P. Medway (Eds.), *Genre and the new rhetoric* (pp. 133-145). London: Taylor&Francis.
- Warta, Vilmos. (1996). Embedded Care Reports: a Genre-Analysis Issue in Teaching English for Medical Purposes. Internet WWW page at URL: <http://www.les.aston.ac.uk/lsu/diss/vwarta.html> (Version current as of December, 1996).
- Weissberg. B. (1993). The graduate seminar: Another research-process genre. *English for Specific Purposes*, 12: 23-35.

ภาคผนวก

แบบวิเคราะห์

ภาคผนวก ก

แบบฟอร์มการวิเคราะห์เพื่อศึกษาสภาพการวิจัย

แบบฟอร์มการวิเคราะห์เพื่อศึกษาสภาพการวิจัย

1. ปีที่พิมพ์	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปี 2537, 2. ปี 2538, 3. ปี 2539, 4. ปี 2540, 5. ปี 2541
2. ประเภทการวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท 2. วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก 3. งานวิจัยส่วนบุคคลและหน่วยงาน
3. แหล่งผลิต	<ol style="list-style-type: none"> 1. สถาบันการศึกษา 2. หน่วยงานอื่น ๆ
4. สถาบันการศึกษาที่ผลิตงานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	<ol style="list-style-type: none"> 1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 3. มหาวิทยาลัยขอนแก่น 4. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 5. มหาวิทยาลัยรามคำแหง 6. มหาวิทยาลัยศิลปากร 7. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 8. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี 9. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ 10. สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์
5. เนื้อหาสาระของงานวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิธีสอน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 วิธีสอนทั่วไป 1.2 วิธีสอนทักษะการอ่าน 1.3 วิธีสอนทักษะการเขียน 1.4 วิธีสอนทักษะการพูด 1.5 วิธีสอนทักษะการฟัง 1.6 วิธีสอนทักษะการอ่านและเขียน 1.7 วิธีการสอน ทักษะการฟังและการพูด 1.8 วิธีสอนซ่อมเสริมการอ่าน 1.9 วิธีสอนซ่อมเสริมทักษะฟังและพูด 1.10 วิธีสอนศัพท์ 1.11 วิธีสอนไวยากรณ์ 2. ผู้เรียน <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ความรู้ความสามารถของผู้เรียน 2.2 กลวิธีการเรียนรู้ 2.3 เจตคติและทัศนคติของผู้เรียน 2.4 ความต้องการของผู้เรียน 2.5 พฤติกรรมการเรียน

	<ol style="list-style-type: none"> 3. สื่อการเรียน <ol style="list-style-type: none"> 3.1 การสร้างบทเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ 3.2 การสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพ ภาพนิ่ง ฯลฯ 3.3 หนังสือแบบเรียน 3.4 การสร้างบทเรียน (ไม่ใช่คอมพิวเตอร์) 4. หลักสูตรฯ <ol style="list-style-type: none"> 4.1 การจัดการเรียนการสอน 4.2 แผนการสอน 4.3 หลักสูตร 4.4 โครงการ 4.5 ศูนย์การเรียน 5. สภาพแวดล้อม <ol style="list-style-type: none"> 5.1 ปัจจัยภายนอก 5.2 ปัญหา 6. ผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้อง <ol style="list-style-type: none"> 6.1 ความรู้ความสามารถของครู 6.2 พฤติกรรมการเรียนการสอน 6.3 พฤติกรรมการสอน 6.4 ความต้องการของครู 6.5 เจตคติและทัศนคติของครู 6.6 ความต้องการของผู้บริหาร 6.7 ความต้องการของผู้ปกครอง 7. การประเมินผล 8. อื่น ๆ
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. บรรยาย 2. ศึกษา 3. เปรียบเทียบ 4. อธิบาย 5. สัมพันธ์ 6. สังเคราะห์ 7. ประเมิน 8. วิจัยและพัฒนา 9. สังเคราะห์ 10. วิเคราะห์
ระเบียบวิธีการวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทดลอง 2. ดำรวจ 3. เจริญประวัติศาสตร์ 4. สหสัมพันธ์ 5. ประเมิน 6. สังเคราะห์ 7. วิจัยและพัฒนา 8. วิเคราะห์เอกสาร

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกข้อมูลในการศึกษารูปแบบการเขียนเรียงลำดับข้อความ 5 ชุด

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล บอกแบบการวิจัย มีการทดลองเก็บข้อมูล บรรยายลำดับขั้นตอนการเก็บรวบรวม ข้อมูล บอกการตรวจสอบความถูกต้องของ การเก็บรวบรวมข้อมูล											
5. การวิเคราะห์ข้อมูล บอกขั้นตอนการกระทำกับข้อมูล บอกขั้นตอนการทดสอบทางสถิติ บอกวิธีการนำเสนอข้อมูล											

ประวัติหัวหน้าโครงการวิจัยและผู้ร่วมวิจัย

หัวหน้าโครงการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พวงเพ็ญ อินทรประวัติ

Assistant Professor Dr. Puangpen Intaraprawat

วุฒิศึกษา Doctor of Arts (English)

ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์

โทรศัพท์ (บ้าน) (044) 277 704

(ที่ทำงาน) (044) 224 255

e-mail puangpen@ccs.sut.ac.th

ประสบการณ์ในงานวิจัย

ปี 2531 งานวิจัยเรื่อง Metadiscourse in Native and Non-native Students'
argumentative Essays

ปี 2534 งานวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้ถ้อยความประกอบในความเรียงเชิงอภิปราย
โวหาร

ปี 2538 งานวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ปี 2544 (ร่วมกับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร ศิริลักษณ์ อุตสาหะ) งานวิจัยเรื่อง
การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่าง
ปี 2537-2541

ผลงานวิจัยที่พิมพ์ออกเผยแพร

Intaraprawat, Puangpen and Margaret S. Steffenson . "The Use of Metadiscourse in
Good and Poor ESL essays " *Journal of Second Language Writing* (September
1995): 253-273

ผู้ร่วมวิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริลักษณ์ อุสาหะ

Assistant Professor Dr. Siriluck Usaha

วุฒิการศึกษา Ph.D. (Education)

ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์

โทรศัพท์ (บ้าน) (044) 22-5896

(ที่ทำงาน) (044) 22-4207-8

e-mil: siriluck@ccs.sut.ac.th

ผลงานวิจัยที่พิมพ์ออกเผยแพร่

1. The Use of Micro-teaching in Teaching Practice
2. Effectiveness of Southern Illinois University's General Education Program
3. The Use of ACT Scores as CLEP Predictors
4. Black Identities in Langston Hughes' Short Stories
5. Effectiveness of Suranaree University of Technology's English Placement Test
6. Impacts of College English Test Band 4 on non-English majors and Instructors, Guizhou University, China.